

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

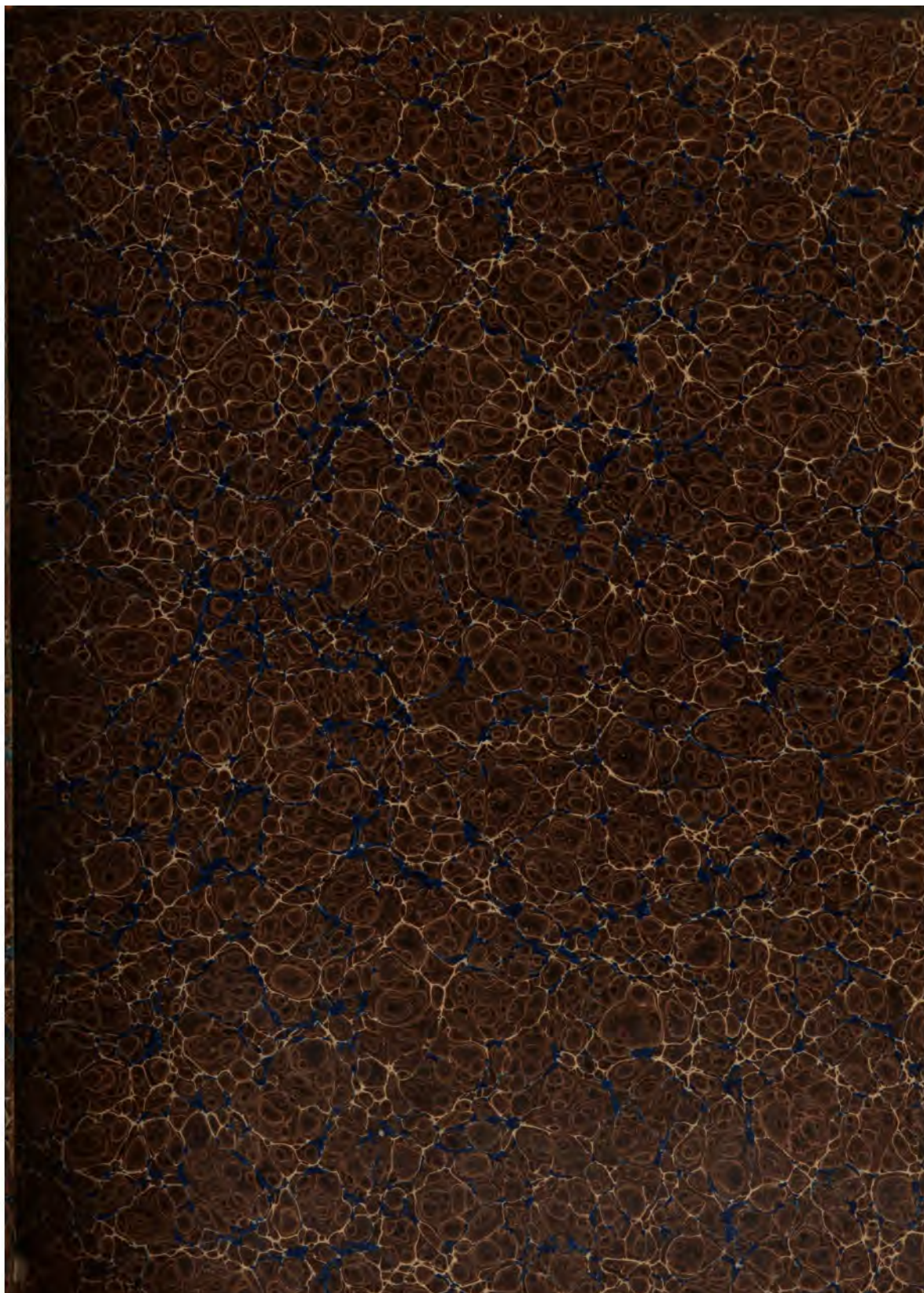
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

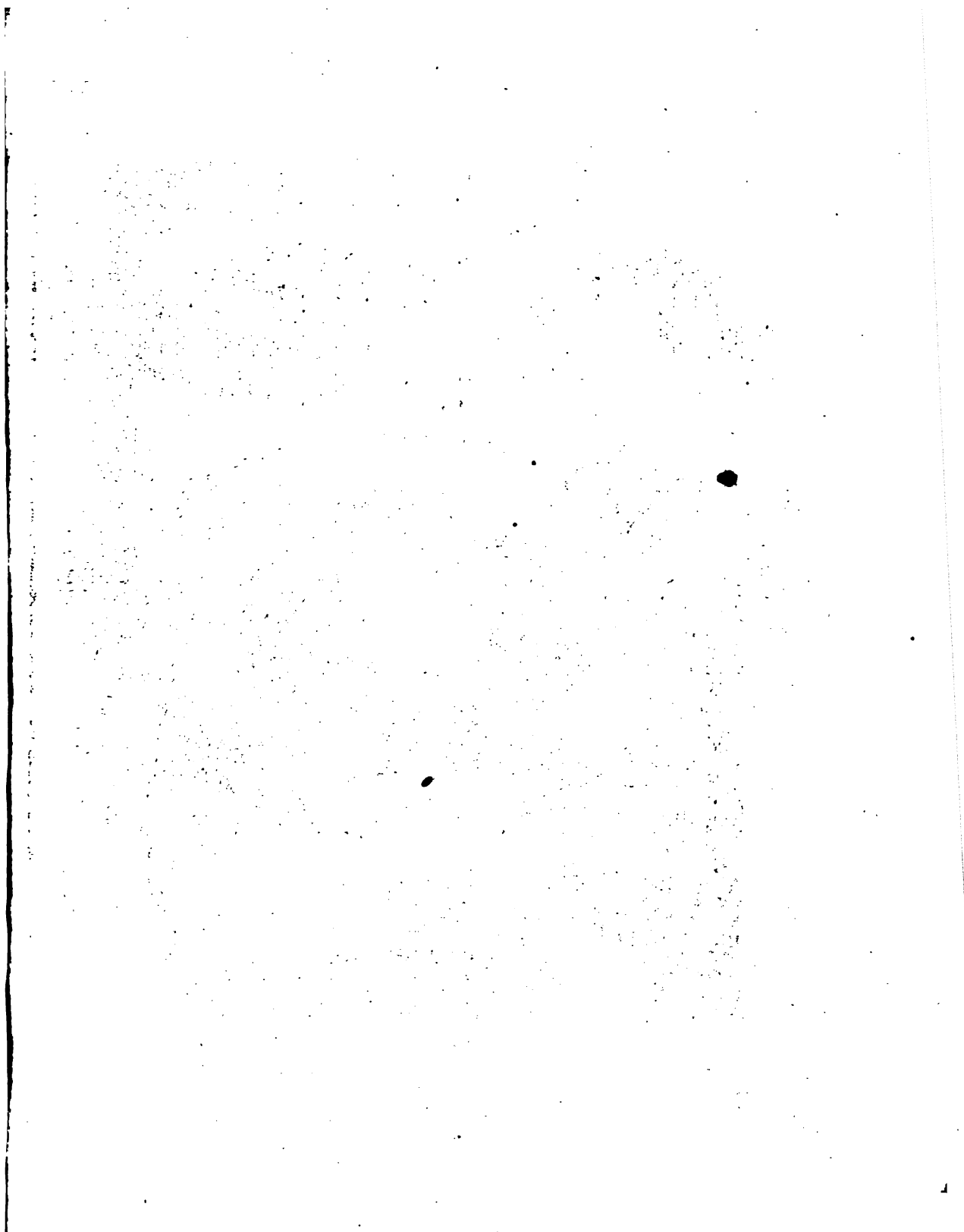

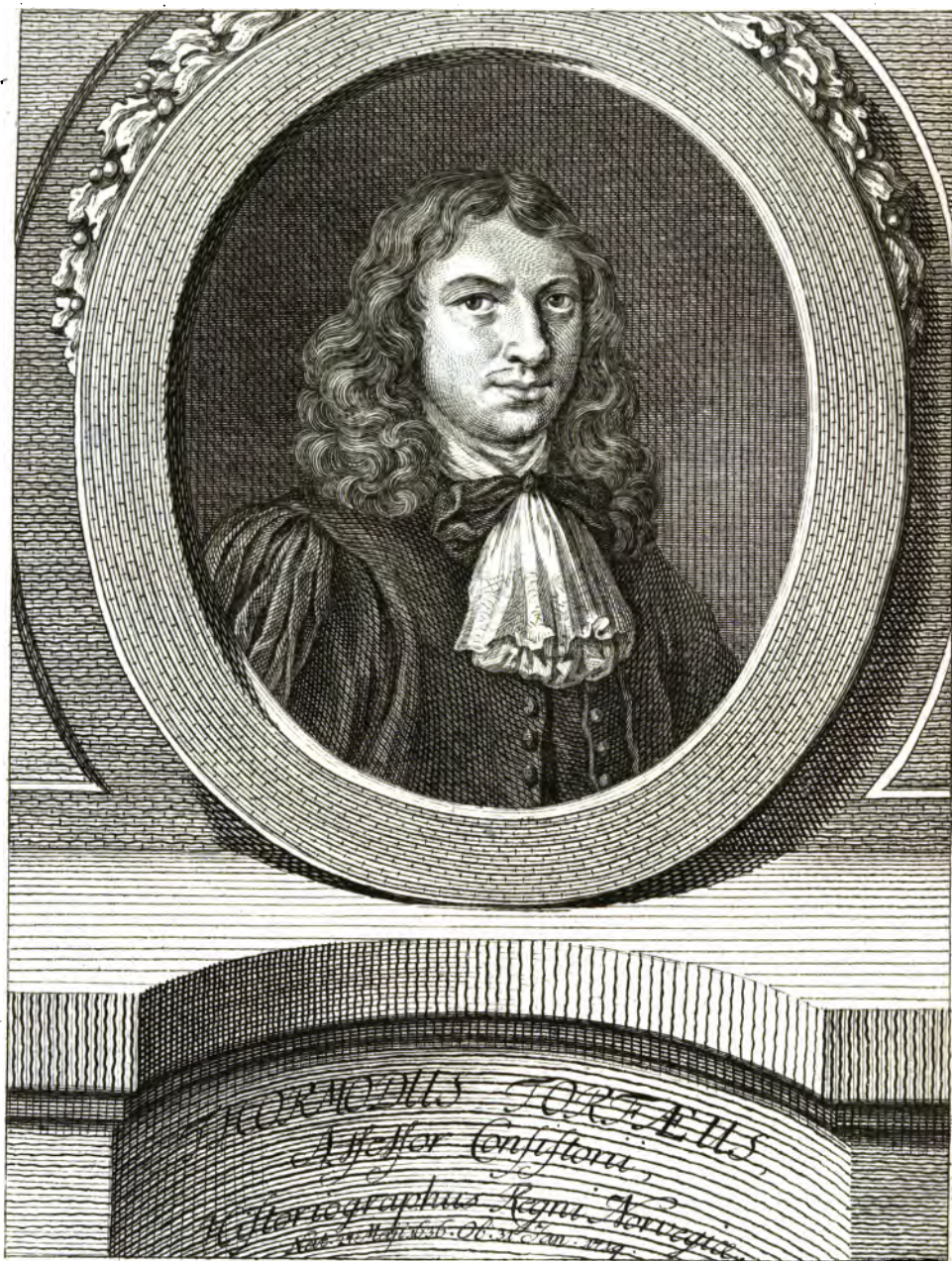
✓ 1104. d. 4

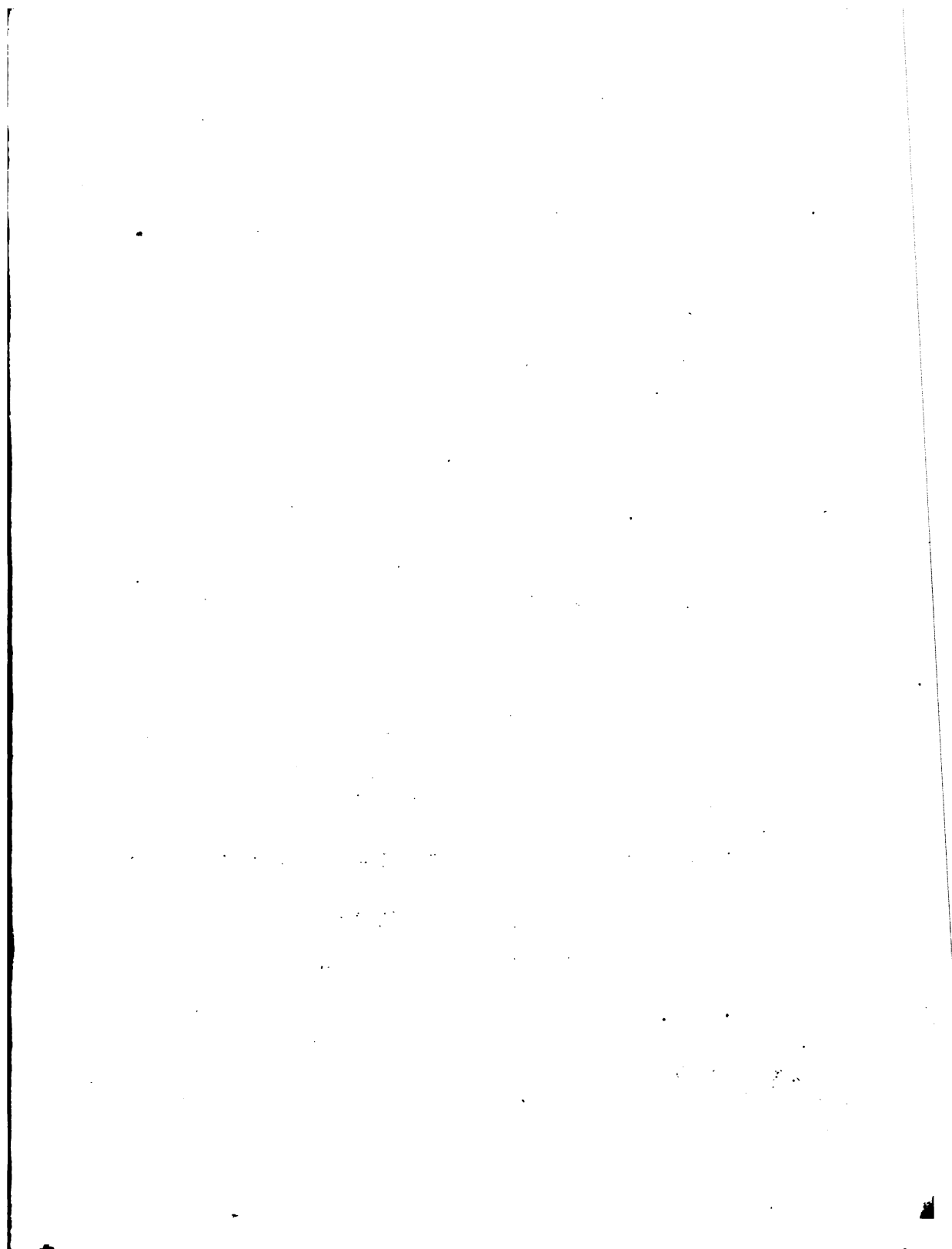
1875.

IMP. f.

TORFÆANA.

Sive

Thormodi Torfæi

NOTÆ POSTERIORES
IN SERIEM REGUM
DANIÆ,

EPISTOLÆ LATINÆ,

&

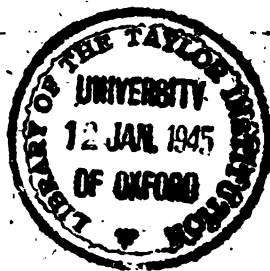
Index in Seriem Regum Daniæ.

Ex Manuscriptis Legati Magnæani.

Hafniæ 1777.

Typis Viduæ A. H. GODICHE, S. Reg. M. Univerſ.

Typograph. per F. C. GODICHE.

L. B. S.

Circumspicienti & evolventi Manuscripta legati Magnæani, Epistolæ magni Viri THORMODI TORFÆI mihi sese obtulerunt, partim Latina, partim Islandica lingua scriptæ. Statim desiderium mihi injectum est præcipuas earum, quæque res memorabiles continent & Latino sermone scriptæ sunt, in lucem dare, hisque ad-
iungi Indicem in *Seriem Regum Danicæ*, ab ipso *Torfæo* confectum, ut & notas & emendationes ejus nonnullas in eandem *Seriem* ab illo conscriptas post absolutam editionem *Seriei*. Svafu autem, consilio & auctoritate Illustrium & Celeberrimorum Virorum, Domini *Luxdorsii* & Domini *Erici*, his additæ sunt Notæ & emendationes in *Seriem*, antea editæ in ipsa *Serie*, partim ob
a 2 pauci-

paucitatem earum, partim ob similitudinem & affinitatem argumenti. Ut autem Lector facile discernere possit novas & antiquas emendationes, priores stellula notari feci, omnes enim juxta ordinem paginarum in Serie collocatae sunt. Fortunae etiam benevolentia, & amicitia doctissimi & amicissimi, dum in vivis erat, viri, *Benjaminis Dasii* usus, naetus sum effigiem Torfæi æri incisam, juxta effigiem ejus coloribus factam, quam servat pinacotheca Domini *Hielmstjernii*, non postremum ornamentum hujus operis, in qua candorem admirabilem & perspicaciam summam summi hujus viri contueri licet; Viri, qui maximo jure Pater historiæ septentrionalis saluari debet; Ille enim indefesso studio, summa diligentia, & incredibili veritatis amore, quo unice flagrabat, fabulas à vero secernebat, veritati auctoritatem addebat, vetustis gratiam novitatis, oblitteratis fidem, ut elogium magni illius *Bayeri*, Petropolitanae Academiæ æterni ornamenti, vere meruit. Nulli historicorum cum solertia veritatem investigandi, & amore veritatis flagran-

flagrantissimo cedere certum est. Et sane non absque periculo Torfæano seculo erat veritati historicæ litare; Tam alte hinc animis hominum infidebat summa & cæca plane reverentia in *Saxonem Grammaticum*, in cujus verba omnes jurabant. Magno autem animo *Torfæus* noster his periculis obviam ivit, nebulas veritatis face dispellens. Magno numero Reges tunc folio disturbati sunt; aut ad inferiorem gradum reducti; mille fere anni de nostra historia dempti; Skiöldusque in locum Dani pro primo Daniae Rege agnitus. Hinc illæ lachrymæ. Certatum est pro antiquitate regni & populi, ac pro aris & focis, pro vita & regno, nullo veritatis respectu. Antiquitatem & fidem Islandorum suspectam reddere multi conati sunt, id quod antea longo tempore fecerat *Iustus Jonas Venerabilis*, etsi vir longe doctissimus. Et hoc mirari non debemus, nam studium critices & usus ejus in historia tunc apud nostrates plane incognitus adhuc erat, caputque paullo ante extollere cœpit, ductore *Thoma Bartholino* filio. Optima tamen pars *Torfæo*

statim favebat, & nostris temporibus nulli, nisi forte imperito, in mentem venit seriem Daniæ Regum Saxonis Torfæanæ seriei anteponere. Unicum adhuc restat de quo B. L. monere debemus, illustrem & eruditissimum virum, mihiqve amicissimum, *Johannem Erici*, Consiliarium Status & unum ex Triumviris quibus Vectigalium, & Quinqueviris quibus Commerciorum cura commissa est, operam suam huic scripto voluisse addere, dissertatione summo labore conscripta de fatis & obstaculis Seriei Torfæanæ factis, cui dissertationi, quasi cimelio pretiosissimo & maximo hujus scripti ornamento, locum nunc statim dedimus, aliisque & minoribus characteribus inprimi fecimus:

§. 1. Qua occasione *Torfaeus* à Rege Daniæ *Fridrico* 3tio glor. mem. in mandatis acceperit, ut controversarum Daniæ Principum Regumqve ordinem ex monumentis Islandicis collectum describeret, ipse in *Præfatione ad Lectorem, Seriei Dynastarum & Regum Daniæ* præmissa, fatis declarat; & quamvis tempus non memoret, probabile tamen id factum esse, & non tantum consilium de hoc opere captum, sed partem etiam ejus in literas redactam fuisse duobus prioribus annis, nempe 1660 & 1661. quos monumentis Islandicis in gratiam prædicti Regis Danicæ vertendis impendit, antequam ab eodem 1662 in Islandiam

Islandiam missus est; adeo ut difficultates, quas in eo rite perficiendo non potuit non offendere, inter alia in causa fuerint, quod hoc iter suscepit (a), partim ut super his cum *Brynjolfo Suenonio* Episcopo Skalholtensi, harum rerum peritissimo, deliberationem literariam instituere, partim etiam ut subsidia, quæ ei adhuc deerant, in hujus viri bibliotheca, manuscriptorum Islandicorum instructissima, circumspicere posset. Maxima vero ex parte demum post ejus reditum, inprimis anno 1663 elaboratum est, & sequenti anno 1664 ad umbilicum perductum, Regique, si non statim initio anni, certe ante Pascha traditum, & ab hoc, postquam perlegerat, honorifico satis elogio, quod *Torfaeum*, ut alias solet, in literas non retulisse, merito dolemus, ornatum est (b). Nec minorem gratiam ab eruditis meruit; idque optimo jure. Nam etsi tum longe abesset ab ea perfectione, quam iteratis autoris curis, aliorumque consiliis, postea nactum est, mirari tamen licet hominem, qui vicesimum octavum ætatis annum nondum compleverat, tantillo temporis spatio, cum tantum non omnia Islandorum monumenta adhuc inedita laterent, talem historiarum Danicæ antiquæ ideam effingere potuisse, quæ conjunctis tot antiquiorum historicorum laboribus derogare, novamque illi faciem inducere valuerit.

§. 2. Quantum cætera discrimen fuerit inter *Seriem*, qualis à *Torfaeo* primum conscripta erat, & qualis post ab eo elaborata & edita est, exemplaria illius, quæ adhuc supersunt, & quorum tria Bibliotheca Mstorum Magnæana No. 862. 863. & 864. servat, ad oculum monstrant. In his enim (ut id velut per indicem notemus), quod Libro 1mo editæ respondeat, sola fere absolvitur Sectione 1ma Prolegomenorum, de *annalium Islandicorum antiquitate*, quæ nonnullos tantum veterum Islandiæ scriptorum, qui Libr. 1. Cap. 4. plene satis recensentur, breviter, & solis fere *Undalini*, *Wormii* & *Stephanii* verbis memorat. Libro 2do de *epocha Regni Danici Pars* quidem 1ma respondet, eadem-

(a) Conf. F. *Johannæi* Hist. Eccl. Isl. Tom. III. pag. 569. not. b.

(b) Libell. suprl. *Torfaei* 18 Aug. 1682.

eademque inscriptione insignita est; hæc vero tribus tantum capitibus, nempe 1) *Unde Islandorum historia narrationem suam ordiantur, & quare altius non penetraverint?* 2) *An verum septentrionalium scriptores altius quam annales Islandorum ascendunt, & quo jure id fiat?* & 3tio) *de Otbinianæ & Asanorum immigrationis epocha:* constat, quæ maxima ex parte in eis tantum occupantur; quæ prædicti Libri Cap. 2do ad 5tum edita sunt, sed reliqua omnia vix ac ne vix quidem tangunt. Libri 3tii argumentum, *catalogus nempe vel Series Dynastiarum Regumque Daniæ*, Parte 2da continetur. Hæc autem præter *Prolegomena*, quæ fundamenta, editi capite 1mo exposita, recenset, septem tantum capita habet, nempe 1mum *de Skioldo primo Daniæ Monarcha.* 2dum *de Fridleifo, Frothone Pacifico, Hiarnone Poëta, Fridleifo 1mo, Havaro Handrame, Frothone 2do & Vermundo Sapiente.* 3tium *de Rigo, qui primus Regium titulum in Daniæ usurpavit, & Danpo, Dano, Regni eponymo, Frothone paci dedito s. tertio, Fridleifo celere & Halfdano, Frothone 4to & Olone Vegetis, Ingello, Frothone 5to & Halfdano, fratribus Helgone Roe, & Rolfo Krakio.* 4tum *de Interregno.* 5tum *de Ivaro Vidfadmio, Rörecho Slaungvanbaugo, Haraldo Hildetann, Sigurdo Ringo & Ragnaro Lodbroch.* 6tum *de divisione Regni inter duos Lodbrochi filios Sigurdum & Hvitserkum, de Canuto, Hörda-Canuto dicto, Gormone Grandævo & Haraldo Blåtann, it. de Gothreco Jutiae Rege, & ejus successoribus Jutiae regibus, & religione christiana in Daniam introducta;* & denique 7um *de Svenone Tiuguskegg, Canuto Magno, Hörda-Canuto 2do, Magno Bono, Olai sancti Norvegiæ Regis filio, & Svenone Estritio s. Ulsonis filio;* quæ cum totum illud temporis spatium, quod *Serie* edita & *Trifolio* una continetur, complectantur, & ultra etiam progrediantur, manifestum evadit, quantam mutationem externa libri forma subierit. Quantam autem nova testimonia & ratiocinia, quæ per totum fere accesserunt, singulis capitibus vel argumentis attulerint, sigillatim

sigillatim recensere superfluum est, cum *Torſæus* postea omnia quæ in priori hac *Serie* aliter quam in edita dicta inveniuntur, penitus rejecerit, & pro suis agnoscere recusaverit (c).

§. 3. Cæterum quod *Series* tamdiu inedita delituerit, in causa fuerunt varii illi casus, quibus autor ab anno 1664 ad 1682. jactatus est. Ut vero *Historiæ Norvegicæ* condendæ munus sibi demandatum accepit, facile animadvertit necessarium fore, ut disquisitiones, quas controversæ chronologiæ septentrionalis antiquæ partes postularent, ab ipsa historia separarentur, primumque absolverentur. Unde vix decennium *Historiæ Norvegicæ* impenderat, priusquam de *Serie* expolienda & edenda serio cogitare cepit, eoque sensu 1692. *Arnæ Magnæo* indicavit, se ei castigandæ manus admovisse, quod haud parum molestiæ habiturum esse statim verebatur, cum fieri non posset, ut qualis primum scripta erat, ederetur, sed in plurimis mutari opus haberet. Hoc tamen, aliis laboribus distractus, intermittere coactus est usque ad annum 1695. Tum autem, & imprimis toto autumno ejusdem anni, *Seriei* ornandæ & perficiendæ omni nisu insudavit, idque se in literis ad *Job. Laurentii* 13 Febr. 1696. arduum satis & difficile sensisse profitetur, inter alia respectu præmissi tractatus de auctoritate *Scriptorum septentrionalium*, (qui primum ejus librum nunc efficit), ubi suum de *Scriptoribus* historiæ septentrionalis Danicis, Svecicis & Islandicis judicium exposuerat; In eundem laborem maximam anni 1696 partem etiam insumsit, eumque porro ita continuavit, ut 1697, Hafniam veniens, opus, secundis hisce curis plurimum mutatum, emendatum, & insigniter auctum *Vindingio* censendum exhibere posset, cujus etiam in id censuram die 2do Augusti ejusdem anni datam reportavit.

§. 4. Sed ne hic quidem hujus laboris finis. Anno enim 1698 non tantum *Refutationem* s. *Anatomen* (ut ipse vocat) *Jobannis Magni*, quam libro 3tio *Historiæ Norvegicæ* antemonarchicæ subungere primum statuerat, postquam *Arnæ Magnæi*

(c) Vide Præfat. ad Seriem.

Magnei consilium, ut *Seriei*, ad cujus calcem nunc legitur, attexeretur, probaverat, sub examen revocavit, (licet eam primum ad diem 13 Aprilis anni 1700 absolutam transmitteret) sed præterea etiam varia nova capita, quæ tum elaboravit, subinde ei misit, suis locis *Seriei* addenda, & in his unum, (quod tamen non in *Serie*, sed in *Historia Norvegica* & quidem T. 1. libr. 3. Sect. 4. p. 148. & seqv. hodie existat) *utrum Odinus, an vero Forniotus prior vixerit*; nec non & alterum, (quod libr. 2dum *Seriei* p. 198. claudit) *de antiquitatibus Hibernicis O-Flaberty & aliorum*, qui primas eorum colonias 312 annis post diluvium, secundas vero Salomonis tempore ex septentrione advenisse tradunt, quod utrumque ei incredibile videbatur. Ex Commentatione autem *de Odino & Fornio* in mandatis dedit *Magnæo*, ut argumenta seligeret, quæ validissima judicaret, sibi que indicaret quas epochas potissimum admitteret, ut librum III. de originibus gentis Norvegicæ ad eas componere posset, cui etiam quædam, quæ *Magnæus* in *Serie* omiserat, ejusque mentem affecutus non fuerat, inferere statuit; cetera eos, qui Forniotum & Dellingum pro folis fabulis habent, suo sensu abundare facile patiebatur, sed si ita pro historia haberi deberent, necesse esse putavit, ut hæc eo modo procederet, quo ipse eam scripserat. Ad hæc librum 1mum *Seriei* ad ductum animadversionum, quas in eum à *Magnæo* communicatas acceperat, denuo recognovit, & quædam delevit & mutavit, quædam vero novis rationibus adductis ulterius confirmavit. Quod reliquum erat in literis ad eum 15 Oct. 1698. datis haud parum sibi gratulabatur *Seriem* ei placuisse, simul tamen suspicatus, nonnulla in ea, cum prelo tandem subjicienda esset, inventum iri, quæ ulteriori adhuc emendatione indigere possent; imo tum sibi adhuc restare scribit libr. 3. caput 10um de Ragnare Lodbroche, quod in plura dividere decreverat, ibique, ut in *Serie* edita factum esse videmus, amplius demonstrare plures fuisse Ragnares, 1) ex linea recta ascendente, 2) ex descendente, 3) ex synchronismo trium Regum, nempe Sigurdi Fasnericidæ, Ermanarici & Giukungorum, quos tunc opinabatur

nabatur primi Ragnaris tempore vixisse; & denique 4) ex synchro-
nismo Regum tributariorum, quos nihil ad primum Ragnarem,
sed solum ad posteriorem, Sigurdi Hringi filium, pertinere tum
censuit, adeoque omnia quæ de his ante seculum scripserat, de novo
elaborari & mutari necesse esse, ne sibi ipsi contrarius fieret. De
Jornandis autem auctoritate *Magnæi* sententiam amplexus est,
quæ qualis fuerit, ex *Serie* edita (pag. 342. & alibi) judicari fa-
cile potest. In literis ad eum 11 Dec. 1698. se adhuc in *Serie*
emendanda occupatum esse narrat, & mentem fere perdidisse in
Ragnare Lodbroche, cum longe alia, quam quæ antea observave-
rat, tunc detexisset, quomodo diversi Ragnares confusi essent, &
speciatim eum, qui Ermanarici tempore vixisse traditur, nullo modo
consistere posse, eamque Ragnarum pluralitatem in literis ad eun-
dem 14 Jan. 1699. animum sibi adhuc in diversa trahere questus
est, totque sibi eorum genios ubique oberrare, ut se primum lyn-
ceum, mox cæcum facerent. Difficultates autem quibus in hoc
chronologiæ veteris articulo maxime premebatur, has præcipue
recenset, nempe: "*Ragnarem ante Londinum conditum, imo*
"*ante Julii Cæsaris tempora vixisse & mortuum esse: Ragna-*
"*narem circa vel ante Valentis Imperatoris tempora, cum*
"*Ermanaricus Svanbildem uxoris ejus sororem equis concu-*
"*candam objecit, floruisse: porro Ragnarem cum Carolo Mag-*
"*no bellum gessisse, tumque adultos filios habuisse: Ragna-*
"*rem filium suum Biörnem ferrei lateris, tutore Hastinga,*
"*peregre ablegasse 841, eumque secundum quosdam 845,*
"*sed secundum alios 867, mortuum esse: Ellam unum Ragna-*
"*narem occidisse, aucupem Sancti Edmundi alterum, tertium*
"*vero repentina morte sublatum esse: Septem annis post eum,*
"*qui 845 occubuit, Haraldum pulchricomum, qui ab eo*
"*quinto gradu descendit, natum esse, & tamen, ante quam*
"*ultimus obiit, quatuor annos regnasse; quæ omnia secum*
"*invicem conciliari nullo modo possent". Et quantum eum*
hæc & alia id genus dubia torserint, in epistola ad *Meyerum*, die
11 Dec. anni 1698. data, ipse optime declarat his verbis:

„*Seriem Regum Daniæ proxima æstate typis describendam*
 „*Domino Arnæ Magnæo tradidi, jam non minore neces-*
 „*sitate Historiæ Norvegicæ præmittendam, quam incogitan-*
 „*tia, imo temeritate à principio in me receptam, cum glo-*
 „*riosiss. memoriæ Domini mei Regis postulatis refragari ne-*
 „*fas duxerim, nec tamen quid postularetur perpenderim,*
 „*nec vires meas. Nunc demum quid ad hoc requiratur, &*
 „*aduc tamen per caliginem, video, & plura quæ explicari*
 „*omnino nequeunt, agnosco*”: eoqve sensu *Seriem* in literis
 ad *Benzonium* 15 Nov. 1702, quovisqve Skioldungorum five
 antiquissimorum Daniæ Regum historia interiit, *opus vere despe-*
ratum appellat. Nihilo tamen minus iteratis hisce circa *Seriem*
 curis per totum annum 1699 indefessus incubuit, & præter alia
 cum literis 21 Junii varias in eam emendationes & accessiones suis
 locis inferendas *Magnæo* misit, adjecto mandato, ut relationum
 dissensum, si quis adhuc superesset, præ ceteris diligenter obser-
 varet, & ubi opus esset, corrigeret. Quantum autem emolu-
 menti hæc ejus assiduitas operi attulerit, in Epistola ad Confilia-
 rium intimum *Plessum* 28 Nov. ejusdem anni indicat, innuens:
 „*illud jam triplo auctius otii sui quamvis longioris rationem*
 „*reddere, seque parum certe in Historia Norvegica profe-*
 „*cisse, nisi hunc laborem prius exantlasset*”.

§. 5. Ut *Seriem* 1697. à censore receperat, per lite-
 ras 28 Sept. ejusdem anni cum *Magnæo* agere cæpit, ut de ali-
 quo circumspiceret, qui omnia ejus scripta, quam primum prelo
 parata essent, certis conditionibus suo sumtu ederet, quod non
 dubitavit Lipsiæ obtineri posse; *Seriem* vero Hafniæ imprimi
 necesse esse dixit, ne nimis multis erroribus deformaretur. Præ-
 omnibus tamen maximam hæc in re in ipsius *Magnæi*, cui eo fine
 omnes suos libros testamento legare statuerat, opera & fide spera
 collocavit; isqve etiam se suis impensis *Seriem* editurum obtulit,
 si *Torfaeus* 30 exemplaria 50 imperialibus redimere veller; Cum
 vero hic 20 tantum vel ad summum 30 imperiales concedere vel-
 let, idqve ea lege, ut statim anno 1698 prelo subjiceretur, proxi-
 moqve

moque anno, si non ante Februarii, certe ante Junii, finem absolveretur, hoc effectu caruit. Quæ cum *Jobanne Laurentii* anno 1698 eodem fine egit, frustra etiam fuerunt. Cum hic dimidium impensarum, ut in *Historiam Orcadum*, conferre abnueret, contra vero pro qualibet plagula imprimenda 10 marcarum Danicarum cum dimidia mercedem postularet. Tandem *Magnæo*, cui id antea in mandatis dederat, conciliante, bibliopola *Academiæ Melchior Liebe* se induci passus est ut sumtus suppeditaret, eo quidem effectu, ut *Torfaeus* non tantum *Meyero* ad diem 20 Junii 1699 scribere posset: "*Series Regum Daniæ in officina typographica jam imprimitur, parsque ut spero prima ante novi anni initium absolvetur, idque sub inspectione Arnæ Magnæi* (qui correctoris munus in se susceperat) *prospere ut auguror fato, quam Orcades*", sed etiam ut primas novem impressæ plagulas ante medium Decembris ejusdem anni transmissas acciperet, contentus, si ante anni finem ea pars absolveretur, quæ ad viam ei parti *Historiæ Norvegicæ*, quam tum censuræ academicæ submittere decreverat, sternendam opus erat, si modo *Series* integra in Febuario anni 1700 prodiret. Hoc enim si fieret, *Hafniam* tendere, simulque, quæ ex *Historia Norvegica* paraverat, exhibere statuerat; quo facto se salarium, à morte Christiani 5ti detentum, facile impetraturum, & ut res suæ, hac de causa haud parum dubiæ, in pristinum statum restituerentur, impetraturum speravit. Cum vero *Seriei* editio eo anno ad umbilicum perducere non posset, isque sibi conducere non sentiret, *Hafniæ* morari, donec absolveretur, domi permanere, aliumque rerum suarum eventum expectare cogebarur.

§. 6. Causa autem hujus cunctationis haud minima fuit, quod nonnulli haud exigui nominis viri argumentum libri adeo improbaverunt, ut parum abesset quin prohibitus fuisset, idque *Saxonis* gratia, quod etiam *Torfaeus* in literis ad *Magnæum* 3 Nov. 1700 datis, se metuisse, nec parum de eo sollicitum fuisse, ipse fatetur; sibi vero id tempestive indicari debuisse haud immerito urgebat, cum tam multa haberet, quibus hoc institu-

tum tueretur, ex quibus in variis epistolis inter alia memorat:
 „*se mandato Regio, ut secundum antiquitates Islandicas scri-*
 „*beret, obtemperare non potuisse, si Saxonem sequi voluisset;*
 „*Regem eum diligenter legisse, nec tamen probasse; contra*
 „*chronico Norvegico Snorronis plurimum delectatum fuisse,*
 „*Et Islandica scire voluisse; sibi que adeo, quod imperatum*
 „*erat, quodque à veteribus traditum invenit, transcribere,*
 „*Et rationes, quantum potuit, reddere, necesse fuisse; cui-*
 „*libet ex his, quantum vellet, credere vel rejicere liberum;*
 „*imo sibi ipsi minime ingratum, sed gratisimum potius fore,*
 „*si quis errores ab Islandis commissos detegere vellet, quos*
 „*etiam ipse minime reticisset, cum sui esse officii duxisset,*
 „*veritatem tantum, vel vero proxima, quærere Et sequi*“.
 Interim ea cautione, rebus sic stantibus, opus esse judicavit, ut
 liber, antequam in publicum prodiret, multorum oculis non ex-
 poneretur. Accesserunt etiam aliæ moræ causæ, & in his ultima,
 quam opus adhuc postulare videbatur, cura; quod *Torfæus* sen-
 tiens, studium, quæle annis 1698 & 1699 in eo eliminando collo-
 caverat, etiam postquam imprimi cœptum est, annis nempe 1700
 & 1701 continuavit, eoque fine *Magnaum* identidem sollicitare
 non destitit, ut suam quoque operam conferret. Quod enim
 hic, postquam animadversiones in librum primum miserat, se à
 reliquis eodem modo castigandis excusaverat, & speciatim signifi-
 caverat, librum tertium melius, quam ab eo factum erat, scribi
 non posse, lectioni nimium festinatæ adscripsit, & nullo modo
 admittere voluit, cum tam in libro 2do quam tertio varia adhuc
 superesse ipse sentiret, quæ ulteriori lima egere possent, & præ-
 fertim antilogias sive dissensum relationum, quem, quantum qui-
 dem fieri posset, ut notaret & conciliaret, per literas 15 Jan. 1700
 denuo rogavit. Nec *Magnæus* hac in parte eruditi amici officio
 defuit; *Torfæus* enim se in literis ad eum 3 Nov. 1700 datis
antea varias, & tum iterum *novas* in *Seriem observationes* ab
 eo accepisse, indicat, & ad harum priores, suas animadversio-
 nes, & *corrigena* in eis, quæ tum impressa erant, cum eisdem
 literis

literis remisit; posteriores vero postea discussit; sequentisque anni initio *novas* ab eo recepit; quæ eorum disceptationes tandem effecerunt, ut *Torſæus* non solum folia *Seriei* bene multa, (& in his U p. 153. 154.) postquam impressa erant, rejecta demereret, novaque substituerit, sed etiam *analecta* quæ ad calcem ejus p. 492. exstant, subinde adderet, initio demum anni 1702 absoluta. Circa externam operis formam nonnulla etiam prædictis annis mutata fuisse *Torſæi* literæ ad *Magnæum* 15 Jan. 1700 indicant, ubi se, quæ de *Gormi & Haraldi Gormi filii obitu* antea scripserat, tum ita contraxisse innuit, ut uno obtutu videri possent, adeoque necesse esse, ut ex his capitibus (quæ tamen non in *Serie* sed in *Trifolio* locum post invenerunt) nonnulla demerentur. Hoc etiam sensu in literis ad eundem 22 Martii 1701 scribit se sperare, *Differtationis de Starkadis* (quæ Part. 1. *Histor. Norvegiæ* librum 5tum pag. 250 seqv. hodie claudit) post Sigurdum Hringum in *Serie* locum fore; ut plura eo pertinentia, sed aptius infra commemoranda, taceam. Cum autem prædictæ de *Serie* disceptationes, quæ ei cum *Magnæo* intercesserunt, ob argumenti difficultatem satis graves essent, multumque temporis, ob locorum distantiam, sæpe efflueret, antequam unus alterius responsa habere, & plene de his inter eos convenire potuit, adeo longa in imprimendo mora necessebatur, ut omnem ejus patientiam prorsus fatigaret; & quamvis in literis ad *Magnæum* 22 Martii plurimum de hoc quæreretur, exoptans ut liber circa festum pentecostes ejusdem anni absolveretur; sic enim se, si rerum suarum componendarum causa Hafniam ea ætate (ut in animo habuit) veniret, Regi eum offerre posse; tantum tamen ab hoc absuit, ut contra circa initium Septembris, quo in Norvegiam rediit, ulterius quam ad Ragnarem, (sive libr. 3. cap. 12.) perductus non esset, de quo quæ agebant *Magnæum* sibi cum reliquis plagulis impressis non misisse, atque ideo occasionem ea relegendi & penitus examinandi sibi præreptam fuisse, in literis ad eum 3 Dec. 1701 haud sine causa doluit. Cumque ita librum ad festum Michaelis prædicti anni, quod tamen Hafnia discedens autumaverat, absolvi

absolvi non potuisse cerneret, spem adhuc fovit *Magneum* ita cum bibliopola egisse, ut ad initium novi anni, quod & enixe petiit & optavit, prodiret, & in ea opinione Supremo Secretario Domino *Ditleifo Wibe*, per quem eum, nisi *Magneus* aliter dispensavisset, Regi offerri optaverat, in hunc sensum scripserat:
 „cum verisimile videatur, neque enim certi quid in tanta
 „distantia definire possum, principio novi anni exiturum in
 „publicum librum, jam diu in officina calcographica prælis
 „lassatum, qui *Series Regum Danie* inscribitur, R. M. con-
 „secratum, providendum statui, ut simul cum illo exemplari,
 „quod per amicum meum *Arnam Magnæum T. Exc.* meo
 „nomine humillime exhibendum destinavi, hæc quoque epi-
 „stola ad Te perveniat”. Hoc tamen secus accidit, finis enim operi prius non est impositus, quam vere anni 1702, quo *Magneus* in Islandiam ablegatus est, *Torfæus* vero id circa medium anni primum recepit, lætus tamen, quod post tantam molestiarum iliadem absolutum tandem vidisset.

§. 7. Correctoris munus ut *Magnæo* præ aliis demandaret, satis causarum habuit, & primum quidem ut ejus in studiis historicis, & præsertim antiquitatibus septentrionalibus, peritiam, licet cetera ejus temporis eruditio haud omnino ignota, palam commendare posset, & deinde etiam, quod eo excepto neminem nosset, qui omnia monumenta antiqua, quibus *Series* superstructa erat, tanta cura versavisset, quique de singulis, iis inprimis, quæ in his maxime perplexa erant, æque exacte judicare posset. Nec spes eum hac in re fefellerit. Ex ejus enim epistolis non solum satis apparet, quod eum *Magneus* in multis ad *Seriem* pertinentibus, & inter alia in testimoniis veterum conquirendis, calculis chronologicis exigendis & conferendis, & denique in locis difficilibus, & maxime in carminibus antiquis, recte vertendis, insigniter juverit, sed ipse etiam hanc ejus operam in suis ad eum literis gratus sæpius agnoscit, imo in nonnullis ad alios post *Seriem* editam scriptis candide confitetur, eam, qualis tunc in lucem venerat, prodire nunquam

quam potuisse, se præsertim absente, nisi eum adiutorem habuisset. Contra tamen diffidendum non est, quod Magnæus sapius in mutando & refecando liberius multo quam Torfæus optaverat, vel optare jure potuerat, egerit. Eoque hic intuitu in litteris ad eum 16 Dec. 1701 haud parum dolet, quod nimis multa compendia, quæ ei necessaria non videbantur, in eis, quæ tum impressa erant, fecisset. In alia ad eum epistola, 11 Febr. 1702 data, eodem respectu scribit, se, ubi impressa cum originali suo exemplo contulit, omnia ita inversa deprehendisse, ut se tam cito singula perspicere posse tantum non desperaret. Præ ceteris ægerrime tulit eum in variis, quæ ex suo sensu excluserat, (ex quibus, tabulas genealogicas per totum librum tertium, speciatim memorat) operam, quam eis elaborandis impenderat, sibi vere perdidisse, cum, quæ ex his *Historiæ Norvegicæ* apposite inferi non possent, quo reponeret, nesciret; sed librum sibi, absentia causa, qualem acciperet, non qualem vellet, habendum; unde concludi facile potest has mutationes nec paucas nec exiguas fuisse; idque ejus ad Magnæum literæ 16 Apr. 1703. datæ plene confirmant, quatenus in his gravissime queritur, exemplar manuscriptum, quo ad *Seriem* imprimendam usus fuerat, quodque, postquam edita erat, ei remiserat, ita eum perturbavisse, ut se vix inde extricare posset; quædam scilicet litura inducta, quædam erasa, nihil in ordinem redactum fuisse, multasque ad hæc animadversiones stylo tantum plumbeo scriptas, se, quid significarent, assequi non potuisse, eis solum exceptis, quæ Magnæus *Seriei* inferi noluerat de Regibus Daniæ, qui ibi antea memorati erant. Ex hoc tamen consilio Reges, Halldano Nigro antiquiores, ut & eos, qui in *Hervoræ* & *Ragnaris* Historiis memorantur, usque ad Haraldum Pulchricomum, ad partem primam *Historiæ Norvegicæ*, ubi Libris IXno & Xmo hodie comparent, referre constituit, quo tamen haud pauca in hac inverti sensit. Hoc etiam inductus, *Sturlaugi Laboriosi vitam* in unum caput (quod libri 6ti septimum nunc est, ibid. T. I. p. 201.) tum contraxit, similique modo

modo plures ejusdem farinae historias tractare decrevit, ne materia legentibus odiosa fieret, quo hanc operis partem multo quam antea breviorē fore haud gravate tulit. Sed quantumcunque anno 1702 inopinatum *Magnæi* in Islandiam abitum, & perturbationem rebus suis per hunc inductam, initio doluit, quod ei hoc iter ante non indicaverat, multo minus ad varia maximi momenti capita, quæ ei de suis operibus scripserat, responderat, nec chartas ei creditas restituerat, cum nauclerus, cui hæc omnia discedens tradiderat, adversis ventis tamdiu detineretur, ut *Torfaeus* nihil horum ante Decembrem obtineret; & quantumcunque *Series* multis de causis eum antea sollicitum tenerat; haud parum tamen mox erigebatur, cum eam, ubi prodierat, plurimum laudari audiret, & a proceribus etiam avidè legi, ex quibus Exc. Dom. *Fridericus Gabel*, qui Pro-Regis partibus in Norvegia tumungebatur, nonnullas in eam *Aniadversiones* conscribere dignatus est. Unde tanto magis, præsertim in tanta argumenti novitate, mirum videri haud immerito potest, eam emptores admodum paucos invenisse, cujus rei causam bibliopola partim in *Johannem Laurentii* coniecit, quasi hic exemplaria bene multa furtim impresisset & vendidisset, partim in materiam, quod hæc, ob multa illa folia, quæ dilacerata erant, & de novo impressa, omnem nitorem perdidisset, & partim denique in argumentum libri, quod scilicet hic ad recentiora tempora continuatus non esset. *Torfaeus* autem ut primum pro mera suspicione, eaque haudquaquam probabili, habuit, ita secundum merito futile esse censuit, cum omnia folia, de novo impressa, numerata essent, atque adeo nullam bibliopægis molestiam creare possent; tertium mandato Regio, ut *Seriem* eousque tantam, quo monumenta Danica & Islandica dissentiant, perduceret, facile excusavit. Interea tamen hæc vendendi difficultas ansam bibliopolæ dedisse videtur, ut novo *Universi septentrionis antiquitatum* titulo, quem nonnulla *Seriei* exemplaria etiam hodie præferunt, plures emtores allicere tentaret, quod tamen, ut omnem alium fucum, *Torfaeo* valde displicuisse, ejus hac de re *monitum* ad calcem *Grönlandiæ antiquæ* editum docet.

§. 8. Ut autem pateat, quomodo *Series*, sine principalis argumenti detrimento, tantum mutari, & præsertim tam multa, quæ ibi ab initio locum habuerunt, inde eliminari poterint, sciendum est, *Torfaum*, dum ei, antequam in publicum prodiret, emendandæ & expoliendæ incubuit, aliquando in animo habuisse, eam in quatuor libros dividere, & quidem in quarto fabulas, quas *Saxo* secutus fuerat, *historiæ fabularis* vel *mythicæ* titulo, sigillatim recensere & excutere; tum *Diodori Siculi* exemplo, qui historiam mythicam separatim tractaverat, & nihilominus præterea talia historiæ inseruerat, qualia *Torfaus* in sua retinere noluit; tum, & maxime quidem, quod hoc satis convenienter ad suum institutum fieri posse censuit; sic enim se ipsum ab omni suspitione, quod historiam fabulis miscuisset, optime liberari posse, si fundamenta tantum, quibus *Saxo* suum opus superstruxit, ita detegeret & explicaret. Sic etiam *Seriem* magis placituram sperabat, cum plures historias legerent, quam disquisitiones chronologicas, ad Regum ordinem demonstrandum pertinentes. Augurabatur quidem *Arnam Magnæum*; cui hoc in literis 11 Dec. 1698 primum significavit, quemque suam super eo sententiam rogavit, judicaturum, paucis has fabulas absolvi posse; ipse vero eas, utpote à se operose satis descriptas, nimis contrahi noluit; Sic in Humblo & Lothero integra loca de Humblio Hunniæ Rege & Hlaudure vel Lothero Heidreki filio; in Alrico & Gestiblando, de eodem Heidreko & Gesto cæco; in Jofura Frodii 3tiii filia, de Arngrimi filiis & Eyfura, quæ omnia in *Serie* (p. 247-48. 255-56. 256-57 it. 261-62.) strictim tantum indicantur, ex *Hervarar saga* transcribere statuit. Has autem fabulas, quo in variis epistolis ad *Arnam Magnæum*, anno 1699 exaratis, præter *Hervarar-Sagam*, refert *narrationes de Indridio Ilbreid*, sive Panfa, nec non de *Hiarando Hognio & Hedino*, ut & *Asmundi & Egillis Unimani*, *Halfdani Eysteinis filii*, *Sorlii Robusti*, *Hrolfi Krakii*, *Thorsteini Vikingi filii*, ut & *Herraudi & Bosfi Vitas*, libro tertio *Seriei* ab initio integras inseruerat; hoc vero anno, postquam eas peculiari

liari libro uberiores edere decreverat, iis ita contrahendis manus admovit, ut locum in ea habere possent, unde etiam factum est, ut ea, de quibus harum plurimæ agunt, vel omnino non, vel paucis tantum, maxime ad genealogias & synchronismos illustrandos, in *Serie*, ex. gr. *Asmundi & Egillis vita* p. 500. *Hrólfi Krakii* pag. 284. seqv. *Thorsteini Vikingi filii* p. 30-34. it. p. 493, memorentur, excepta *narratione de Hognio & Hedino*, quæ non tantum, ut reliquæ, p. 262. pro-instituti ratione leviter tangitur; sed etiam integra in *appendice 2.* p. 476. locum sortita est. Cumque *Magneus* hoc ejus institutum probaret, non tantum universam *Hrólfi Krakii historiam*, ut eam tum conscripserat, & oratiunculas paraphrastice exposuerat, ut & *Egillis Unimani vitam*, quatenus Frothonis 3ⁱⁱ tempora illustrat, in compendium tamen redactam, quarto huic *Seriei* libro inferere statuit, sed reliquas etiam, quas supra memoravimus, quales eas hoc animo elaboraverat, cum epistola 3^a Apr. anni 1700 data, *Magneo* transmisit, ei similiter inferendas. Qua lucubratione fieri aliter non potuit quam ut plurima comprehenderet, quæ propius multo ad universam Norvegiæ, imo totius septentrionis, historiam, quam ad controversum Daniæ Regum ordinem pertinent. Hoc vero propositum, quantum ad *Hrólfi Krakii* historiam attinet, ex *Magnei* mente, qui, ut speciminis instar, ante *Seriem* ipsam ederetur, svasit, brevi mutatum est, consiliumque de ea separatim edenda ante finem Novembris ejusdem anni captum; Quod ubi factum erat, reliquas etiam, quas supra memoravimus, & plures forte id genus historias, ne *Seriem* ultra modum exaugerent, nimisque retardarent, *Magneus* suoque consilio ab ea separavit, unde *Torfeus* iis in parte primæ *Historiæ Norvegiæ*, & quidem *Thorsteini Vikingi filii Vitæ* in Libro 5. *Sorlai Robusti*, in Lib. 6. Sect. 3. *Halfdani Eysteinnis filii*, in Lib. 7. Sect. 1. *Asmundi & Egillis*, in Lib. 7. Sect. 2. *Hervarar-Sagæ* in Lib. 10. Sect. 2. *narrationi* vero de *Indridio Pansa* in parte Secunda Libr. 10. Cap. 10. locum post assignavit.

§. 9. Nec minorem mutationem *Series* passa est, ratione temporis vel intervalli, quod decurrit. Ea enim, quam *Torfaeus* in gratiam *Friderici 3ⁱⁱ* primam conscripserat, usque ad *Svenonem* *Elstritium* perducta erat; contra vero edita in *Gormo Grandævo* definit. Unde, si nihil præter *Præfationes* huic & *Trifolio* præmissas hac de re suppeteret, credi facile posset, *Torfaeum* vel statim ac libro expoliendo & edendo manum admovit, vel saltem volentem, hanc mutationem fecisse. Verum ex epistolis ejus satis superque patet, eam ei, etiam postquam *Series* prelum subierat, mentem fuisse, ut non tantum *Gormi*, sed etiam *Haraldi Cærulidentis*, & *Sveinis* barbæ furcæ chronologia, *Libri* in ea tertiū partem faceret; unde etiam disquisitionem: *utrum Jomsburgum Haraldī an Sveinis tempore conditum fuerit*, quæ 12 *Trifolii* Caput nunc efficit, *Magnæo* 1698 transmissit, suo loco inferendam, eo maxime fine, ut eo facilius in *Historia Norvegica*, ubi tam *Haraldi*, quam *Sveinis*, tantquam *Norvegiæ Regum*, gesta describenda erant (quod T. 2. Lib. 6to, 7mo & 8vo ab eo factum est) progredi posset, nec prolixis id genus digressionibus, quæ, ex scopo *Seriei*, aptiorem in hac locum invenire possent, detineretur, cetera sibi *Magnæi* operam expetens, ut hic, quæ forte de his in scriptoribus rerum Germanicarum, quos ipse tunc temporis ad manum non habuit, observasset, suppleret & annotaret. Nec multo post, eodem anno, alterum huc spectantem tractatum, quem in alia epistola, *Scriptorum Islandicorum cum aliis, circa Religionis christianæ in Dania initia, & Haraldī Cærulidentis historiam, conciliationem*, ipse appellat, quique *Trifolii* capit. 8. ad 11. nunc legitur, similiter misit, quo ea inprimis revocaverat correxeratque, quæ se de religionis christianæ in Daniā introductæ tempore antea minus feliciter tractasse tunc animadverterat. Nimis tamen multa, quæ locum in *Serie* commodè invenire non possent, de *Haraldo* ex historia inseruisse sibi visus est, unde *Magnæo* in mandatis simul dedit, hæc, si veller, rescere; magis enim conducere putabat, si solæ antilogiæ earumque concilia-

nationes in *Serie* retinerentur, reliqua vero omnia historiæ referrentur. Quæ ad Sveinis Regis calamitates pertinent, satis sibi videbatur in Haraldi vita refutasse, unde ex eis, quæ his ulterius convellendis inservire forte possent, ea tantum, quæ antea adducta non erant, ad Sveinis vitam referri voluit, quæ vero ex *Adamo Bremenfi* & *Emma Encomiasse* adduxerat, retineri posse censuit, idque factum esse, ex *Trifolio* (p. 125 & 132.) patet. Interea *Seriei* editio, ut supra monstratum est, diutius multo, quam optaverat, retardabatur, idque *Magnæo* ansam dedit consulendi ut eam in duo opera divideret. Hoc vero *Torfæus* in literis ad eum, die 22 Martii 1701 datis, penitus abnuir, necessarium esse professus, ut ad idem temporis punctum, ad quod primum perducta fuerat, continuaretur; *suam enim diligentiam ex magnitudine libri, sive uno, sive duobus voluminibus prodiret, satis apparere; certe nullo modo convenire, ut in Haraldo Cærulidente divideretur, vel finiretur; ita enim tractatum de progressu religionis christianæ in Daniam medium abrumpi; & præterea, quod tum reliquum esset, valde exile opusculum fore, nulliusque momenti visum iri, nisi tota Knytingorum historiæ narratio eo referenda esset, quod facere recusavit, partim cum id ad Historiam Danicam propriis pertineret, cujus concinnandæ laborem Magnæo, si ei demandaretur, multo libentius cedere voluit, partim quod nonnulla eo spectantia, Historiæ Norvegicæ, ubi occasio dabatur, jam tum inseruerat. Cumque *Series* ad festum Michaelis anni 1701, prelum non reliquisset, quod tamen optaverat, quæ post Gormum restabant, saltem sub alio titulo, ex. gr. sequenti: "*accesit tractatus de Religionis christianæ in Daniam introducta, & gestis quibusdam Haraldi Cærulidentis & Sveinis admorsæ barbæ, vel similis argumenti*": adjectum iri, adhuc speravit, idque in literis ad *Magnæum* 16 Dec. ejusdem anni denuo repetit. Hic autem, ut *Torfæo* inscio & reluctantæ *Ser.* p. 241. indicaverat, eum *Haraldi & Sveinis tempora peculiari scripto illustrasse, ita ex festinatione, quæ Torfæus Seriei editionem, idque non**

fine

sine causa, subinde urgebar, occasionem sumsit cum bibliopola agendi, de hac ejus parte seorsim edenda; id tamen *Torsæo*, ut ante, displicuit, haud injuste, in literis ad eum d. 11 Febr. 1702 exaratis, præter libelli parvitatem causanti, *se Haraldi & Sæi- nis, æque ac Canuti Magni, utpote Norvegiæ etiam Regum, vitas in HISTORIA NORVEGICÆ jam tum descripsisse, ut vero controversias chronologicas ex ipso historiæ corpore eliminare posset, ea quæ de religione christiana in Daniam introducta, ut & de Olai Tryggvini ad Danavirkium militia, agebant, (quæque in Trifolio, ut supra notatum est, nunc leguntur) in SERIE præmittere voluisse, ut bis velut fundamentis adstruere, ulteriusque stabilire posset, quo tempore Hacon Comes baptisatus fuerit, quo à fide in Deum & obsequio erga Haraldum defecerit, & quamdiu postea regnaverit, ideoque in omnibus quæ eo spectabant argumentis, SERIEM allegasse, quæ tunc cuncta mutari & deleri necesse esset, quod tamen eum post oblitum esse ex Historiæ Norvegicæ inspectione apparet, quatenus ibi Tom. 2. p. 259. 273. 278. 284. 292. 293. 296. 336. & forte alibi, in eis, quæ nunc in Trifolio edita leguntur, ad Seriem provocat, manifesto indicio, quod hæc omnia ad Seriem referre ab initio constituerit. Interea tamen facile esse judicavit pone Gormum in Serie apostrophæ facere, ejus tenoris: opus quidem jam perductum esse, quousque monumenta Islandica à Danicis dissentiant, cum vero res à duobus sequentibus Regibus gestæ ad Historiam Norvegicam etiam pertinerent, & insignes controversiæ de annorum computatione, quæ narrationem perturbare possent, in eorum tempora inciderent, petere se ut lectores boni consulant, quod hæc Supplementi loco SERIÆ attexuerit; quicquid autem foret, hæc *Vitarum*, quippe quas separatim scripserat, titulo vel nomine edi omnino renuit, imo in omnem eventum tolerare maluit, Seriei editionem, quantumcunque cetera hanc expetebat, usque ad pascha anni 1702 suspendi, quam hoc tantillum separatim edi; cumque aliquot menses iterum laborentur,*

ante-

antequam in publicum prodiret, in ea adhuc fuit opinione, novam hanc moram ideo inductam esse, ut id, prout *Magnæo* in mandatis dederat, una prodire posset; unde, ut impressum *Seriei* exemplar in Gormo finiri viderat, in literis ad *Johannem Laurentii* 5 Julii 1702, graviter de hoc questus est; ex quo plene apparet, quod *Magnæus* promissum de eis quæ ad Gormi, Haraldii & Sveinis tempora pertinent, separatim edendis, ad finem *Seriei* p. 446, ex suo sensu addiderit. *Torfaeus* autem hoc induxit, ut bibliopolæ, qui impensas suppeditare ex contractu obligatus erat, tanto magis instaret de hac *Seriei continuatione* vel *appendice*, quam primum posset, excudenda, cum ipse etiam ei questus esset, *Seriem* in antiquioribus tantum temporibus subsistere, & ad recentiora non descendere; unde etiam sæpèdictam *continuationem*, à se denuo revisam, & *Dissertationis historico-chronologicae* nomine, quod ei tum præfigere decreverat, insignitam, vere anni 1703 ad eum transmisit. Hoc vero, cum, præter varias à parte bibliopolæ tergiversationes, ob aliorum suorum operum, & in his *Hrolfi Krakii Vitæ*, *Vinlandiæ* & *Grönlandiæ* editiones, usque in annum 1707, quo tandem hæc *Seriei* pars, sub *Trifolii historici* nomine, prodiret, differre cogeretur, pro temporis rei quæ circumstantiis consultissimum visum est eo modo excusare, quod à *Serie* avulsa esset, quo id in *Præfatione* ad dictum *Trifolium* hodie legitur, quod ad librum 3tium *Seriei* revera pertinere ex antedictis apparet.

§. 10. *Dedicationem* in *Seriem* *Torfaeus* quidem *Magnæo*, ut suo nomine scriberet, 1699 in mandatis dedit, eam tamen ipse postea scripsit. *Præfationem* etiam 1697, dum Hafniæ morabatur, ipse conscripserat; sed cum liber postea adeo mutatus esset, ut sibi ipsi fere dissimilis evasisset, novam ei præfationem, in qua non tantum universi instituti, sed singulorum etiam capitum ratio speciatim redderetur, præfigi optavit, ideoque per literas 2 Oct. 1699 datas *Magnæum* rogavit ut hanc suo nomine scriberet, quod cum is promississet, idem in literis ad eum 11 Febr. 1702 denuo repetit, idque ea maxime de causa, quod rationem

rationem libri ei tum quam sibi notio- rem esse judicavit. In hac autem Præfatione inter alia memorari voluit, quod *Magnaum* per totum opus consuluisse, & non solum ejus opera in erroribus typographicis corrigendis usus fuisset, sed etiam bene multa secundum ejus consilia mutavisset, cum aliorum, quantumvis cetera egregii antiquarii fuissent, opera eo successu uti non potuisset, idque quia monumenta, ex quibus sua hauserat, publici juris nondum facta erant. *Magnæus* autem, cum circa idem tempus, quo *Series* prelum tandem reliquit, suum in Islandiam iter maturare necesse haberet, Præfationem, qualis à *Torfsæo* primum scripta erat, operi præmitti curavit, eis tantum, ut videretur, mutatis, quæ rationem reddunt cur in Gormo finiatur. Ad *Indicem* vero & *Notas*, quæ hic jam primum prodeunt, quod attinet, *Torfsæus* jam tum, antequam *Series* imprimi cœpta est, per literas 5 Apr. 1699 cum *Magnæo* egit, ut *Indicem* in eam, vel ipse conficeret, vel confici curaret, quamprimum quælibet plagula absolveretur, idque eum ex condito fecisse in literis 11 Febr. 1702 spem adhuc certissimam fovit, cum vero, *Magnæo* eodem anno in Islandiam profecto, *Series* sine indice prodiret, ipse non tantum indicem statim convasare cœpit, sed etiam breves quasdam notas, quibus nonnulla loca vel illustrarentur vel revocarentur, addere decrevit; *quam suam inconstantiam sibi à cordatis vitio verti non posse sperabat; se enim verissimum quærere; ideoque, cum veriora eis, quæ prius scripserat, inveniret, hæc mutare solere, quemadmodum haud pauca folia ex SERIE demiserat, novaque substituerat; cum multo libentius pecuniæ jacturam faceret, quam talia retineret, quæ nomen apud posterum tueri non possent; sibi enim ut volens falleret, salarium à Rege non numerari.* Occasionem autem novis hisce notis, quas eum prioribus analectis additurum *Magnæus* in antecessum auguratus erat, proximam dederunt, tam quæ hic, contra ejus mentem, sua sponte mutaverat, quam quæ *Torfsæus* partim in suis ad eum epistolis monuerat, is vero, ob angustiam temporis, emendare omiserat, partim; & maxime quidem, quæ

d
singula

singula iterum iterumque relegendo, & inter quotidianos in cognatis *Historiæ Norvegicæ* argumentis labores, penitus rimando ipse detexerat. Sæpeditas *notas & Indicem* vere anni 1703 absolvit, Hafniamque, ut imprimerentur, misit. Ut autem bibliopola, quamvis indicem antea optaverat, librum, si accederet, plures emtores inventurum sperans, moras in edendo necebat, *Torfaeus* in variis epistolis, annis 1704 & 1706 exaratis, ut hæc ederentur, flagitare non intermisit, quem etiam ad modum se hæc propediem editurum esse, ad calcem *Grönlandiæ* 1706 editæ publice promisit, cum autem hoc frustra esset, isque eruditos indice multum non indigere judicaret, & præterea per totum illud tempus, quo post *Seriem* editam literis vacare per se necebat potuit, tam in minoribus suis operibus edendis, quam in *Historia Norvegica* perficienda satis superque occupatus esset, à proposito ista edendi prorsus destitisse tandem videtur; eaque sine dubio causa est, quod variis earum observationum, quas hæc notæ continent, partim in *Prolegomenis* ad *Historiam Norvegicam*, partim in hac ipsa, locum dedisse deprehendatur; quod quamvis ita sit, non tamen ideo minus utile vel necessarium videri debet, hæc separatim edita habere, & *notas* quidem, ut harum argumentum cum *Serie*, quo proprie pertinet, eo facilius conferri & conjungi, *Indicem* vero, ut præstantissimi hujus libri usus, hætenus, ob rerum varietatem, nominumque multitudinem, haud parum impeditus, expeditior esse possit.

§. II. Verum præter ea quæ à *Torfaeo* tam in prioribus ad *Seriem* Analectis, quam posterioribus hisce *Notis* circa eam observata sunt, in epistolis ejus quædam, ad eam illustrandam pertinentia, occurrunt, quæ, coronidis loco, hic addere libuit, ut lectores omnia, eo spectantia, quæ autor reliquit, simul habere possent, sunt autem quæ sequuntur:

Quæ *A Magnæus* in libro 1mo mutaverat, *Torfaeus* quidem in literis ad eum 15 Dec. 1699 probavit, non tamen pejus sibi visum esse professus, si omnia criteria generalia in caput 6tum congescisset, & quæ forte
à se

à se omiffa erant, addidiffet, illa etiam authenticæ argumenta effient. Quod vero *Hrolfi Krakii vitam*, p. 30 & 37, ad duas hiftoriarum classes reuliffe videbatur, minus probavit; ut & quod ea, quæ Islandice tantum verfa effe putavit, & in his *Apollonii vitam* hiftoriarum albo eximi voluit, cum *Trojanorum hiftoria*, quam tamen admiferat, æquo jure excludi potuiffe videretur.

Pag. 30-32. *Thorsteinis Vikingi filii vitam*, cui *Magnæum*, forte in *Bartbolini* gratiam, plus jufto infenfum fenfit, rejicere non poffe fibi videbatur, tam propter rationes l. c. ut & in *addendis* p. 493. pro ea adductas, quam quod ingens illa claffis & potentia, quæ ibi memoratur, regno honori effet; imo ne quidem *Sturlaugi vitam*, cum vicini noftri, fi multa talia haberent, ea in fuos ufus convertere certe non intermitterent. Se quidem, *Magnæo* monente, primum ftatuiiffe memorat, fciofum qvendam, quæ in hujus hiftoriæ principio de Alfo habentur, addidiffe, poftea vero fe hanc fententiam mutaviffe, unde etiam argumentum pro *Thorsteinis Vita* Ser. p. 31. ex graduum æqualitate ductum expungi aliquando voluit, ejusque loco fequentia reponi: *Quicquid fit, hiftoriæ Thorsteini auctoritas vel inde convincitur, quod Vikingi & Sturlaugi laboriofi tempora cum traditionibus de utroque convenient, cum tamen diverfæ de iis hiftoriæ ne mentionem quidem alterius faciant. Freyri, qui chrifti tempore vixit, Sturlaugus clientelari jure fubjectus erat, quem anno chrifti X. mortuum ftatuimus. Hic occidit Kolum Krappium, ejusque fratrem uterinum Framavem in focietatem recepit, Vikingus autem juvenis annorum quindecim prius occiderat duos ejus fratres, sororem & fororis maritum, atque ita mutuo teftimonio fe confirmant.*

*Si Vikingus 30 annis ante christum natus est, anno christi natali banc eadem perpetrasse oportet, Sturlaugo adolescentiam non egresso, atque ita singula conveniunt; Hæc tamen nec in prioribus ad Seriem addendis, neque in posterioribus ad eam notis observata deprehendimus, quod minime mirandum, cum æqualitas graduum in Thorsteinis & Sturlaugi genealogiis recte se habeat, hæc vero eorum ætas ipsius Thorsteinis genere, & imprimis Noris, à quo 6 gradu descendit, æra, in Serie passim indicata, in historia vero Norveg. & quidem T. I. libr. 3. cap. 23. plenissime exposita, penitus subvertantur; ex qua etiam disquisitione satis apparet, quomodo in erroneam hanc opinionem inductus fuerit. Quod autem ad Thorsteinis, Sturlaugi, Hervoræ & aliarum id genus historiarum auctoritatem in genere attinet, lubens quidem fatebatur, multa in eis futilia occurrere; sed Herodotum etiam & Diodorum Siculum permulta habere ejusdem farinae; unde sibi licere, ea quæ ante Pulchricomi tempora referantur *historico-mythica* profiteri, sed nihilo tamen minus ab oblivione vindicare, ut posteritas scirer, quid antiquitas tradiderit; in quibus id quod verum est satius putavit conservare, quam fabulosa subvertere, cum horum interitu illud quoque interire necesse esset. Et si argumentum pro Thorsteinis vita, quod ex Sturlaugi vitæ consensu duxerat, ejusdem commatis Magnæo forte videretur, atque illud, quo Sigurdus Brenner jus suum in Regnum Norvegiæ tueri voluit, quod scilicet eum Jonas Kustungus pro suo cognato agnoverit, minime ei obsuit, si aliud, idemque melius, substituere posset; se vero quæ aliquo modo consistere possent, propter solas auxeses & fabulas interspersas, universa rejicere minime posse duxit. Quo autem magis in his inoffenso pede procedere posset, dudum optaverat, & Magnæum sollicitave-*

licitaverat, ut tractatum criticum, historiæ præmittendum, super omnibus veterum Islandorum scriptis, præsertim historicis, adornaret, in quo, quæ pro fide dignis admittenda, quæ vero contra rejicienda essent, plene doceret, cum etiam optimæ veterum historiæ nonnullas fabulas intermixtas haberent. *Saxonem* vero Haraldî Hilditannis & Asmundi athletarum interfectoris Viram, nec non narrationes de Víkare & Arngrimi filiis ab Islandis mutuatum non esse, ex eo maxime concludebat, quod horum de his scripta multo plura, & ex parte alia, contineant, quam quæ ille habet, adeoque ex eo translate esse non possent.

Pag. 31. Præter ea, quæ tam in *Historia Norvegica* T. 1. p. 194. quam in novis ad hunc *Seriei* locum notis ad genealogiam Thorssteinis illustrandam adducta sunt, *Torsæus*, ut Alfi cum Bryngerde matrimonium cum temporum ratione (de quo *Magnæus* dubitaverat) consistere evinceret, Alvoram Alfi sororem natam esse posuit anno christi 70. Alfum 116. Unde, si Jotunbiorn natus poneretur anno 71. Raumus filius ejus 91. Bryngerdis vero 120, satis apparere putavit, quod eam Alfus, propter ætatem, in matrimonio habere potuerit; nec quid ob stare deprehendit, quominus Alvora, utpote Alfi soror, Raumi etiam filia statueretur.

Pag. 104-106. Argumentum, ad æram immigrationis Odiniæ adstruendam, à graduum ratione ductum *Magnæum* non omnino probavisse, atque ideo quædam hic ex suo sensu mutavisse *Torsæus* in literis ad eum 30 Nov. 1700, haud obscure innuit, se malle scribens, ut quæ ille hic deleri optaverat, retineremur; quamvis enim lineæ à Pulchricomo ad Regem Daniæ Fridericum Quartum descendantis ratio ascendenti, à Pulchricomo ad Odinum, plene non responderet, tantum tamen ea illustrare ei videbatur, ut defectum, vel ex-

guum tantum, vel prorsus nullum in ea admittere opus esset; quemadmodum ex gradibus à Christiano 5to, quos tamen tum 26, non 25, numeravit, proportionem temporis ab Haraldo ad Odinum clare satis elucescere censuit, unde etiam hoc in analectis p. 495. postea addidit. Quod autem *Cæsar* nihil de Odino sciverit, mirum non putavit, cum brevi tantum tempore, postquam Rhenum transierat, in Germania commoratus fuisset. De *Tacito* res magis ardua videbatur; cum procurator Galliæ Belgicæ aliquamdiu fuisset, sed ad hoc etiam facile responderi posse professus est, imò ipse quodammodo respondit Hist. Norv. T. I. Libr. 3. c. 14. p. 140

Pag. 110. Lin. 16. *Torfaeus* annotavit Codicem Regionum Eddæ Sæmundi loco *Siggii*, Yggi. i. e. *Yggium* habere.

Pag. 118. Quæ de templo *Biarmensi*, Odino Upsalensi antiquiore, *Sturlaugi* vita præeunte, dicta sunt, *Magneus* retinuit, cum incertum judicaret, an *Torfaeus* Haraldum Gullmunnum Afis coævum habere vellet, nec ne, ideoque in analectis p. 496. tantum significavit hanc *Sturlaugi* vitæ relationem dubiæ fidei esse. *Torfaeus* vero, cum in Commentario de Forniori Norisqve epocha, ei jam tum transmissio, satis declarasset Haraldum Gullmunnum, atque adeo Sturlaugum, Afis multo tempore inferiorem esse (conf. Hist. Norv. T. I. p. 154.) hæc prorsus revocari debere merito censuit, quod etiam in posterioribus ad h. l. notis factum est.

Pag. 126. collat. cum 216. et 261. 62. Initio *Torfaeus*, si ita placeret, nihil ob stare censuit, quominus Odinus, Sigurlamii pater, Upsalensis esse posset, nec multum querelæ locum esse, quamvis 46 anni cuilibet gradui assignarentur, cum quidam 70 vel plures annos, & quidam contra 30 vel pauciores assequi potuerint; Hoc vero cum eis, quæ p. 257 & 261. dicta sunt, consistere non

non posse post animadvertit, ideoque tandem in eam suspicionem inductus est, duos fuisse Svafurlamios, cum Eyvora, Arngrimi uxor, Nore haud paucis gradibus inferior, filia ejus Svafurlamii, qui Gylfi ex filia nepos erat, esse non posset, unde necesse esset inter hunc Svafurlamium & patrem Eyvoræ, cui etiam forte Svafurlamii nomen erat, aliquot gradus deesse.

Pag. 173-208. Quod *Magnæus*, tria ultima libri 2di capita nec multa se eruditione commendare, nec suam thesin firmiter satis tueri judicans, hæc in ejus gratiam ordinatius digesserat, gratus quidem agnovit; avebat tamen scire, quid adeo improbarer, utrum scilicet statueret, epocham Regni Gothici & migrationum exaltari magis posse, an vero superfluum putaret, ex genealogiis & synchronismis demonstrare, quod, quæ tantæ antiquitatis patroni admittunt, subsistere non possent. *Torfæo* contra hoc adeo necessarium videbatur, ut se optaret omnium populorum placita de gentis cujusque primordiis legisse, & ex his omnia refutasse, quæ prodigiosam adeo antiquitatem ex his terris repetunt. Posse quidem se has & alias *Magnæi* objectiones, sibi soli habere, quo melius ab erroribus sibi cavere posset, sed præterea velle, quæ forte perperam scripserat, in alio opere ad earum ductum emendare, & revocare, idque non sine ejus encomio, cum veritas sibi amicissima esset.

Pag. 228. Ad Exc. *Gabelii* objectionem: quod Sveciæ Dynastis, Dyggvio antiquioribus, sceptrum tribuisset, eosque ita pro Regibus venditavisset, cum tamen Dyggvius primus eorum Regio titulo usus fuisset, *Torfæus* quidem falsus est, se hæc non omnino accurate, sed secundum consuetudinem posteriorum temporum scripserat; facillime tamen hæc tuebatur, cum ipsa monumenta antiqua, & in his *Eddam* Gylfi Niordo & Yngvio, & Codicem Chronici Norvegici, quem ab Olai Sancti

Sancti & filii ejus Magni Boni imaginibus *Jöfra - Skinnam* i. e. Regium appellere solet, ipsi etiam Odino Regium nomen tribuisse deprehenderit. *Gabelii* sententiam, quod imperium Sveciæ antiquissimis temporibus in Pontificatum redactum fuisset, libenter amplectebatur; id autem Svecos, ut ex *Job. Magni* Libr. 2. Cap. 3. apparet, pro majori gloria habituros putavit, si statuere-
tur, Danis integrum non fuisse alibi quam Upsalis sacrificare. Denominationem pacis universalis à Frodio, à potiori quidem ductam esse largiebatur, cum Frodium potentissimum sui temporis Regem in septentrione fuisse, omnes consentiant, ideo tamen Svecos admissuros dubitavit, quod ullum ei in eos jus fuerit, saltem quamdiu Freyr in vivis fuit.

Pag. 257 ad 262. Locum ex carmine *Hyndluliod* adductum *Torfaeus* quidem initio bene satis consistere posse putavit, quatenus disputatio l. c. in eo versaretur, quod Angantyr & Arngrimi filii diu post Frodii Pacifici tempora vixissent. Quamvis enim perspicua Arngrimorum confusio tam in *Hervarar-Saga* quam *Originibus Norvegicis* observaretur, ambo tamen Frodio pacifico multo posteriores, & in utroque loco 6 gradibus à Nore remoti, evaderent. Cum vero carmen *Hyndluliod* uni eorum synchronum poneret Ottarem Stultum, hujusque genus ad Finnalfum & Norem texeret, & eos tamen post Sigurdum Fasnericidam & Giukungos, & longe post Jormunrekum collocaret (verbis: „allir komnir frá „Jormunreki”, i. e. omnes à *Jormunreko* descendentes), necessario concedendum putavit, hiarum esse in genealogia Ottaris, & Svanum Rufum Finnalfi filium non esse, sed multos inter eos inferi debere; unde etiam ei displicuit, quod *Magnæus* p. 262. Lin. 15. probaverat *Verelii* sententiam de Arngrimo Eyfuræ marito (quod etiam ideo in *Emendandis* p. 498. annotatum est) cum
hi,

hi, nempe hic Arngrimus, ejusve proavus, ne ad Norem quidem pertingerent, iis solum exceptis qui in *Originibus* memorantur, Svadio nempe gigante socero ejus, & patre ejus Eyfsteine, qui ad Snærem Grandævum pertingerent, Solvium Regem, qui Soleyas occupavit, etiam ante Norem fuisse, sed Arngrimum post eum Alfo coævum. Ut autem *Magnæus* in ea fuit opinione, quod uterque, Dagus & Eygrimus Bauggerdem in matrimonio habuisset, ita *Torfæus* tandem inductus est ad statuendum, Eygrimum potius quam Dagum Arngrimi patrem fuisse, partim quia *Hervarar-Saga* hoc adeo distincte tradit, ea etiam probabilitate adjecta, quod Eygrimus, in domo Starcadi & Alfhildis educatus, eorum filiam Bauggerdem uxorem adipisci facile potuit, partim quia *Origines* tam in genealogia Solveigæ uxoris Olai Lignatoris, quam Halfdani Albipedis & Eyfsteinis Bombi, à *Chronico Norvegico* recedere & omnia ab Halfdano Grandævo computare deprehenduntur; unde hac in re consultissimum putavit *Hervarar-Sagam* sequi. De synchronismo autem Ottaris Stulti & Angantyrus *Magnæi* sententiæ accessit, eos post vixisse. Hinc Arngrimum & Eyfuram, (quod etiam in *emendandis* pone *Seriem* p. 498. observatum videmus) ad seculum post Christum natum secundum rejecit, tandemque agnovit, Angantyre, quem carmen *Hyndluliod*, & ex eo *Series*, loco supra citato, Ottari Stulto coævum ponit, prorsus diversum fuisse ab Angantyre Arngrimi filio qui Norvegus erat, ut & ejus pater & avus, quod non tantum in *Historia Norveg.* (T. 1. p. 418. & seqv. conf. p. 441.) postea exposuit, sed etiam hæc omnia in *posterioribus* hisce ad *Seriem* notis emendavit, & pluribus rationibus adductis ulterius discussit

Pag. 269-272. Ut *Sturlæus* Drottam Dani forem, Danpi vero filiam, fuisse tradit, ita *Torfæus* ab

initio suspicatus est, Danum etiam Danpi filium fuisse;
 Cum vero *Sturdeus* hoc non determinet, alia monu-
 menta conferendo post ad credendum inductus est, Drot-
 tam uterinam tantum Dani sororem fuisse, ita ut Dani
 mater aut Olauum ejus patrem priorem, Danpum vero
 posteriorem, maritum habuisset, aut contra, adeoque
 quod Danus Olai filius fuisset & regnum non inuasisset,
 sed forte Danpi provincias alia occasione acquisiuisset
 suisque addidisset, unde Cap. 5. Libr. 3. aliquando ita
 ordiri voluit; "*Vermundus inter Daniae Reges à*
 "*Saxone decimus septimus constitutus, qui & Vig-*
 "*leti filius statuitur, hunc in annalibus nostris lo-*
 "*cum occupat, & à Sapientis cognomine illustratur;*
 "*nam genealogiae, quas exhibuimus, Olauum man-*
 "*suetum filium ejus fuisse, testantur ipso Saxone*
 "*suffragante, Olai autem mansueti filium LANG-*
 "*FEDGATAL ut & LIBER ORIGINUM NOR-*
 "*VEGIAE, Codice FLATEYENSI contentus col.*
 "*10. Danum magnanimum. At SNORRIUS STUR-*
 "*LÆUS Dani sororem Drottam Danpi filiam,*
 "*Rigi neptem, qui in septentrione primus Rex ap-*
 "*pellatus est, recenset. Matrem igitur Dani post*
 "*mortem patris ejus Olasi Danpus duxerat, fuit-*
 "*que Drotta uterina illius soror". Ita Sturlei nar-*
 rationem cum reliquis genealogiis optime conciliari posse
 putavit. Vermundum vero & Olauum ex Skioldungo-
 rum familia fuisse censuit, sed Rigum & Danpum ex alia,
 atque ideo Danum totum regnum adipisci potuisse forte
 per adoptionem, eamque causam esse, quod Carmen
Rigsmál Danum & Danpum conjungat in verbis: "*Eiga*
 "*þeir Danpr oc Danr dyrrar ballir".* Eaque ratione
 facile obviam ivit Exc. Gabelii objectioni: quod Rigum
 & Danpum ex Regum universarium, vel totius Da-
 nie monarcharum, ordine male exclusisset, cum ta-
 men

*men Snorro bos eo referre, adeoque LANGFED-
GATAL & ORIGINES NORVEGICAS his sup-
plere voluisse videretur; Si enim observaretur Drottam
ex alia familia fuisse, & schema genealogicum, etiam
secundum ipsum Snorronem, sequenti modo formandum
esse: (conf. Hist. Norv. T. I. p. 378.)*

Vermundus Sapiens.

Rigus.

Olaus Manfvetus—Uxor utriusque anonyma—Danpus. Domaldus.

Danus Magnanimus.

Drotta—Domar.

Dyggvius.

facile patere, nullum hic in *Langfedgatale* hiatum esse,
certe eam *Snorroni* mentem non fuisse, ut Rigum &
Danpum ei infereret. Nec satis causæ esse cur Rigus ad
Monarchas referatur, quod Regium nomen primus in
septentrione assumeret, cum nihil obstaret, quominus
hoc nomen, quod Monarchis, sive Regibus primariis,
postea tantopere placuit, à Rege fiduciario vel tributario
primum assumptum esse potuerit; accedit quod ejus usum
Reges primarii fiduciariis tanto minus prohibere potue-
runt, cum hi haud raro illis potentiores essent. Hæc
autem quantum ad Dani & Danpi genus attinent, cum
Serie edita h. l. sensu conveniunt, ab epistola vero ad
Magnæum 14 Jan. 1699. aliquantum abeunt, cujus
dissensus ratio in Hist. Norv. T. I. p. 414. reddita est.

Pag. 309. *Torsæus* desideravit quod *Magnæus*
ad verba: *Haralldar Konungs ur Geirraudargördum*
i Noregi: oblitus fuisset annotare, quod exemplar
Bryn. Sænonii habeat: *Haralldz Kongs ens Gotranda*
nordan or Noregi: cum Geirraudargardas in Norvegia
fitas esse non putaret. *Magnæus* contra partim Geir-
raudargardas pro ficto loco habuit, partim etiam objecit,
non apparere, quid per *Gotranda* intelligeretur. *Tor-*

faeus vero de priore dubitavit; posterius quidem concessit, simul tamen instabat, esse etiam alia nomina, ut Hnauggvanbaugi & plura, quæ certo explicari non possent, adeoque satius esse, quæ Codices habent, retinere, quam vitiosam & falsam chorographiam admittere; his enim nomina ex alia lingua data esse facile possent.

Pag. 316 & 319. Testimonia *Saxonis* de Hialio & Scatio, qui Olao Lignatori Vermorum Regulo synchroni erant, nec non de Reginaldo Rutheno Radbardi nepote, qui Sigurdo Hringo, in prælio Bravallensi, militavit. *Torfaeus* libr. 3. Cap. 9. ad Sigurdorum, Hringi nempe & Fafnericidæ, ætatem adstruendam usus fuerat, inprimis quatenus Radbardi genealogia genealogiam Sigurdi Hringi à Scriptoribus Islandicis traditam illustrat. Hæc vero *Magneus*, utpote loco minus apto posita censens, deleverat, & ad Cap. 8. ubi nunc extant, rejecerat. *Torfaeo* contra videbatur utrumque hoc argumentum æque commode eo loco, quo primum posita erant, permanere potuisse, tanquam rationes ad tempus indicandum, unde etiam ea in *analectis* p. 503 & 504, ulterius stabilire & illustrare necessarium duxit.

Pag. 320. *Magneus* cum Dellinum ex *Torfaei* sententia (*Ser.* p. 117.) pro Odino admittere noller, inter alia ei objecit, an tum Dellinus, à quo Ragnaris Lodbrochis genus derivaverat, etiam Odinus effer? Posuerat autem *Torfaeus* secundum *Origines Norv.* (conf. *Hist. Norv. T. I. p. 133. 256.*) Finnalfum uxorem habuisse Svanhildem auripennem, filiam Dagi Dellingi filii, eorumque filium fuisse Svenum Rufum, quæ tamen genealogia ultra Ingemundum & Eysteinum non procedit. Cum vero horum majores eosdem esse deprehenderet, quos carmen Hyndluliod (*Ser.* p. 260-61. laudatum) ad Ottarem Stultum refert, hujus patrem Innsteinem Ingemundi & Eysteini fratrem fuisse non sine probabilitate

tate primum suspicabatur. Incertior vero erat an à patre eorum Alfo Grandævo Ragnaris genus deducendum esset, cum *Origines* non determinavissent, quinam Alfus Grandævus hic fuisset. Unde etiam hæc partim in *addendis* ad *Seriem* p. 307. mutavit, partim in novis hisce ad pag. 387. notis ulterius declaravit.

Pag. 340. Lin. 5. Quod *Magneus Audlingorum* & *Adelingorum* familias tanquam diversas posuerat, *Torfæo* ab initio displicuit, de quo tamen eum aliquid postea monuisse non occurrit.

Pag. 342-43. De Sigurdo Fafnericida *Torfaus* haud parum fluctuavit, incertus, an duo statuendi essent, & an Ragnar ullius eorum filiam uxorem habuisset, ut & an Giukungi Sigurdo Hringo coævi fuissent; primum tamen inclinavit ad credendum duos fuisse Sigurdos Fafnericidas, unumque eorum Ermanarico coævum; hoc vero, post varias ultro citroque suspiciones tandem rejecit, Ermanaricum *Jornandis* cum Ragnaris, Sigurdi Hringi filii, historia male connecti convictus. Dubia autem quæ Sigurdum Fafnericidam, Sigurdum Hringum, ipsumque Ragnarem seculo 8vo antiquiores fuisse innuunt, nec pauca nec levia fuisse, tam ex *Serie* edita p. 335 & seqv. quam ex posterioribus hisce ad pag. 337. notis apparet. *Theodori Thorlacii* narrationem, quod in libro quodam veteri, latine scripto, & Heidelbergæ impresso, Vitam Sigurdi Fafnericidæ, antiquitatibus Islandicis haud parum similem, quæ eum ad Valentis tempora, imo superius eveheret, legisset, inter hæc dubia aliquando numeravit; in hoc vero *Thorlacium* memoria lapsum, postprehendit.

Restat ut Benævolum Lectorem certiore faciamus quorum operæ hoc scriptum

tum debeat; nempe *Jonæ Jonæ*, Studioſo, qui tranſcripſit ex Miſſ. & *Johanni Finnaeo*, Præpoſito generali diœceſis Skalholtensis digniſſimo, qui, ambo natione Islandi, ultimam correctionem & limam addiderunt.

Havniæ Cal. Decembr. 1776.

P. F. Suhm.

Notæ

Notæ Posteriores in Seriem Regum Daniæ.

(*) **C**um in aenectis seu emendandis & addendis, loca quædam, Candide Lector, vel neglecta, vel perperam allegata, vel denique non satis explicata, dum singula relego, observem, mei muneris esse duxi, ut ista supplerem, illa vel revocarem, vel restituerem, hæc quoque illustrarem. Has igitur animadversiones superioribus adjeci, unde cognoscere poteris scopum nobis præfixum esse, ut vera, vel vero saltem proxima, investigemus, posteritatiqve communicemus, nec quicquam reticeamus, quod ad diligentiorē inquisitionem occasionem præbere possit, nec nos partium studiis deditos, argumenta

gumenta pro alterutrius defensione conqvifivisse, adjicio etiam, nec conqvifitis diutius contentos fore, quam certiores rationes occurrant, quæ semel approbata evertant, nosque in sua castra rapiant. Neque enim hinc inconstantia notam verendam arbitramur, cum in veritatis (cui indagandæ nos devoveramus) inqvifitione constanter perseveremus. Hæc igitur pro candore Tuo, boni consule. Vale! Ex villa mea Stangalandia, Insulæ Kormtis, Districtus Stafangriensis. III. Non. April. MDCCIII.

(*) In Præfatione Fol. 2. p. 1. Linea 25, quæ mutata sententia, aliter hic quam in priori Serie, lege: aliter ibi, quam in hac posteriore. Et pag. versa lin. 5. ignoti, lege: ignotam, sc. harmoniam.

(*) Pag. 4. Lin. 11. post *Eiriks saga*, adde: citatur a Verelio not. ad cap. VII. Hist. Gotrici & Rolfi pag. 53. inter deperdita numerari etiam meretur *Olafi Tryggvini vita*, a Gunnlaugo Monacho latine conscripta.

(*) Pag. 11. Lin. 29. post *Skioldungorum Historiam*, adde: Aut illam, aut partem ejus, Magnum Olafi, illum, qui Lexicon Runicum ab Olao Wormio editum composuit, ad manus habuisse colligo, ex voce *fuka* in eodem obvio. Tradit enim Eiricum Spaka, id est *Prudentem*, nomen suum ænigmati involvisse, cum hostibus speculator obviam veniret, his verbis: "*Ec heiti fuka land oc fundit bvergi*". Appellor algarum territorium, & nullibi inventum, quod Saxo lib. 5. pag. m. 86. lin. ult. reddidit, ubique adventantem, nusquam compertum. Per *fuka* algas

algas & id genus ejectionum maris, quæ æstu radicibus evulsa fluctibus huc illuc aguntur & impelluntur, *Magnus* intelligit, quæ in magnos cumulos congesta, quod speciem terræ referant, territorium vocavit. In prima autem nominis sui ambigua interpretationis syllaba, Eiricum luisse, uterque animadvertit. Est enim tum Præpositio negativa, tum etiam Adverbium affirmationem repræsentans temporis; priori significatione: *non* vel *nec* denotat: posteriore *semper*, ni fallor ex græco αἰ, in *ey* translata, & hæc, maris ista spolia, scopulorum excrementa, quæ *reke* appellantur, semper impelli; illâ *nunquam* significavit, atque ita nomen suum utriusque significationis capax ex utroque sensu ambibolia formavit & logogrypho involvit, connexio quoque narrationis Saxoni Magnoque consentiens abunde monstrat eandem historiam utrumque explicare. Saxo enim tradit eum a Rege Frothone, hostiles acies speculatum missum, id quoque Magnus Olafi, sed omisso Frothonis nomine (ut dictum est) ita exponit. Sed cum *Skioldungorum historia* interierit, haud est definitu proclive, sub quonam Frodio Eirikus vixerit; nam quæ de eo scribuntur, aliena sunt a Frødii, nobis Primi, Saxoni Tertii, temporibus, si Snorrii scriptis pretium statuendum erit, aliisque a nobis adductis antiquitatum documentis; quare suspicor eum sub alio Frodio vixisse. Dictionis autem a Saxone explicatæ genius satis probat, eum, quæ ab aliis accepit, hic transtulisse; nam si colloquium ejus cum Frodio pag. m. 76. descriptum,

cum dialogo Fridthiofi & Hringi Hringarichiz Regis conferas, vix ovum ovo similius est, id vero magna antiqvitae se tuetur. Cum autem Magnus Olai non citet historiam, unde hæc descripserat, fieri potest aliunde, quam ex *Skioldungorum historia*, utrumque hæc desumisse.

Pag. 12. Lin. 9. post *Historia Liosvatnensium*, adde: Toftii (illius, ut videtur, qui cum Haraldo Strenuo Norvegiæ Rege anno Christi MLXVI. in Angliam casus est) Historiam allegat Biornus de Skardfaa in suis de Gronlandiæ collectaneis, quæ apud me manuscripta asservantur. De Sæmundi &c.

P. 23. Lin. 24. pro octodecim lege tredecim.

Pag. ead. Lin. 25. pro DCCCXXXV. lege DCCCXL.

Pag. ead. Lin. 27. pro CLX. lege CLV.

Pag. 24. Lin. 9. pro CXXXVIII. lege CXXV.

Pag. 25. Lin. 23. lege: cum tamen Bardus circa annum demum salutis DCCCXL. uti mox dictum, natus tradatur.

Pag. 27. Lin. 29. pro DCCCCLXI. lege DCCCCL.

Pag. 28. Lin. 1. pro LXXXI. lege XCVI.

(*) Pag. 31. Linea 19. post *dono dedisse*, adde: Per Indiam *Reenbielmus* notis ad cap. III. histor. Vikingi & Thorsteini pag. 35. Schythiam usque ad Tanaim intelligi existimat. *Daniel* autem *Langhornius*, appendice ad Elenchum Antiqvitatum Albionensium, pag. m. 35. Astios, Ingrios & Russos, maris accolæ maxime orientales. Quidquid illius sit &c.

(*) Ibi-

(*) Ibidem Lin. 26. post *in matrimonio habuit*, adde: Notandum Raumum illum Bryngerdis patrem non videri fuisse Noris, sed Jotunbiorni, filium, id quod Liber Originum Islandiæ (Landnama) cum libro Originum Norvegiæ collatus, suggerit, fecus Alfus suam ipsius sororem duxisset, quod tamen Septentrioni haud usitatum reperio. Schema tale est:

Nor
Raumus

Alfus. Jotunbiornus
Raumus
Bryngerdis.

Hinc constat fratris sui neptem, uti id in historia Norvegica a nobis observatum est, Alfum duxisse.

Pag. 32. Lin. 12. post *convenire soleant*, adde: accedit aliarum historiarum consensus, *Fridthiofi* nempe *Vegeti* Thorsteini filii, ac *Gotrici & Hrolfi vitarum*, quarum prior dictum Fridthiofum Ingi-biorgem, Belii Regis filiam, uxorem duxisse, & fratres illius Helgium & Halfdanum vita vel regno privasse tradit, quæ singula nomina in *Thorsteini vita* recensentur; posterior cap. III. Fridthiofi memorati filium nepotesque ac eorum gesta exhibet, nec minus tempus quo vixerunt monstrat, Sveciæ Regum cum iis synchronismos adferendo. Plura sunt quæ Thorsteinum vere existisse patefaciunt. Ceterum illa, quæ de monstr. gig. habitu &c.

(*) Ad pag. 34. Lin. 22. post *fletisse inferius dicitur*. Ni forte Saxo nostris rectius Alf Multivagum scripserit, qvo & inclino.

(*) Pag. 36. Lin. 5. post *spectatissimus vir*, adde: *Andreas Nicolai Toldorpius &c.*

(*) Pag. 44. Linea 18. post: *Saxoni Grammatico Synchronus fuit. Brandus Sæmundi filius* Islandinga sögu Part. II. cap. XXXVIII. memoratur his verbis: "Flestar sögur er her hafa görst á Islandi „voru ritadar adr Brandr biskup Sæmundar son „andadizt". Id est: *Plurimæ historiæ res gestas in Islandia continentes, conscriptæ sunt ante obitum Episcopi Brandi Sæmundi filii*, id est ante annum 1201, qvo eum vivis exemptum inter plures Arngrimus Crimogææ lib. I. cap. X. tradit.

(*) Pag. 45. inter lineas, tertiam & quartam inser: Nescio qvo lethargo obtupefactus, *Gunnlaugum Monachum* hic omiserim, aut qvo ille fato, amico meo Arnæ Magnæo, postquam de illa lacuna eum admonui, exciderit, vir memorabilis a *Biorno de Skardza*, præfatione in Annales ab ipso, ab anno MCD ad MDCXLIV, digestos, his verbis, quæ transferre suffecerit, postquam eos, qui primi Annales & historias conscripserunt, recensuisset, laudatus. *Hi, inquit, historias de Norvegis Danisque Regibus composuerunt, fuerunt etiam hic docti illi Monachi, qui, quæ illi composuerunt, conservarunt, præsertim duo illi, qui in monasterio Thingeyrensi resederunt, Gunnlaugus & Oddus, qui multos libros ex variis linguis in Noricam verterunt, & historias*
con-

contextuerunt. In his Olafi Tryggvini historia, ab hoc ipso Gunnlaugo latine concinnata. Historiæ, quæ typis evulgata est: Part. II. cap. CVI. memoratur, quod etiam ejusdem Part. cap. CVIII. confirmat. Meminit etiam illius Sturlungorum Historia part. IV. cap. VII. eumque inter præcipuos septentrionalis quadrantis Religiosos, a doctrina & humanitate comendabat. Illius scripta præstantissima *Brynjolfus Svernonius* inter notas Stephani in præfationem Saxonis pag. 15. appellat, & inter plura alia deperdita deplorat.

(*) Eadem pag. eadem lin. ipsum quoque *Sverrerem*, vel historiam Norvegicam, vel certe partem ejus aliquam conscribendam curasse, varietas relationum de Simone Scalpo, qui patrum ejus Regem Eysteinum Haraldi Gillii filium vita spoliavit, satis monstrat, ibi enim traditur, quomodo id Rex Sverrer literis prodi mandaverit.

(*) Pag. 46. Linea 17. post *usque ad Sverrerem.* Hic me hallucinatum agnosco, cum Chronica Mss. membranacea tria in Sigurdo Hierosolymipeta tradant (ubi de Rodgeiro Sicihiæ Principe, mox Rege, agunt) *Fridericum* (Secundum) *imperatorem, tunc nuper mortuum fuisse*; (Cum hæc de Sigurdo Rege scriberentur), atque is Imperator, Snorrio novem annos supervixit. Non itaque hæc *Snorrius* de illo scribere poterat. Constat etiam *Eiricum Oddi filium*, gesta filiorum Haraldi Gillii, Magni Cæci, & Sigurdi Slembidiaconi, vitas scripsisse, quæ editione Danica continentur; Itaque pro certo definire nequeo,

qvous-

quousque *Snorrius* Regum Norvegorum res in commentarios regefferit, cum tamen, posteritatis consensu, is Chronici Norvegici auctor habeatur, quis ejus consensum infringet, præsertim cum ex *historia Olafi Tryggvini* Part. II. cap. LXXXIII. ea ex illo allegentur, quæ in Chronico, quod ei tribuitur, inveniuntur, & cap. XCIV. ejus relationes eidem consentientes recitentur, indubio argumento, ad finem vitæ Olafi Tryggvini historiam struxisse, imo & ultra. Nam *Historia Sturlungorum*, magnum illud volumen, a fratris ejus filio Sturla Legifero contextum, part. V. cap. XI. ad annum MCCXXX. testatur *Sturlam Sighvati* (alterius ejus fratris) *filium, magna industria describi curasse historias, quas Snorrius composuit, & quid vetat, quo minus ad Sverrerem aut ulterius scripta sua continuaverit, licet ea, quæ supersunt, alius conscripserit, ejus autem interierint.* Notissimum est &c.

(*) Pag. 47. Lin. 4. post: *à Snorrio conscriptas*, adde: teste *Sturlungorum historia* part. V. cap. XI. describi curaverit.

(*) Ibid. Lin. 10. post: *Sturlungorum Historiæ*, adde: ipsa teste Part. IX. cap. XXII. quæ res &c.

(*) Pag. 49. Lin. ultima post: *Res istas ab iis geri alias conspexerant.* Exstat locus in *Islandorum* seu *Sturlungorum historia*, quæ alias *Sturlunga-saga* appellatur Part. II. cap. XXXVIII. minime omitendus, qui quod prolixior sit, latine reddendus est: *Plurimæ inquit historiæ, quæ res in Islandia gestas continent, conscriptæ fuerunt ante obitum Episcopi Brandi*

Brandi Sæmundi filii, quæ vero post ea perpetrata sunt, literis parum mandabantur, antequam Sturla Poëta Thordi filius Islandorum historias dictabat, quas partim ex relationibus virorum, qui ipso juvene vixerunt, rerumque gestarum ordinem callebant, partim ex literis, quas illi scripserunt, qui iis æquales erant, quarum gesta celebrabantur, collegit; multa etiam ipse vidit, quæ in ejus tempora incidebant, ad confirmationem eorum, quæ tradidit. Fuit enim vir celebris, probus, excellenter sapiens, moderatus, audax, interritus, Deus eum jam supra laudes beet. Hinc manifestum est, eam, quæ jam superest, Sturlungorum historiam, ex illa majore, quam ille conscripsit, desumptam esse.

Pag. 50. Lin. 12. lege: nec nisi vera in Hali Regis & Olafi Tryggvini vitis de eo referri certo persuad. p.

Pag. ead. Lin. 26. post *commemoravi*, adde: in confinio Bergenensis & Stafangriensis districtuum pharus extat vel specula, *Flokevaren* (alias *Ryevaren*) etiamnum dicta. Accolæ nominis originem penitus ignorant, Verum *Originum Islandic. liber* speculam illam à Flokio, Islandiam quæsituro, erectam esse testatur. Innumera &c.

(*) Pag. 52. Lin. 29. post: *verbis memorat*. His addi potest, aulæum Sancti Olafi, cui Sigurdi Fafnericidæ conflictus cum Fafnere intextus erat, de quo Poëtam Thorfinnum Rex versum facere jus sit, de vena ejus experimentum capturus, cum traductus esset, nihil proprio Marte concinnare, sed ab

B

aliis

aliis hausta recitare. Conservatur carmen Codicis Flat. fragmentis inter columnas 750 & 754. Quæ hucusque &c.

(*) Pag. 54. Lin. 28. post: *licet invitus spoliasset*, adde: Decem quoque carmina tetraſtrophæ, quæ in Angliâ ad ripas fluvii Tameſis (expugnato, ut ibi habetur, Londino, verius castello ponti superſtructo) feciſſe *Codex Flat.* perhibet, aliæque plura, interque ea verſum, quo Ingibiorgem Finni Armini filiam celebrat. Eam credo, quæ Thorfinno Orcadum Comiti poſtea uxor obtigit. Extat in Cod. Flat. fragmentis inter Colum. 750 & 754. Duos autem *Knytlingorum Hiſtoria* cap. XIV. reſervat, militibusque adſcribit.

Pag. 63. Lin. 2. lege: nosque in proceſſu operis unum aut alterum, bono cum Deo, clarius detegemus.

Pag. 64. Lin. 1. pro *Bravicum*, lege: Bravalenſe.

Pag. 72. Lin. 17. pro *tot ſeculorum millenariis*, lege: tot annorum millenariis.

Pag. 75. Lin. 2. lege: & ſi quid antiquiſſimos poëtæ de rebus, quæ monumentis hiſce Gotlandicis continentur, numeris ſuis complexos eſſe velimus, iſtud jam Saxonis quidem temp. interiit.

Pag. ead. Lin. 8. lege: rem acu tetigifti. Quid autem facilius &c.

Pag. 81. Lin. 13. poſt: *exutus fuerit*, adde: Vera hic ſcripſiſſe Eiricum *Loccenius* teſtatur, qui in præſatione ad hiſtoriam ſuam Svecicam dictam illius quere-

qverelam adfert, tandemqve concludit: *Hoc quod historicus* (Eiricus) *candide profitetur, ipsa re comperi, postquam annales regni hujus, quotquot adhuc exstant, replicare capi.* Hæc si ad posterorum notitiam perventura Johannes Gothus credidisset, minime tot reges ipse fin. è pr. cerebro.

(*) Pag. 84. Lin. 27. post: *Transdofrani.* *Adamus* etiam *Bremensis* in provinciarum Aquilonarium descriptione cap. CCXXIX. hæc confirmat, tradens Gothelfam per medios Gothorum populos decurrere in oceanum.

Pag. 86. Lin. 4. post: *Futia* *convenit*, adde: id quod & *fragmentum historicum* de Ivare Vidfadmio ac bello Bravallensi ulterius adstruit, ubi Ivarem ex Svecia in Reidgothiam cum classe profecturum, portum quendam Sialandiæ in transitu subiisse tradit; indeqve solventem austrum versus in Reidgothiam (*sudr til Reidgotalandz*) navigationis cursum direxisse; mox inde reversum, domumqve in Sveciam perrecturum, ex austro (*funnan*) venientem Sialandico littori proras advertisse; quæ satis ostendunt ex Svecia in Reidgothiam euntibus Sialandiam prætereundam, quod Smalandiæ nullo modo applicari potest; Divisio quoque hæreditatis regni.

Pag. 87. Lin. 4. post: *Silfraskallium*, insere: *ac cum eo aliquoties conflixit, semper victor, tandemque regem illum occidit. Postea in interiora Futia &c.*

(*) Pag. 96. Lin. 6. post: *æternum admoneantur.* Nec parum nostram opinionem fulcit terminatio Nominativi pluralis in *ar*, inde *uitar*, & ad

latinæ lingvæ genium, *Vitæ*, retento *ae* finali, *r* in *e*; postremo utroque in diphthongum conversa; Si enim pro *Gothis*, *Vitæ* scriberentur, *Viti* certe dicti fuissent. Ex testimonio &c.

Pag. 99. Lin. 18. lege: quæ occasione primi illi incolæ in septentrionem irruerint.

Pag. 100. Lin. 24. post *habitus est*, adde: etenim *Asæ* illorum, qui ante illos his in terris habitabant, famam pessime traduxerunt, & apud posteros despectam esse voluerunt: gigantes eos dicuntur qui Diis bella inferre gestirent. Itaque si quis postea ex antiquiorib. indig. &c.

Pag. 102. Lin. 13. lege: à devicti patruelibus bello petirus.

Pag. ead. Lin. 22. lege: hinc factum est, ut *Islandi*, fidei antiquitatis præcones.

Pag. 106. Lin. 8. post *consilium cepit*, adde: graduum, inquam, numerus cum temporum ratione optime heic convenit, etenim ab Odino ad Haralldum Pulchricomum, primum Norvegiæ Monarcham, qui circa annum Christi DCCCLIII. natus est, nongentorum fere annorum decursu XXVII. generationes numerantur. Idem Haralldus a Nior-do, Odini socio, per XXVIII. gradus descendit. Sic inter Haralldi posteros augustissimus Rex noster FRIDERICUS IV. eminet, octingentis paulo plus annis dicto Rege junior, atque ab eo per XXVI. generationes gloriosissimum stemma ducens. At *Edda*, inqvies &c.

Pag.

Pag. 110. lin. ult. pro *Vodinum*, lege: *Bo-*
donem.

Pag. 113. Lin. 4. lege: *Eam circa LXX. ante*
Christi nativitatem annum contigisse nuper dictum.

Pag. 117. Lin. 18. lege: *nos tamen eum ve-*
tustissimis temporibus in Asia vixisse, cultumque solis
ibi fundasse putamus: quem una cum nominis illius
notitia, alius quidam longe serius has in terras in-
vexisse videtur, addito forte mendacio &c.

(*) Pag. 118. Lin. 17. post: *Upsalensis adven-*
tum: *Nos, quando (templum in Biarmia) ædificatum*
fuerit, determinare nequimus. Seculo post natum
Christum secundo vixisse Sturlaugum coniectamus,
quo tamen fanum antiquius fuisse videtur; quod
& Sturlaugi &c.

Pag. 118. Lin. 17. lege: *quod & Sturlaugi*
Laboriosi *vita (si modo ei hac in re fides habenda)*
confirmat.

(*) Pag. 125. Lin. 19. post: *apparere poterit,*
adde: Nec cœva quidem, nam omnia ibi infra No-
ris tempora. Verum singulas illas res &c.

Pag. 126. Lin. 10. dele vocem *circiter* &
lege: qui Odino cœvus erat.

(*) Pag. 126. Lin. 14. post *Eyvoram seu Ey-*
furam, adde: *vel etiam inter Svafllamium & Sigr-*
lamium ea ratione &c.

Pag. 128. Lin. 22. lege: *ea conveniunt quæ*
de Odino illo suisque comitibus prædicantur.

(*) Pag. 132. lin. penultima. post: *restituit,*
adde: id a Michodino inductum Saxo lib. I. pag. 13-

docet. Hic enim Deorum iram aut Numinum violentiam, confusis permixtisque sacrificiis expiari negabat, ideoque eis vota communiter nuncupari prohibet, discreta superum cuique libamenta constituens. Mirum quam hæc congruant cum præcepto *Cornelii Agrippæ*, lib. III. de occulta Philosophia, cap. VII. *Necesse est, inquit, Magnum ipsum, Deum omnium productorem & primam causam, ceterosque Deos sive numina (quas secundas causas dicimus) cognoscere, & quo cultu, qua veneratione, quibus sacris, uniuscujusque conditioni conformibus colendi sint singuli, non ignorare, quicumque enim invocatis Diis, illos non proprio honore prosequitur, nec illis, quæ cuicumque congruit, rite distribuit, illorum præsentiam & optabiles ab illis effectus non assequitur; quemadmodum in una harmonia, si una chorda frangatur, tota subito dissonat. Nonnunquam etiam periculum cum poena incurrit, sicut scriptum est de Assyriis, quos transtulerat Salmanassar in Samariam, quia ignorabant legitima Dei terræ, immisit in eos Dominus leones, qui interfecerunt eos, eo quod ignorabant ritum Dei terræ. Nobis autem dictum est: Dominum Deum tuum adorabis, & ei soli servies.* Video quidem clariss. &c.

Pag. 148. Lin. 5. lege: in quorum majestatem personamque, mediante, uti antea dictum, numinum illorum assumptione, Odinus Upsalensis illiusque focii invaserunt.

(*) Pag. 155. lin. ult. post: *ad hoc minus*, adde: Nam annalium liber IV. cap. IV. testatur: L. Domitium

tium Neronis avum, exercitu flumen Albim transscendisse, longius penetrata Germania, quam quemquam priorum, easque ob res insignia triumphi adeptum & de Russia ac remotioribus &c.

Pag. 179. Lin. 24. lege: Boringiam & Gothlandiam infedisse. Exinde Gothos duce Bericone.

(*) Pag. 214. Lin. 28. ad hæc verba: *Hæc mater erat Dani Magnanimi*; Nota: Minime! sic enim Olafus Mansuetus Dani pater duxisset suam ipsius sororem Olufam; quod cum non consistat, manifestus error apparet, proque matre Olufa, pater Dani, Olafus, secundum alias genealogias, restituendus erit.

(*) Pag. 216. ad tabulam post:
Heidricus Ulfhamus Jutiæ Rex

Haraldus—	Hildis.	Hiörvardus.	Halfdanus Brönæ
Grandævus			alumnus

Halfdanus	Difertus.	Hervör—	Högnius
-----------	-----------	---------	---------

Ivar Vidfadmus. Teste *Historia Olafi Tryggv.*
pag. 54.

Pag. 220. Lin. 23. post: *extractus legitur*, adde: Alterius *Snorrius Sturlæus* meminit in vita Jorundi & Eirici Sveciæ Regum, qui Gudlaugo Halogiæ Regi, ab iis suspenso, in Straumseyensi Daniæ promontorio excitatus est. Istius modi superba gentium heroum monumenta.

(*) Pag.

(*) Pag. 222. Lin. 25. post *descendit*, adde: Notandum, cur *Snorrius* tantum viginti octo generationes a Niordo ad Haraldum Pulchricomum numeret, cum ipse in *Chronici* sui proloquio testetur, quod Thiodolfus de Hvinio, carmen *Ynglingatal* in honorem Rögnvaldi Heidumhærri, qui ipsius Haraldi patruelis erat, composuerit, ibique triginta ejus progenitores exposuerit. Thiodolfum non a Niordo illud stemma auspicatum videri, sed vel ab ipso Odino, quem Niordi patrem forte existimabat, proprio nomine Yngvium appellatum, sicut *Arius Polyhistor*, suum genus exorsus, ad Olafum Hvitium, seu Album, Dublini Regem (*Waræo* Anlavum) ab hoc Yngvio, utrique primo & ultimo una computatis, trigessimum contexit, pari enim gradu Olafus istic, Rögnvaldus & Pulchricomus, ab Yngvio distant; vel ab Yngvio, quem vetustissimum *Eddæ* exemplar Mss. Regium in fine prologi, Odini filium fuisse tradit, his verbis: "Enn Opín hafpi mér fer þann son, sinn er Yngvi er nefndr, er Konungr var í Svipió-
 „ þu, oc eru frá hönum komnar þær ættir er Yng-
 „ lingar ero kalladir". Hoc est: *Odinus secum de-*
vexit illum filium, qui Yngvius nuncupatur, qui Rex
Sveciæ fuit, & ab illo provenerunt familiæ, quæ
Ynglingi appellantur. Hic obiter notandum, pro
 "þann", id est *illum*, librarium male reposuisse "þadan"
 3: *illinc*, in editione Reseniana. Loquitur enim prius
 de Semingo, quem Norvegiæ Regem Odinus con-
 stituit; non autem dicit, cum ex Norvegia profici-
 sceretur Odinus, eum Yngvium sibi comitem adsci-
 visse,

vissē, sed indefinite hic loquitur. Hic ab Odino, qvi in hanc summam non includitur, triginta generationes extant, patetqve *Eddam* hic a *Snorrio* discrepare. Hæc enim ab Odini filio Yngvior, Ynglingorum progeniem ducit, ille ab Yngve-freyre Niordi filio. Favent *Eddæ Origines Norvegicæ* cod. Flat. contentæ, ibi enim Freyr, Odini filius, & Niordi pater producit, Niordus Freyris, Freyr Fiölneris, ubi potius mendum agnoscendum videtur in Freyre, qvi Niördi pater habetur, ni forte is, qvi hic Odini filius habetur, alio nomine Yngvius appellatus est, id-qvōd *Snorrius* Niordi filio applicuit.

(*) Pag. 228. Lin. 22. post: *prope centenarios*. Fabula *Eddæ* 22. indicare videtur Freyrem, non ut tradit *Snorrius*, in Asia natum esse, sed a Niordo ex uxore Skade progeneratum, & qvidem post annos novem, cum in Thrymheimō ipsius patrimoniali prædio cū illa habitasset, id qvōd Oda *Eddæ Skirnis-faur* dicta etiam confirmat, longe itaqve junior patri Niordo successisse poterat, quam hic ponitur, forsitan de fratris tunc mortui nomine dictus.

(*) Pag. 231. Lin. 9. post *ætatis XC.* adde: hunc *Sveno Aggonis* Senem appellat, nobisqve consentit.

Halfdanum I. anno Christi &c.

Pag. 244. Lin. 16. lege: Nam Sveciam *Svipiōd* nominavit, de gentili suo nomine *Sviprir*, qvōd *Scytham* vel Scythicum denotat; Scythia enim, unde profectus erat, eorum lingua *Svipiōd mikla*, vel *Svipiōd Kallda*, id est: *Svecia* vel *Scythia magna* vel *frigida* vocabatur. Ipse, congestis hinc inde &c.

C

Pag.

Pag. 247. Lin. 14. post *didici præsuisse*, lege: Ceterum Odinum in Regum Daniæ genealogia consulto præteriisse atqve in illius locum Danum, tanquam primum Daniæ Regem, Regumqve antesignanum & vetustissimum regni eponymum, ideo substituisse *Saxo* videtur, ne ex tam venenato germine clarissimæ gentis rectores pullulasse dicerentur, uti Lib. I. Cap. VII. pag. 66. superius à nobis dictum est. Id quod ex composito convenisse videtur inter eum & *Svenonem Aggonis*, qvi Skioldum quidem, ex nostratum mente, primum Danorum Regem facit, at Odini nomen quasi studiose reticet, ob allatam, ut videtur, causam, cum tamen illa generis basis haud magis Serenissimorum Daniæ Principum gloriæ officere possit, quam aliarum, quarumcunque nobilissimarum gentium rectoribus; quorum stemmata ab illo idololatriæ hyperaspista, aut aliis ex gentilismo heroibus, deducuntur.

Humilium, non magis quam primum *Saxonis* Danum, genuinis Daniæ Regibus accensendum reor. &c.

(*) Pag. 248. Lin 20. post: *regnum Daniæ a principio fuisse hereditarium*, adde: Odini ipsius dispositio evincit, qvi illud in possessionem filii sui Skioldi transtulit, quod in ejus familia deinde continuo permanfit, id quod ex toto hoc opere conspicuum est. Nec *Sveno Aggonis* aliud tradit, cui haud minor, quam *Saxoni*, fides hac in parte debetur. Successores enim sæpius *regni hæredes* appellat, id quod exemplis apud eum obviis monstrabimus; Nam historia

storiæ suæ cap. I. pag. 8. tradit: *Skiold regni post se reliquisse hæredes, Frothi & Haldanum, Haldanum hæredem regni procreasse Helghi, illi successisse filium Rolf Kraki, & huic Rokil cognomento Slangenbach, eique successisse regni hæredem Frothi bin Frökni* pag. 9. In oratione autem pag. 12. Uffonem sic loquentem inducit: *Me etenim unicum & verum regni, natura produxit, hæredem.*

Cap. II. pag. 36. *Haraldo, inquit, successit filius & regni hæres Gorm Logbæ.*

Cap. III. p. 56. testatur, *Reges universam telurem jure domini possedisse, & p. 61. Haraldum Blåtand Gormi filium, regni hæredem extitisse.*

Cap. IV. pag. 73. *Svenonis Tinge-Skeggi tempore sylvas nemoraque publica in Regis patrimonio fuisse docet, dum tunc primum cives, ea pro redemptione ejus impetrasse, tradit. Id quod per totum regnum vix obtinuisse ideo mihi non persuadetur, quod Knytlingorum historia in Skania, hæc Regii juris fuisse perhibet. Cap. IX. pag. 136. Kanutum Valdemari Primi filium, hæreditarium patrium imperium sumfisse testatur. Hæc Svenonis testimonia ad thematis hujus assertionem abunde suffecerint, unum tamen aut alterum ex Saxone adjiciam: Lib. III. pag. 42. Lin. 24. *Hotherum testatum producit, Regnum Danicæ, avito sibi jure competere, si rite majorum stemmata revolvantur. Idem p. 46. Lin. 25. in concione ad proceres, se bello cum Boo peritulum affirmans, oravit, ut filium suum Rørecum regno præficiant, ne jus hoc ad EXTERNAS**

ignotasque FAMILIAS improborum censura transfunderet. Jus ergo prætendit, quod ne ei injuria eriperetur, oravit. Lib. autem VII. pag. 125. tradit *Halfdanum Biergramum, quod sine liberis esset, Regias opes Ungvino Gothorum Regi testamento legasse, eumque Regem constituisse.* Hic profecto *Krantzius* Daniæ Lib. II. cap. IV. errat, qui eum *filium Asmundum Norvegiæ præposuisse, Ungvinum ultimis ceris in Daniæ Regnum successorem constituisse* tradit, *Saxoni* contrarius, qui eum tunc sine liberis fuisse perhibet. Si ergo tanta potestate poluit, ut Daniam testamento legaret, certe hæreditarium regnum, & quidem in patrimonio fuisse, oportet, licet *Hugo Grotius* de jure Belli & Pacis lib. I. cap. III. paragr. 13. id magis ad commendationem ad populum, quam jus referendum putet. Verum nos inter Regna à populo delata, Daniam primis illis temporibus accensendam non censemus, aut enim primi possessoris hæredes, aut victores semper secuta est. Sed ad civium benevolentiam, concilianda quoque studia eorum testatiora viderentur, suffragiorum speciem in auguratione adumbrari placuit. Non descendam ad inferiora tempora, cum omnibus constet Regem *Valdemarum* ejusque filiam *Reginam Margaretham*, se hæreditario jure regnum tenere, & ipsos professos esse, & a subditis ipsam confessionem expresse. Addam his ex *Knytlingorum historia* duo loca, quæ hæc illustrent: Cap. 20. legitur *Rex Svenus Ulfi* (Danis *Estridæ*) *filius, in publico conventu civibus, luculenta oratione gratias pro constanti*

stanti benevolentia & assiduis officiis in se collatis egisse, unum tantum, ut cæteris adjicerent, expetivisse, quod magni momenti duceret. Notum ipsis quanta constantia priscas leges conservaverit, jam vero videri ipsis rem, præter earum constitutionem postulari, nimirum ut liceat sibi successorem deligere. Nec id quidem sine publica utilitate, cum multos habeat filios, egregiis dotibus præditos, ne ex æmulatione rixæ, tumultus, denique bella, quibus status Regni concutiat, civium tranquillitas & pax publica convellatur. Quo concesso, Kanutum, qui deinde Sanctus habitus est, Regem post sua fata pronunciasse, nec tamen eo jure, ut ad posteros suos, quamdiu fratres superessent, ultimo possessori succederent. Qualis autem lex de successione antiquitus in usu fuerit, tunc a Svenno abrogata, eadem historia cap. XXVI. explicat. Tradit enim post obitum Svenni ingens disfidium inter filios ejus ortum, singulis fastigium regni expetentibus, scissosque in factiones proceres. Inter omnes autem eminuisse Asbiornum Eydinorum Comitem, Haraldum, qui filiorum Svenni natu maximus erat, socerum, qui genero enixe studebat, multosque in suas partes traxit. Recursum tunc ad priscas leges, quæ filiorum veterrimum successorem declarabant, secundumque eas Haraldum tandem Regem pronunciatum. Cap. autem CIII. refert, post cæsum Eiricum Eymunium, quem Danici Scriptores Eymund appellant, multos ex regiis familiis suppetisse, sed ætate pæne pueros, Svennum nempe ejus filium, Valdemarum sancti Knuti (Aabotritorum

rum Regis & Holfatiæ Comitis) & *Knutum Magni filium*, *Nicolai Regis nepotem*, quorum singuli, pari jure regnum sibi vindicabant, nempe hæreditario. Nec alio quam hæreditario jure Gull-Haraldus divisionem Regni Danici a patruo Haraldo Cærulidente postulavit; ut *historiæ nostræ Norvegicæ* part. II. Lib. VI. cap. XI. uberius monstratum est. Plura non conquiram, cum ex professio hanc thesin tractandam non susceperim. Certe veritati litat Odinum ex Asia profectum inter alios Asianorum mores & consuetudines, etiam usitatam Regiminis formam intulisse, ibi enim regna hæreditaria fuisse, & absoluti domini Reges, ex ipsorum historiis apparet. Error vero, quo electivum &c.

(*) Pag. 251. Lin. 20. Franconiæ, lege: *Fran-ciæ*, quæ teste *Philippo Cluverio* antiquitus Rheno & Albi terminabatur.

(*) Pag. 252. Lin. 9. post *Hrolfi Krakii Daniæ*, adde: & *Hugleiki Sveciæ* Regis.

Pag. 252. Lin. 28. lege: ita enim verba illius jacent, ut Odini cultum atque in Svecia habitationem Haddingi tempore cœpisse voluerit.

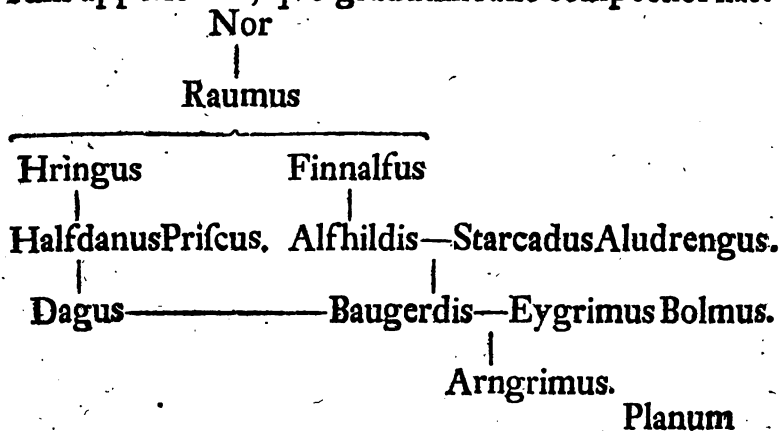
(*) Pag. 256. Lin. 28. facile hinc redarguitur, quod *Eirikus Disertus occiso a se Alarico* (qui Heidricus est) *a Frothone in Sveciæ sceptris suffectus fuerit*, *primusque suum nomen in ceteros Sveciæ Dynastas transfuderit*, cum constet Eiricum Alrechi fratrem, cui Starkadus militavit, ante hujus Eirici tempora in Svecia regnasse, id nominis omnium primum; Nec Alarici (Heidrici) loco Sveciæ præfici poterat,

poterat, cum is Jutiæ Rex tantum fuerit, nec inter universales Daniæ Monarchas, nedum Sveciæ, numerandus. Nec felicius *Saxo* Asmundi & Asviti gesta ad hæc tempora reducit, quorum *vita*, sed longe fabulosior, sub *Asmundi & Arani* nomine etiam hodie suppetit, a nobis *Historiæ Norvegicæ* magnam partem a fabulis liberata inserta est. Ex Sigurdi Hringi ætate, quo tempore vixerint, facile apparet, nam illo sepe Armodus, hujus Asmundi filius, a Starkadorum ultimo in balnæo cæsus est, teste *historiæ Olafi Tryggvini* Partis II. cap. XXXII. pag. 141. cui *Sörlis Robusti vita* suffragatur, remque totam explicat. Ad extrema igitur Seculi a nato redemptore septimi hi referendi sunt.

(*) Pag. 257. Lin. 15. post: *Stemma Angantyrus*: Omnes has paginas a principio Angantyrus isti, ad pag. 261. lineam 14. quæ sic incipit: *Sed nonnihil hic* &c. revoco, omnesque strophas, quæ ex carmine *Hindluliod*, hic descriptæ sunt, utpote alieno loco in testimonium adductas. Existimabam enim hunc Angantyre, qui hic citatur, eum esse, cui cum Ottare Stulto lis de hæreditate intercescit. Hic ejus stemma cum *Originibus Norvegicæ*, in majoribus ejus consentiens, ad Svanum usque Rufum revolvitur, qui ibi Finnalfi filius habetur, Ottaris pater Innsteinus hic appellatur, Innsteini Alfus Senex, & sic consequenter ad Svanum Rufum. Ibi licet Ottaris mentio non fiat, tamen Eysteinus, qui novissime numeratur, Alfis senis filius memoratur, genusque ejus perinde ac Innsteini retexitur; inde conclusi,

clusi, Innsteinum Ottaris patrem & Eysteinum fratres fuisse. Nec in eo erratum animadverto, in synchronismo autem Angantyrus hujus, de quo nobis sermo, & Ottaris, lapsum me agnosco. Yngvion enim Sveciæ Regi, Alreci filio, quem anno CCXL. denatum statuimus, coævus hic Angantyr fuerit; hunc autem Ottarem post Haraldum Hilditannem, qui DCCXXXV. decessit, imo & ultra Sigurdi Hringi ætatem, annum nimirum DCCL. vixisse oportet, cum in generis ejus serie & Hildetannis & Sigurdi Fafnerici & Regis Jormunreci, & illorum, qui ab ipso descendunt, fiat mentio; unde etiam apparet Svanum Rufum in *Originibus Norvegiæ* perperam Finnalfi filium appellari, nisi illi duo cognomines fuerint, ingensque in generationum scala graduum defectus lateat.

(*) Ibid. Lin. 15. post: quæ Arngrimi genus longe aliter recenset originum seriem p. 257. in tabulam congesimus, ubi Arngrimi pater Dagus habetur, hic autem Eygrimus Bolmus. Nos utramque hic iterum apponemus, quo graduum ratio conspectior fiat:

Planum est Arngrimum unum tantum patrem habuisse naturalem, quem cum *Historia Hervoriana* non sine circumstantiis Eygrimum fuisse monstret, auctoritati ejus nihil videtur derogandum, cum tamen ex graduum paritate idem tempus utrique conveniat, suspicari licet Baugerdem post Eygrimi obitum Dagonupfisse, eumque Arngrimi vitricum, pro patre deinceps habitum, scriptorem in hunc errorem induxisse.

(*) Eadem pag. Lin. 16 & 17. post: *Halogia* (non ut vult clariss. *Verelius* Smalandiæ) *civem*, adde: *Halogia* civem fuisse; Exemplar *Historiæ Hervoriana*, quod celeberrimus Episcopus *Bryniolfus Svenonius* ad manus habuit, in fine cap. I. testatur, id quod ex itinere filiorum Arngrimi in Samum Balthicam ad congressum cum Hialmare & Aurvaroddo properantium confirmatur; Aldeigiuburgienim (urbs est Rusiæ meridionalis maritima) in transcurso divertebant ad Comitem Biartmarem, nempe terrestri itinere per Jantiam Helsingiamque profecti, navem in sinu Bothnico comparasse videntur. Eadem via Hacon Hladarum Comes, & post eum Rex Svërrir, in Norvegiam tendentes inceserunt. Vexabat hic locus sagacissimum *Verelium*, ut ex notis ad cap. V. in voce *Aldeigiuborg* apparet, nec id sine causa, cum insulam Bolmum in Smalandiam retulisset, sanioris exemplaris certiore fide destitutus. Nec aliter conciliatur, quod ibidem traditur, nimirum *Arngrimi filiis ad Samseyam profecturis iter per Aldeigiuburgum faciendum fuisse*, quam ut ex *Halogia* profectio instituta fuerit. Sed cum hæc ad Historiam Norvegicam pertineant, aptior ibi differendi locus hæc melius explanabit.

Pag. 262. Lin. 4. lege: Angantyrus parentes, secundo post Christum natum seculo vixisse. Valde igitur metuo ne dicti Arngrimi patris nomen heic corruptum sit, (*) non hoc quidem loco, sed p. 257. ubi Dagus pro patre ejus obtruditur, qui forte matrem ejus Baugerdem post Eygrimi obitum uxorem duxit, atque ideo pro vitrico, pater existimatus, nam tempora utriusque conveniunt, & uxoris ejus progenitorum nonnulli &c.

(*) Pag. 262. Lin. 6. collata cum pag. 498. post: *dicti Arngrimi* (supple ex posteriore pag.) patris nomen hic corruptum sit, id mihi hoc loco prætervisum, qui Dagum ex *Originibus* desumptum, Eygrimo prætuli, quod jam revoco. Verum quo planius totum hunc paragraphum explicemus, progenitorum oblivionem indicabo, ostendens: I) Arngrimum, hujus Arngrimi proavum, Odino minime æqualem fuisse. II) Neque Odinum, neque Gylsum, Eyvoris vel Eyfuræ proavos esse potuisse, hoc modo:

Angantyr, Arngrimi & Eyfuræ filius, Yngvior Alreki Sveciæ Regis filio cœvus erat, teste *Historia Hervoriana*, nam ejus filiam uxorem expetebat, & ex provocatione cum Hialmare certans occubuit. Ejus abavi, Odinus, Gylsus, Arngrimus & Alfus, in tabula pag. 216. conspiciuntur, qui si cum Nior-do, a quo Yngvior duodecimo gradu descendit, conferantur, septem gradibus eo inferiores sunt. In Eyfuræ igitur progenitoribus septem gradus desiderantur, inferendi, ut antea dictum est, sive inter Eyfuram & Svafrlamium, sive inter Svafrlamium & Sigrlamium, cum verisimile sit Sigrlamium filium

id

id nominis habuisse. Eyvoremque sive Eyfuram, patrem ejus nomen referentem, indeque intermediarum oblivionem promanasse. In Arngrimi autem nullus defectus apparet, nam eorum vix ullus, Noris certe nullus, Odini tempora assequitur; fuerunt enim Alfo, qui Noris nepos erat, cœvi.

Pag. ead. Lin. 14. lege: quæ proavo ejus, cognomini, secundum *Verejii* mentem, assignanda erant.

(*) Pag. eadem, Lin. 16. Hethinum & Høginum, nobis Høgnium, Frodii Sexti, qui Ingialdi nepos erat, tempore vixisse ex appendice nostro pag. 490. apparet. Habuit enim Hognius in matrimonio Hervorem Hiorvardi filiam. Hiorvardi pater fuit Heidrecus Ulfhamus, teste *Historia Olafi Tryggvini* Part. II. cap. XVII. pag. 54. Hiorvardi soror, ejusdem Heidreci Ulfhami filia fuit Hildis, Haraldi Grandævi uxor, Halfdani Diserti mater, Ivaris Vidfadmii avia, uti id ex tabula pag. 216. apparet. Secunda tale est:

Heidrecus Ulfhamus.

Hiörvardus. Hildis—Haraldus Grandævus.

Hognius—Hervör.

Est autem Frodius Sextus, ab Odino decimus quintus, a Frodio, quem *Saxo* Tertium describit, duodecimus, Haraldus Grandævus uno gradu inferior. Facile itaque Hognii & hujus Frodii tempora conciliantur. *Saxonem* decepit, uti alias fieri solet, diversis personis commune Frodii nomen.

Pag. 266. Lin. 22. lege: (*cognatum forte dicere voluit, Et priscâ lingua cognati fratres appellantur, quod etiamnum Islandis in usu est. Ceterum Skioldus & Ingvisfreyr simul non regnarunt: sed terminos istos inter Skioldum & Niordum Ingvisfreyris patrem constitutos fuisse apparet.*)

Pag. 267. Lin. 27. post: *interpolatum & corruptum*; adde: Frodii mortis genus, non minus quam Saxo, fabulose Edda refert, narratione tamen, ut videtur, ex vero desumpta; nempe: Frodium ad convivium in Sveciam à Fiolnere invitatum perhibet, ibique duas ancillas, quarum nomina Fenia & Menia, magnitudine roboreque ingentes, emisse; Accidisse autem, ut circa hoc tempus bini molares lapides in Dania invenirentur, ob gravitatem suam hominum vulgo intractabiles, ea vero natura occultave virtute præditi, ut quicquid præcineretur terebant. His versandis dictas ancillas Frodium adhibuisse, imperasseque, ut aurum & pacis commoda, molendo, sibi acquirerent, atque adeo acerbe eas exercuisse, ut quietis somnive tempus ulterius non haberent, quam interstitium, quo cuculus inter bina cantamina taceret. Inde irritatas, molendo hostes accersivisse, qui, piratarum rege Mysingo duce, noctu supervenientes, Frodium occiderint. Mysingum inde magna auctum præda ancillas quoque abstulisse, injuncto mox ut salis copiam commolerent; id cum aliquantum fecissent, interrogasse eas, an & ulterius molendum esset? Cumque perseverare juberentur, usque dum navigia illius, mole gravata,

vata, undis mergerentur, in molendi opere perstitisse.

Fabula pro interpretantium ingenio varias explicationes admittere potest. Ego Frodii cum Fiolnere amicitiam Svecis noxiam fuisse puto, impetrasseque ab eo Frodium aliquid quo vires gentis postea fractæ sint. Mox oppressam gentem, in ditionem ejus concessisse, illudque per faminas istas significari; per nimios autem labores, magna gravamina, quo securitatem & opes sibi pollicitus fuerit; hinc Svecos ad rebellandum concitatos, Mysingum sibi ducem præfecisse, qui Frodium ex improviso oppresserit; indeque victoria in tyrannidem versa, avare superbeque imperitaverit, atque ideo vita simul & regno à Svecis exutus fuerit. Conjecturæ ansam Saxo præbet, qui Sveciam sub imperium Frodii redactam, Eiricumque ibi Regem constitutum tradit. Frodio Hiarnium poetam &c.

(*) Pag. 272. Lin. 16. post: *Dania Reges locum deberi patet*, adde: Pro *Snorrio* facit, quod apud Scriptores extraneos Danorum nomen cum clarissima quavis gente cateroquin certans, ante Anastatii & Justiniani Imperatorum tempora nusquam occurrat, Seculo enim quinto iis primum innotuit. Hic tumulandi morem &c.

(*) Pag. 277. Lin. 23. post: *Norvegum fuisse diximus*, adde: Idem versio *Danica Johannis Martini Slangrupensis* p. 8. testatur. Notandum ex hoc Hakio quosdam Scriptores Svedicos, Haconem Ringum extruxisse, inque Aunii Grandævi locum substituisse. Quicquid illius sit &c. D 3 Pag.

Pag. 279. Lin. 17. ante: *conspicuum credo*,
 inferre: adjungemus etiam Starkadi, qvi Haconi mi-
 litavit, stemma, ex *Gottrici historia & Originibus*
Norvegicis inter se collatis desumptum:

5. Nor.
6. Raumus.
7. Alfus *vel* Finnalfus.
8. Alfhildis.
9. Störvircus.
10. Starcadus.

Conspicuum credo tum ex &c. tum ex his seriebus
 evadit, historiam &c.

Pag. 281. Lin. 1. lege: qva ratione Odinum
 illum & Frögerum tredecim Regum tempore vixisse
 statuit, id est, secundum *Svaningii* calculum DCLXX.
 annis, tot enim circiter inter initium regni Hadingi
 & mortem Frodii hujus, secundum illius supputatio-
 nem, interfluxerunt.

Pag. ead. Lin. 28. post: *diversum fuisse in-*
nuunt, adde: filium nempe Asmundi (quem *Berfer-*
corum interfectorem & Gnodensem promiscue cog-
 nominant) ac Brynhildis Hertriggi Rusiæ Regis filiæ.
 Imo Starcadum istum, qvi Armodum occidit, a Star-
 cado Olii interfectore alienum esse manifestum red-
 dunt. Etenim qvi, secundum *Eigilis Unimani &*
Nornagesti vitas, Armodo necem intulit, eadem Nor-
 nagesti vita testante, ipse est Starcadus, qvi Gandalfi
 filiis, Sigurdi Hringi Daniæ Regis affinibus, contra
 Giucungos, Germanos bellatores, militavit; quem
 & Bravallensi prælio interfuisse constat, quadringen-
 tis

tis circiter, si nos in calculo non fallimur, annis post occisum à Starcado Olum. Quod autem hic Starcatus Fenringo, insula Norvegiæ, oriundus in memorata Nornagesti vita dicitur, confusio est, & ad priorem illum Starcadum pertinet. Olonem Vegetum Saxo scelestus Starcadi manu interfectum refert &c.

Pag. 282. Lin. 10. lege: cædes vero à Starcado illata Olio huic nostro, Fridleifi III. filio, qui Saxonis Olavus Fridleifi II. filius esse videtur. Alias Olafum, quem nostrates &c.

(*) Pag. 283. Lin. 12. post: *Starcadi alumnus audit*, adde: Tota hujus memoria præter nomen Islandis periit, sola Laxdælensium historia, quæ *Laxdæla* usurpatur, in ipso limine testatur, eum à *Svertlingis occisum fuisse*, ubi licet perperam illius Ingialdi patrem eum fuisse perhibeat, qui Olafi Hvitii seu Albi Duffini Regis (*Varæo* Amlavi) patris pater fuit (de quo in *historiæ Orcadenfis*, lib. I. cap. V. prope in limine actum est) tamen hic manifestum est, Frodii hujus historiam Islandis fuisse cognitisimam, postea autem una cum *Skioldungorum Historia*, qua procul dubio continebatur, interiisse. Cum hoc Frodio quarto &c.

(*) Pag. 284. Lin. 25. post: *Ingialdo Letbrensem ditionem obtigisse*, adde: id quod Saxo quoque testatur his versibus:

*Nunc ergo Ingelle melius quam tempore lapsò
Letbrarum dici dominus Daniæque mereris.*

Nota

Nota *Svenonem Aggonis*, eundem cum Islandis successione ordinem a Vermundo ad Ingialdum usque sequi, omisissis quatuor, quos Saxo his inseruit. Huius Ingialdi historiam Saxo &c.

(C) Pag. 285. Lin. 10. post: *ab illo descendit*, adde: Huius aliqualis, sed confusa, fama ad *Svenonem Aggonis* pervenisse videtur; Nam cum Islandis in successione præcedentium consensisset, hæc cap. II. pag. 34. subjungit: *Post cujus (Ingild) tempora, longo annorum intervallo, filii patribus in regno non successerunt, sed nepotes altera parte, tamen regali stirpe editi. Verelius in &c.*

Pag. 285. Lin. 18. post: *justo breviorum*, adde: Etenim filia illius Hlif Eyvindum Austmannum peperisse ibi dicitur, cujus filius, Helgius Mæcer, Islandiam postea inter alios occupavit, quadringentis plus annis post mortem Ingialdi: quibus implendis quatuor generationes neutiqvam sufficiunt. Post Ingialdum Halfdanus &c.

Pag. 288. Lin. 10. post: *responderet*, adde: Interea Valdar Mumificus, Hroaris (quem Helgio fratri suam Daniæ partem vendidisse diximus) filius, partem regni sibi asseruisse videtur, minorene scilicet patruele ejus Hrolfo. Hic ille est Valldar, quem Angantyrus, Reidgothiæ seu Jutiæ Reguli, Heidreci Ulfhami, Jutiæ itidem reguli, patris tempore, Danis (puta, parti illorum) imperasse tradit carmen vetustum, quod ex *Historiæ Hervorianæ* exemplari Regio, in membrana (in editione enim Svecica omissum est) superius Lib. II. Cap. I. pag. 93. adduximus. Et tempora

tempora bene conveniunt, etenim Haraldus Grandævus, dicti Valdaris filius, Hildem, memorati Angantyrus neprem, filiamque Heidreki Ulfhami, in matrimonio habuit, prout ex genealogiis libri hujus cap. I. pag. 215. 216. adductis patet, ut Angantyr & Valdar hoc ratione cœvi esse facile potuerint.

Ad Valdaris dicionem quod attinet, eam in Scania fuisse, ex eo colligimus, quod Haralldus Grandævus, filius illius, nepotesque Halfdanus Disertus & Gudrodus ibi rerum potiti, hæreditaria, absque dubio, successione innixi. Hrolfi Krakii historię partem aliquam assecutus vid. Saxo &c.

(*) Pag. 291. Lin. 21. post: *Svenus Victoriosus*, infer. is forte piratarum rex fuit.

(*) Pag. 291. Lin. 25. post: *uxorem duxit*. Ulfhamio filius Hiörvardus successisse ex *bist. Olaf Tryggv.* Part. II. cap. XVII. pag. 54. colligitur, cum tempore Halfdanus Branæ alumnus Roskildæ regnavit, cæsus a Sörlio Robusto, Erlingi Uplandorum in Norvegia Regis filio; Halfdani filius fuit Högnius, qui Hiörvardi filiam Hervorem uxorem duxit, teste *bist. Olaf Trygg.* loco citato. Hic novissimis Polyarchię annis valde potens, Halfdano Diserto cœvus vixisse videtur Seculo sexto. Hic est ille, quem Saxo in Frothonis Tertii tempora refert, Huginumque appellat, cumque Hichino conflixisse tradit, de quibus ad calcem hujus libri plura.

Pag. 302. Lin. 9. post: *satis docent*, adde: *Wyclacum* alias, Wodeni filium, *Jobannes Bromton* pag. m. 776. ubi de Merciorum regibus agit, exhi-

bet, cumque genuisse scribit *Wermundum*, patrem *Offæ*, patris *Dengelteni*, à quo Merciorum Rex *Offa*, qui anno Christi DCCLVII. regnare cepit, per XII. generationes descenderit. Isthæc nomina cum *Saxonis* Vigleto, Vermundo, Uffone, & Dano II. collata, parum discrepant. Qvin & *Matthæus Paris* initio vitæ *Offæ* Regis *Varmundum occidentalium Anglorum Regem* celebrat, cujus filius *Offa* usque ad trigésimum ætatis annum mutus desesque fuerit, postea vero patre cum proceribus de regni hæreditate consultante, loquelam derepente nactus, satis ab illo tempore facundiæ habuerit, atque in egregium evaserit virum. Historiam illam, sed pluribus commentis auctam, fabulatorem quendam e Dania in Angliam traduxisse existimat *Langbornius* Antiquit. Albion. Append. pag. 29. Nos contrarium putamus, nempe hanc narrationem ex Anglia in Daniam transiisse. Constat quidem *Matthæum Saxone* juniorem esse; verum ille prædictam historiam aut è vetustiori se libro hausit, aut seniorum per antiquiores sibi iterum tradita relatione didicit; ut quicquid horum credamus, eadem ad *Saxonis* notitiam æque pervenire, atque ab eo operis sui amplificandi studiosissimo, Daniæ Regibus applicari potuerit, nisi quis statuere velit, memoratam relationem, antiquissimis temporibus in plures nationes sparsam, forte etiam metris celebratam fuisse: singulasque earum *Saxonis* & *Matthæi* ævo rem apud se gestam voluisse, haud secus ac de Hagbardo & Signe inter septentrionis gentes contenditur. In Rórici & Vigleti memorarum temp. Saxo &c.

Pag.

Pag. 308. Lin. 8. post: *Scania Regulos*, adde: Halfdano illi Diferto, præter regnum, quod in Scania tenuit, Northumbriam quoque, Angliæ provinciam, paruisse, ex iis, quæ de Sigurdi Hringi expeditione in Angliam inferius dicemus, patebit; cuius possessionem an armis vel alio modo adeptus sit, parum constat; jus in eam hæreditarium habuisse, genus illius a Hroare Northumbriæ Rege deductum, satis evincit. Gudrodus Halfdani frater, Ingialldi Astuti Sveciæ Regis filiam &c.

Pag. 311. Lin. 6. lege: Hrærekus Slaungvanbaugius & frater ejus Helgius Acutus, Halfdani III. filii, Lethrensem ditionem tenuerunt, hæreditario, ut videtur, jure; Postquam autem Ivar Sveciam devicerat, Helgius filiam ejus Audurem (ab immensis, quæ demum accesserant, opibus, *prædivitem* vel *profunde divitem* postea dictam) ambivit. Is & suum &c.

Pag. 313. Lin. 11. post: *objicere potuerit*, adde: Haralldus præter Daniæ regnum Sveciam quoque rexit: amplissimæ ditionis dominus, quippe qui singulos Daniæ Sveciæque Regulos ad obsequium sui ac tributa pendenda adegit. Angliæ quoque partem illam, quam proavus ejus Halfdanus Difertus avusque Ivar Vidfadmus possederant, (Northumbriam fuisse patet ex allato nuper *Historiæ Hervoriana* loco, ut & iis quæ ex *Olafi Tryggvini vita* inferius in Sigurdo Hringo allegabimus) sibi subjecit, eique reges ac comites tributarios præfecit. In Haralldi hujus genere recensendo Saxo &c.

Pag. 316. Lin. 16. post: *provocasse*, adde: Olonemque Haraldi ex sorore nepotem dictos fratres occidisse, ac in victoria præmium virginis (Esa vocabatur) nuptias obtinuisse *Saxo* lib. VII. pag. m. 141. perhibet.

Pag. ead. Lin. 27. post: *equalem fuisse in-*
venit, adde: quod & Ivaris Vidfadmii & Ingialdi Astuti synchronismum superius à nobis propositum ulterius confirmat. Genealogico schemate res clarior evadet, quod ex *Saxone* & nostratibus mixtum confiatum ita erit:

Ivar Vidfadmius.		Ingialdus Astutus.
Audur Prædives.		Olafus primus.
		Vermorum Rex,
Haralldus	Anonyma.	
Hilditann.	Haraldi foror.	
Olo Vegetus		Esa.

Ab hoc Haraldo Hildetanne &c.

Pag. 319. Lin. 27. post: *dignitate conspicuum*, lege: Rögnvaldum quidem, alias Radbardum dictum, insignem heröem, Hringo militasse tradit vetustum illud *de pugna Bravallensi fragmentum*, quod nuper allegavimus, sed de genere illius nihil adfert; nec nostri ullum Regnaldum inter Sigurdi Hringi consanguineos recensent. Interea si nostras antiquitates heic cum *Saxone* conferamus, Regnaldum istum vel Rögnvaldum, Hringi vel patruelem vel amicum

num fuisse, satis tuto colligitur. Genealogiæ series hæc erit:

Radbardus Rusiæ Rex, posterior
Auduris Prædivitis maritus.

Randver

Anonymus vel
Anonyma

Sigurdus Hringus. Regnaldus Ruthenus.

Antequam ab Haraldo Hildetanne discedamus, de sobole illius ac nepotibus nonnulla sunt dicenda. Et primo quidem memorandus venit filius illius Eysteinnus, cognomento *Illradus*, id est, *Astutus*, quem *Hervöris historia* post patrem Haraldum in Svecia regnasse, tandemque a Ragnaris Lodbrochis filius occisum esse tradit. Eysteinum istum Sveciæ Regem non tacet *Ragnaris Lodbrochis vita*, inferius a nobis alleganda, sed illum similiter à Lodbrochidis occisum refert. *Belium* alicubi cognominatum legi. (In *Indice Skaldorum* seu Poëtarum, ad calcem *Chronici* Norvegici membranacei, quod ex æde S. S. Trinitatis Hafniensi mutuatum ad manus habeo, *Kringlam*que appellare soleo.) De progenie illius nihil scimus, nec quæ ratione ad Sveciæ imperium pervenerit satis liquet; Etenim Haraldo Hildetanni Sigurdum Hringum immediate successisse constat; cui Eysteinnus, quantum apparet, sceptrum extorquere haud potuit. Post eum itaque regnasse statuendum, volente Ragnare Lodbroche, Sigurdi Hringi successore, tributarium forsitan Ragnari, cetera juris absoluti,

nec ultra obnoxium. Certe Ragnarem & Eysteinum arcto sese amicitiae nexu invicem coluisse, in prædicta *Ragnaris vita* traditur. Nos Haraldum Hildetannem, patrem illius, natum statuimus anno Christi DLXXXV. CL annorum, cum obiret, fuisse memoratur, anno Christi, secundum nostrum calculum DCCXXXV. Sequitur inde admodum senem fuisse Haraldum cum Eysteinum progeneraret; centum & quindecim annorum fuisse ponimus; Quod nec exemplo caret, in Hordia enim, Norvegiæ provincia, parœcia *Staanevigen*, rusticus quidam ante XL. circiter annos, ex uxore sua filium centenarius suscepit, cum quo exinde triginta annis vixit, prout ista sacerdos parœciæ, in qua natus est, & alii fide digni viri mihi retulerunt. Natus itaque erit Eysteinus anno Christi DCC. occisus à Ragnaris Lodbrochis filiis anno Christi DCCLXXIII. ætatis suæ LXXIII. vivo adhuc Ragnare, qui eo occiso Sveciæ regnum sibi pleno jure asseruisse videtur. Sigurdum Angvioculum, Ragnaris filiorum natu minimum, triennem, cum occideretur Eysteinus, fuisse, in *Ragnaris Lodbrochis vita* perhibetur, id quod cum nostro hocce calculo bene convenit. Hilditanis filiorum alter avi nomen & cognomen gesit, Hrærecus Slaungvanbaugius dictus. Illius *Originum Island. liber* meminit, ac genuisse ait Thorolfum Voganesum, patrem Vemundi Ordlokaris, cujus filius Valgardus Hrafnun progeneravit, *Stultum* per antiphrasin dictum, ac inter præcipuos Islandicæ gentis conditores vulgo numeratum. Tertium Hilditannis

ditannis filium *Biörnus de Skardza* in suis de Grönlandia collectaneis (qvæ Mss. possideo) Solgium neminat, eumque progenuisse scribit Hrolfum de Ani, patrem Biörni, patris Eyvindi Austmanni, cujus filius Helgius Macer inter primos Islandiæ incolas recensetur. Tabella hanc nepotum seriem monstrare ex re erit;

Haralldus Hildetann
Daniæ Rex.

Hrærekus Slaungvanbaugius.	Solgius.
Thorolfus Voganesus.	Hrolfus de Ani.
Vemundus Ordlokar.	Biörnus.
Valgardus.	Eyvindus Austmannus.

Hrafnus Stultus, Islandiæ aboriginum unus. Helgius Macer, inter primos Islandiæ incolas.
Brevior forte justo genealogia hæcce cuidam videbitur, sed facile credi potest, Hildetannem binos istos filios jam senem procreasse, eorumque deinde posteros parentibus suis quadragenariis circiter natos esse, id quod absurdi nihil infert. (*) Progenitores Hrafnus Stulti ex *Niála*, in Recensu stemmatis Valgardi Græ, hoc modo referuntur:

Haralldus Hildetann Daniæ Rex.
Hrærecus Slaungvanbaugius.
Thrandus Senex.

Thorol-

Thorolfus Voganesus.

Vemundus Ordarloka.

Evar.

Valgardus.

Hrafnus Stultus, Islandiæ aboriginum unus.

Post Haralldum Hilditannem Sigurdus Hringus regnavit, &c.

Pag. 320. Lin. 7. lege: Sigurdus Hringus in matrimonio habuit Alfildem, cujus stemma in *Originibus Norvegicis* tale recensetur; Pater illius Gandalfus Alfheimorum (tractus in Norvegia inter Gothabiam & Raumalbiam) Rex, idem, ut videtur, cum illo, qui *Gandal Senex* dicitur apud *Saxonem* lib. VIII. p. m. 144. ubi Haraldi Hilditannis athletæ enumerantur. Gandolfo pater erat Alfgeir, filius Alfi Senis vel Grandævi, Alfheimorum Regis. Alfus hic Grandævus ipse est Finnalfus, Noris, Norvegiæ Eponymi, nepos. Verum temporis intervalum quod inter Norem & dictam Alfildem intercedit, longè plures generationes requirit. Exstat alias diversus ab hoc Alfus, *Senex* itidem dictus, Noris trinepos, Finnalfique abnepos, cujus Ser. Reg. Daniæ Cap. IV. pag. 260. 261. mentio facta est; ejus proneptem si Alfildem statuere vellemus, plures quidem gradus lucraremur, sed ne sic quidem temporis sufficientes, cum illa, hac ratione, non nisi per novem generationes à Nore descenderet, magno in progenitorum serie hiato. Alfildis Sigurdo Hringo Ragnarem Lodbrochem, celeberrimum postea Regem, peperit, Notabilem &c.

Pag.

Pag. 322. Lin. 27. post: *Stultus dictus est.*
 Adde: Notabilis inquam hic locus est; qui & chronologiae nostrae haud leviter succurrit, Anglicam quoque historiam valde illustrat, ac ab ea magnum lumen vicissim mutuatur. Occidentalium *Saxonum* Rex, cujus hic fit mentio, Inas est, qui Anno Christi DCLXXXIX. occidentalium *Saxonum* regnum & supremam in Anglia Monarchiam adeptus, anno DCCXXVII. relicto imperio, Romam se contulit, ibique monachus obiit. Inae hujus frater *Simeoni Dunelmensi* in gestis Regum Anglorum ad annum DCCCXLIX. *Ingild* dicitur, cujus filius *Eoppa* Affam, *Affa* Alhmundum, *Albmundus* Egberhtum, *Egberhtus* Ethelvulfum, *Ethelvulfus* Elfredum Anglorum Regem genuere. Quem heic *Dunelmensis* Ingildum, nostrates Ingialdum vocant, *Ailredus*, Rievallensis Abbas, *Ingles*: Eoppam, nobis Ubbiam, *Eppam*: Affam, nobis Eavam, *Effam* nominat, Genealog. Reg. Angl. pag. m. 350. ubi eandem Elfredi stemmatographiam exhibet. Elfredus itaque anno Christi DCCCXLIX. natus Ingialdi trinepos est: Sigurdi Hringi, qui cum Ingialdo pugnavit, trinepos similiter est Haraldus Pulchricornus Norvegiae Rex, quadrienno post Elfredi nativitatem in lucem editus, quæ secum invicem optime conveniunt. Ingialdum Inae fratri supervixisse credimus: nec multi anni requiruntur ut ad Sigurdi Hringi tempora pervenire potuerit, quem anno DCCXXXV. regnare coepisse ponimus. Anglica hæc Sigurdi Hringi expeditio, subactioque Northumbriae, jure nitbatur a majoribus

bus ad eum derivato; Etenim Haraldus Hildetann, cui memoratus Hringus succēssit, *illam partem Angliæ quam Halfdanus Disertus & postea Ivar Rex possederant, sibi subjecit*, testante id fragmento historiæ Haraldi (quod *de pugna Bravallensi* aliquoties allegavimus) his verbis: "hann lagdi undir sik pann „hlut Englandz er átt hafdi Halfdan Snialli ok síðan „Ivar Konungur". Partem illam Angliæ *Northumbriam* fuisse, ex hoc *Olafi Tryggvini historia* loco discimus. Northumbriam quoque Ivari Vidfadmio paruisse ex *Hervoris historia* clarum est, cujus verba pag. 310. superius adduximus. Ubi & ulterius observari meretur, dictum Ivarem *occidentalem Saxoniam* præterea rexisse: per quam si West-Saxonum in Anglia imperium *Hervoris historia* auctor intellexit (id quod ex verborum illius contextu apparet) Ivari, ea ratione, supremum illius dominium compete-
bat, Regesque quos ejus tempore occidentali-
bus Saxonibus præfuisse Anglorum histori tradunt, non nisi illius beneficiarii fuere, id quod tamen aliis ulterius discutiendum relinquimus. Ad Halfdanum Disertum quod attinet, illi in Northumbriam hæreditarium jus fuit, quippe pronepoti Hroaris, quem regnum istud conjugio acquisivisse superius cap. VI. pag. 287. dictum est. Quod si Ivar Vidfadmio Northumbriæ regno, successionis jure ad se à patre devoluto, occidentalem Saxoniam armis adjecerit, consistere possunt quæ supremo illius in regnum istud dominio *Hervoris historia* innuit. Ceterum quicquid illius sit, satis hinc apparet nonnullos Anglo-Saxo-

Saxonum Reges, certe eos qui Northumbriam tenuerunt, memoratorum Daniæ Regum vasallos fuisse.

Sigurdi Hringi tempore celebres in Germania erant Gunnar & Högnius, Giukii filii, sororisque eorum Gudrunæ maritus Sigurdus Fabnericida.

Hringus ætate provectior ad Gunnarem & Högnium (Giucungos antiquitas communi nomine vocavit) legatos misit, qui iis aut tributa imperarent, aut bellum denunciarent.

Tributi solutionem abnuentibus, dies certamini in confinio regni condicatur. Nec multo post acri in Holfatia prælio concertatur; Giukungis Sigurdus Fabnericida, affinis eorum, auxilia præstitit; Sigurdi Hringi partes Gandulfi filii, uxoris illius fratres, sustinere, in quorum comitatu Starcadus eminebat, insignis bellator; cui Sigurdus Fabnericida hoc congressu binos dentes excussit. Nec multo post Hringi exercitus in fugam conversus Giukungis victoriam reliquit. Hæc *Nornagestus*, qui rebus hisce interfuisse perhibetur, Olafo Tryggvino, Norvegiæ Regi, circa annum Christi DCCCCXCVIII. narravit; trecentorum circiter annorum ætate, si *vita ejus* fides, tunc completâ. Ex hoc Sigurdo Hringo Saxo binos homines fecit &c.

Pag. 324. Lin. 26. post: *plane diversus est*, adde: ut & ipse Starcadus, Armodi interfectus, ab eo, qui Olum occidit, penitus alienus; quemadmodum ad pag. 281. superius dictum est. De Hetha obiter monendum &c.

(*) Pag. 324. Lin. penultima post: *prope desertum quoddam sita fuerit*, adde: *Ælnothus* cap. XIII. nostræ opinioni adstipulatur, qvi Danica lingua, *campi villam* interpretatur. Olonis ex pluribus &c.

(*) Pag. 328. Lin. 21. post: *Si Erpus viveret*: *Edda* tradit eos in matrem exacerbatos fuisse, quod contumeliis verborum eos novissime lacerasset, atqve ideo constituisse id agere, quod eam maxime ægre laturam scirent, atqve ideo eum sustulisse, qvem constaret eam tenerrime amare. Hæc fere sunt &c.

Pag. 333. Lin. 5. lege: ac itaqve Sigurdo Hringo filioqve illius Ragnare Lodbroche tempore inferior erat.

Pag. ead. Lin. 14. lege: infra Ragnarem Lodbrochem, Sigurdi Hringi filium, collocandus est.

Pag. 335. Lin. ult. post: *utrique referunt*, adde: Opportune heic commemoranda venit cygnea illa cantilena, qvæ Brynhildi Budlinæ in *Sæmundi Edda* adscribitur; ibi Brynhildis, rogum ascensura, de mariti sui Gunnaris cognatorumqve illius fati vaticinatur, atqve de Svanhilde, Sigurdi filia, hæc addit:

„Hana munu bíta Bicca rád,
„Þvíat Jormunreccr óparft lífr,
„Þá er aull farin ætt Sigurðar,
„Eru Guðrúnar græti at fleiri”. id est:

Hanc (Svanhildem) *Bicconis consilia mordebunt*, *Jormunrecus enim in aliorum damnum vivit*; *Tunc universa*

versa Sigurdi progenies deleta est, suntque eo plures Gudrunæ (Giukinæ, Sigurdi uxoris) calamitates. Confirmantur hisce illa, quæ de Sigurdo Fafnericida necessariisque illius, tanquam ejusdem seculi hominibus proxime præcedenti capite dicta sunt. Verum longe supra seculum VIII. eos evchere, ac ita nostrum de iis, eorumque æquali Sigurdo Hringo calcum evertere videtur Jormunrecus vel Ermanaricus; Etenim si Svanhildis illa, ab eo enecata, Sigurdi Fafnericidæ filia fuit, illius & dictorum ejus æqualium ætas non in seculum VIII. uti &c. pag. 336. Lin. 3.

(*) Pag. 336. Lin. 18. post: *Floanorum historia* exhibet, adde: Non sola, sed *Ragnaris* quoque *Lodbrochis historia* & Regis *Sverreris* Progonologia, quæ *historiam* ejus in Codice Flat. orditur, forte & plures. Verba *Floanorum historiae* hæc sunt &c.

(*) Pag. 337. Lin. 4. post: *Brynhildis Budlii filia*, adde: Sunt & plures Genealogiæ, quæ Sigurdum Fafnericidam, ejus amasiam Brynhildem, & uxorem Gudrunam, & eorum temporum æquales, Sigurdum Hringum & Ragnarem Lodbrochem exaltant; quas ordine exponam:

Imo In *Siklingorum familia*, Signyæ Sigurdi Fafnericidæ amicæ, maritus Siggeir, a Noro Norvegiæ eponymo, (quem anno Christi tricesimo natum supponimus) quintus.

2do In *Lofdingorum familia* decimus.

3tio In *Budlungorum familia* Brynhildis, illius amantissima, decima.

4to In *Niflungorum*, uxor ejus Gudruna nona.

5to Alfildis Sigurdi Hringi uxor, Ragnaris mater, quinta, & hic Ragnar sextus est.

His suffragatur synchronismus inter Sigurdum Fafnericidam eiqve coævus, & Hakium, Hagbardum & Sigarem, quem *Ragnaris Lodbrochis hist.* cap. XXIII. nobis suggerit, in colloquio inter Brynhildem & Gudrunam, tunc innuptas, de synchronis Regibus instituto, Gudruna enim nocturna per quietem imagine contristata, ad enodationem exquirendam, ad Brynhildem profecta perhibetur. Cumque inter varia oblectamenta, nulla exporrectæ frontis indicia præberet, Brynhildis, *ut animum, instituto de potentibus Regibus, eorumque celebribus gestis sermone relaxarent*, svasit. Quo probato. Gudruna quæsit; *quem ergo celeberrimum duceret?* cui Brynhildis; *Hakium & Hagbardum multis bellopræclaris gestis inclytos.* Ad ea Gudruna respondit: *Fateor viros magno theatro spectatos fuisse, tamen Sigar eorum sororem rapuit, aliam incendit, adque vindictam tardi sunt.* Sed cur fratres meos non nominas, qui jam omnium sermone illustri laude celebrantur? Ad ea Brynhildis: *magna in eis seges & materia gloriæ, licet experimentis adhuc minus innotuerint; Novi enim qui iis longe anteferendus est.* Profiteri iussa. *Is est, inquebat, Sigurdus Sigmundi Regis filius, ætate puer, cum filios Regis Hundingi occideret, patrem suum, avuncque matrem Eylimium*

miuni ultus. Hæc ideo exscripsi, ut appareat, an de coævis tantum, an etiam superiorum Seculorum æqualibus comparatio instituta fuerit. Non de his, sed illis agi, graduum a Nore ad Signyam Hagbardi amicam, in duos diversos ramos sparsus, sed utrobique consentiens, nec cum prædictis personis dissentiens numerus facile persvalerit, à Nore enim per Gardum Agdium septimo tramite descendit, eundemque gradum in Siklingorum familia obtinet, Brynhildis, ut monstratum, octavo, Gudruna nono, Sigurdus decimo, idque in diversis genealogiis. Restat adhuc unum argumentum, pro exaltanda Sigurdi Hringi æra, id nobis carmen *Hyndluliod* suppeditat, hac strophæ:

„Kunna ek báða Brodd ok Haurfi.
 „Voro þeir í hird Hrólfis hins gamla
 „Allir bornir frá Jormunreki
 „Sigurdar mági, hlíd þu sögu míni
 „Fólkum gráms þess er Fafnir va”. Id est:

*Novi utrumque Broddum & Horfium
 Illi fuerunt in satellitio Hrolfi Prisci seu Senis
 Omnes orti ex Jormunreko*

*Sigurdi genero, (audi narrationem meam)
 Potentis illius Regis, qui Fafnerem occidit.*

Hinc colligitur Sigurdum Fafnericidam Jormunreko synchronum fuisse, & quidem seculis Brávallianum confictum antecedentibus. Sed ne rationes, quæ quartum Seculum Sigurdo Hringo asserunt, tantum asseram, unam adjiciam, quæ eum aut ad Christi in carne manifestati tempora, vel etiam supra elevat.

Eam

Eam nobis *Edda* mythologiæ a fabula LXIX. ad finem usque libri monstrant, quibus historia involvitur, nec ea, quæ descripta sunt, aliunde quam ex his fabulis exstructa esse apparet; Ibi monstratur, Fafnerem, a cuius cæde Sigurdus *Fafnericida* dictus est, Odino & Asis, vel eorum filiis, coævum vixisse. Nihil igitur mirum si Sigurdo ab Odino quintum in genealogia gradum assignarunt, cum hac ratione altius esset elevandus. Hinc forte præsidium, traditio de Londino, a filiis Ragnaris Lodbrochis, hujus Sigurdi nepotibus, fundato accipiet, de quo in *serie Regum* Lib. III. cap. XII. actum est. Atque hæc sunt argumenta, quæ nostræ opinioni de Seculo octavo his personis assignando obijci possunt. Nihil enim dissimulandum statuo, eorum, quæ in utramque partem disputari poterit. Jam eadem, quæ antea methodo, ordine nimirum retrogrado, ad hæc quoque respondebo:

Primo itaque relationem de Hreidmare & filio ejus Ottrio, in lutram converso, ab Asis occiso, moxque ejus fratribus Fafnere & Reigino à Sigurdo Fafnericida inde dicto, interfectis, ad fabulas Eddicas rejicio, cum nullus Ragnarum Lodbrochum eousque, vel per palpabiles graduum lacunas exalteretur, ut ejus filiam uxorem ducere potuerit; nam qui eo nomine præcipue exaltatur, a Nore sextus, a Fornjoto (qui Odino synchronus erat) undecimus conspicitur, longe tamen inferior est illo Fafnericida, qui hic describitur, cum autem pro certo statutum sit, Ragnarem Fafnericidæ filiam duxisse.

Inde

Inde forte fabula de Londino a Ragnaris filiis, Sigurdi nepotibus, condito emanavit, id quod vel Christi in carne manifestati tempore, vel paulo ante factum oportet, si hæc recipienda sunt. *Ammianus Marcellinus*, qui Valentiniani & Gratiani Imperatorum temporibus vixit, Lib. XXVII. *vetus oppidum* appellavit. Illi anno CCCLXXVI. ad Imperium provecti quadringentorum forte annorum spatium ad vetustatis nomen conciliandum satis ei visum est. Neronis tempore, *Tacitus* Annalium lib. XIV. cap. XXXIII. *cognomento colonia non insigne, sed negotiatorum & commeatuum maxime celebre fuisse* testatur, forte regnantium privilegiis, immunitatibus & munificentia, brevi, quinquaginta, aut circiter annorum spatio, ex parvis initiis eò opulentia excrevit, cujus exemplum Constantinopolis præbuit, pluresque aliæ urbes, quæ brevi spatio in immensum auctæ sunt. Cum tamen hujus Fafnericidæ tempora, cum Ragnarum nullo conciliari possint, satis ad hanc objectionem respondisse videor.

Eam autem, quæ proxime præcedit, facile diluam, cum non constet, quo tempore Ottar ille Stultus & Angantyr vixerint, Hyndlaque illa, cui hoc nomen adscribitur, nam si sæculo nono, aut infra, vixerat, progeniem Jormunreci, ejus qui Fafnericidæ gener fuit, recensere poterat, etiam si illi sæculo octavo vixerint, illa enim illos ibi recenseret, qui sæculo octavo floruerunt, Haraldum nempe Hildetannem ejusque fratrem juniorem Randverem, unde facile apparet, eam infra illa tempora vixisse.

Tertium argumentum a synchronismo Hakii & Hagbardi, cum memorato Fasnericida, & ejus coætaneis, nodus est intricatior, qui nullo modo, nec per impossibile quidem, ad octavum seculum se duci patiuntur, sed nec ex hypothesibus, ex quibus *Seriem Regum* hanc adstruximus, ad quartum. Si tamen ad conciliandam Regum Norvegorum cum Daniæ Sveciæque Dynastis harmoniam, sexaginta duos annos vitæ Aunii Annosi exemerimus, ut in *Historia Norvegica* non sine magna ratione facimus, ad finem seculi tertii eos producimus; ita ut hoc pacto Sigurdo Fasnericidæ ipsique Jormunreco, seu Ermanarico coævi fiant, si eos seculo quarto vixisse largiemur. Et cum hinc carmini Hroki Nigri magna accedat auctoritas, *Jornandis*que traditio a nobis citata ad has personas referenda videatur, ad singula horum simul respondebimus.

Hakium & Hagbardum fine tertii seculi vixisse, in *Historia Norvegica* ostendimus, ea tamen ratione, ut sexaginta duo anni, de vita Aunii demantur. Poterat autem Gudruna juvencula extremis illorum annis vixisse, anus vero octuagesimum annum supergressa, filios in Jormunrecum immisisse, non tamen statim post sumtum de filia ejus Svanhilde supplicium, secus nimia ætas ei tribuitur, cum Jormunreco desponderetur, cum fuerit matris ex primo marito filia. Verum in neutra *Edda* hæc de colloquio Brynhildis & Gudrunæ traditio extat; Lacuna enim in *Sæmundi Edda*, & omnia inde descripta exemplaria, eo loco conspicua est; in *Ragnaris* autem *Lodbrochis*

chis Historiam, is, qvi cam ex odis illis collegit, ista inseruit. Cumque cætera inde fideliter desumpta fuisse appareat, vix dubitandum videtur, qvin ejus tempore hæc quoque exstiterint, posteaque perierint. Nullum autem membraneum exemplar, quantum scio, *Historiæ Ragnaris* superest. Bis de illo omni seculo gloriosiss. memoriæ Regem Dominum meum clementiss. Fridericum Tertium, juvenis interpellare non erubescbam, eo confidentius, qvòd *Thorarinus Eiricius*, qvi *Halfdani Nigri vitam* scriptis promulgavit, mihi confirmasset, se ab Episcopo Schalholtenfi, insigni viro, Mag. *Brynjolfo Svenonio* transmissum ei tradidisse, qvòd deinde ipse Rex aliquoties requirere dignatus non invenit. Jam vero exemplaria illa chartacea bina ad manus habeo, hoc loco ex parte mutila, utriusque verba exscribam:

„ Goprun (Guprun) var fáord, Brynhilldur mælti,
 „ hvi meigi pier ei gledi hallda, skemptum ofs allar
 „ saman, oc rædum um ríka Konga oc peirra stórvirki;
 „ giorum pat feigir Guprun (Goprun); eda hvoria
 „ veitstu frágasta? Brynhilldur svarar: sonn (sonu)
 „ Hacka oc Hagbard, peir unnu mörg frægðar verk
 „ í hernadi, Gudrun (Goprun) svarar: miklir (*mikler*)
 „ voru peir ok ágætér, enn þó nam Sigar systur peirra,
 „ enn hefur adra menn (inne) brenda, oc eru peir
 „ seiner at hefna, edur (eda) því nefner þú ei brædur
 „ mina, er nu pikia fremstir menn. Brynhilldur
 „ svarar, þat er í góðum efnum, enn ei eru peir
 „ enn miök (miög) reynder, oc veit ek einn miök
 „ af þeim bera, þat er Sigurdur son Sigmundar

„Kongs, hann var pá barn er hann drap sonu Hund-
„ings Kongs ok hefndi faudur sins, ok Eyllima mó-
„dur födurs (faudurs) sins”. Discrimen codicum
parenthesi includitur, uterqve hic corrupte, nec se-
cundum antiquorum regulas exscriptus est, id quod
horum perito facile patet, mihi locum integrum
transcribere visum est, quem licet nuper explica-
tum, iterum tamen secundum verba sollicitabo:
*Gudruna fuit pauciloqua; Brynbildis ajebat, qui læti-
tiam percipere nequis? Integrenus animum omnes
simul, deque potentibus Regibus eorumque magnifi-
cis factis colloquamur. Id faciemus, dixit Gudruna.
Quos autem clarissimos nosti? Brynbildis respondit:
Filios Hakium & Hagbardum.* Nota hic alibi ha-
betur *sonn*, alibi *sonu*, ita ut dubitari possit, an Ha-
kium & Hagbardum, aut eorum filios intelligat
Scriptor; vero tamen similis, cum in casu recto eos
nominet, ipsos indigitari, patrisque eorum nomen,
quod nobis Saxo suppeditat (Hármundum enim ap-
pellabat) hic librarii incuria, aut litura codicis omis-
sum esse. Pergit: *Illi bellicis expeditionibus multa me-
morabilia gesserunt. Gudruna respondit: Fuerunt
viri magni & celebres, tamen eorum sororem Sigar
rapuit, aliam incendit* (aliud exemplar & *alios vi-
ros incendit*, habet; id quod minus apposite hic
refertur) & *tardi sunt ad ultionem*, cætera expo-
sui. Hic locus ostendit de præsentibus sermonem
esse, cum tamen prior, qui eos celebres fuisse tra-
dit, de mortuis intelligendus videatur. Sed quo-
niam authenticis membranis caremus, nihil certi
decidere

decidere possumus, nec graduum in diversis genealogiis, cum utrisque convenientia, tam exquisitum nobis de eorum synchronismis argumentum affert, quin paribus rationibus infringi possint; exemplo sint, Sölvius de Niardeya, a Nore per Gardum Agdium in septimum gradum demissus, Hiörleifus Mulierosus, sororis ejus maritus, eodem gradu ab eodem Nore remotus. Hrokus, Albus alter, Niger alter, Utsteinusque & Innsteinus, Halki Herois milites, pari & illi gradu, per Raumum & Haudum a Nore descendentes. Mirus hic trium generationum in eodem gradu concursus, nihilominus ingentem in omnibus lacunam, septem nimirum graduum defectus ad tempora Eysteini Sveciæ Regis Adilfis filij, quem hic idem Solvius annò Christi DXXXI. regno vitaque spoliavit, & in his prodigiosa longe ultra seculum extensa Aunii filicernii ætas ostendit, ita ut a nativitate Noris, quem in annum Christi XXX. collocavimus, ad nativitatem Eysteini, cui annum CDLXXVI. assignavimus, CDXLVI. anni requirantur, nec sufficiat si singulis generantibus septuaginta quatuor anni dentur, id vero si vel maxime, in una linea possit sustineri, in tribus tamen diversis ita obtinere, monstro simile est. Verum talia monstra, in his stemmatographiis haud rara sunt; Dagadis enim a Nore decima, Alreci Sveciæ Regis uxor. Starkadus Stórvirkí filius, ejusdem Alreci miles, a Nore quoque decimus, & Herthiosus Hórdalandiæ Rex, ab eo decimus quartus simul vixerunt. Haud satis itaque validum præsidium e diversarum genealogiarum

giarum graduum paritate, ad synchronismos semper & ubique adstruendos reperitur. Eo mens inclinatur, ut credam, aut colloquium tum de maxime strenuis Regibus, quorum memoria celebris erat, tum etiam de principibus, qui tunc vixerunt, institutum fuisse, collationemque factam de utrorumque gestis, aut hæc ab illo, qui odam hanc composuit, conficta. Præori sententiæ responsum Gudrunæ patrocinator, quæ tanquam de fato functis testatur; eos magnos fuisse viros; quod autem tanquam de superstitibus subjungit, eos ad vindictam tardos esse, nescio, cum autographa desint, an scriptum fuerit, "ero" aut "oro", id est *sunt*, aut *fuerunt*. Si posterius statuendum esset, jam decisa est controversia. Priori, poetarum consuetudo animum præbet, qui non historica fide talia semper exponunt, sed pro conditione personarum rerumque, de quibus disquirunt, prosopopœiam verbaque de suo affingunt. Sic in Oda, quæ *Brynhildarqvida* inscribitur, male cohæret, quod militiam haud parvo tempore secuta, tandemque Regem occiderit, cui Odinus victoriam pollicitus fuerat, ideo offensam illius incurrens diuturno somno eousque ab illo sopita fuerit, donec unus aliquis existeret, qui omnis metus expertus eam excitaret, & nihilominus duodecim annorum fuerit, cum Sigurdo desponsata esset, tantis in tam tenella ætate gestis incluta. Hakium certe & Hagbardum, longe ante bellum Brávallenense vixisse, controversia caret. Sigurdus enim Hringus, qui ibi Haraldum Hildetannem vicit & occidit, Ingili & Inæ Vest-Saxoniarum Regibus

Regibus cœvus fuerat, invicto testimonio a nobis in analectis pag. 507. & sequenti, adducto, quod sine Anglicorum Scriptorum inspectione & testimoniis, a nostris Scriptoribus proditum, in tempore cum illis, ad amussim convenit. Jam vero Oda *Edda Sæmundi*, quæ *Helgaqvída Hundingsbana* appellatur, ostendit eundem Helgium cum fratre Sinfotlio (quorum uterque Sigmundi filii erant, uterque Sigurdi, nondum nati, Fasnericidæ fratres) post bellum Bravallense vixisse, nedum Sigurdum, quippe ex ultima patris uxore, patri filium posthumum procreatum. Referuntur ibi convitia, quibus Godmundus quidam a Granmaris filiis ad classem Helgii Hundingicidæ speculandam, missus, & Sinfotlius Helgii frater, se invicem lacecebant, ubi inter alia opprobria hæc habentur:

„Pu vart brupr grána á brávelli,

„Gullbitlup vart gör til ráfar.

„Hafpa ec per mopri mart sceip ripit,

„Svangri und saupli, simul forbergis”. Hoc est:

Tu fuisti sponsa Granii (Sigurdi Fasnericidæ equus sic appellabatur; est autem nomen generale eqvorum coloris cineracei, itaque alius ab eo diversus hic intelligitur, cum Sigurdus nondum natus fuerit) *Brávello* (id est in campo Bravelli) *aureis frænis, in cursum destinata, lassum te ego sæpius, ad mollem alterno crurum explicatu glomerationem, concitavi, esurientem sub ephippio, monstrum gigantum, per collium declivia.*

Hic

Hic cum camporum Bravallensium mentio fiat, nec illi ante bellum inter Hilditannem Hringumque gestum, unquam inclaruisse inveniantur, liquidum est illud hic tempus adumbrari, cum illud gestum est, cui & Helgius Hundingicida & frater ejus Sinfiotlii interesse poterant, Sigurdus non item, utpote longe posterius natus; Hoc ergo testimonium, tum Hroki Nigri carmini, tum etiam iis, quæ de Hakii & Hagbardi temporum æqualitate, cum his personis intercedunt, adducta sunt, reponimus. Longe, ut mihi videtur, majoris auctoritatis, antiquitatisque monumentum stabilitum, ut dictum est, Inæ Vest-Saxonum Regis, Inglis (nobis Ingialdi) & hujus Hringi, synchronismo.

Pag. 342. Lin. 22. post: *Jornandi præponderare debeat*, adde: Assertioni huic nihil officere valet *Brynhildis Budlinæ carmen*, nuper ad p. 335. à nobis adductum, etenim responderi ad id potest idem ac ad *Volundi Odam* superius pag. 340. responsum est, nempe: longe post Brynhildem vixisse eum, qui ultima hæc, ut credi voluit, illius verba carmini suo inseruit, ac itaque non satis constare, utrum dictus poeta ipsissima Brynhildis verba nobis exhibuerit, an vero sua, quæ eam protulisse aut credidit aut credi saltem voluit; imo, quod majus contra dictum carmen robur habet, illud penitus effectum esse, ex eo patet, quod vaticinia contineat de futuris, & quidem remotis, rebus, quarum Brynhildis gnara esse vix potuit, quippe omni, ut credimus, fatidico spiritu destituta. Nil igitur memoratum carmen

Svan-

Svanhildis generi probando inservit, nec consequenter nostrum de Fasnericidæ, Sigurdi Hringi, aut aliorum illius æqualium, ætate calculum turbare valet. Quid si quis omnino credere velit &c.

Pag. 343. Lin. 9. lege: contra eum pugnasſe, superius ad pag. 322. dictum est, idque auctoritate *Nornageſti*, qui conflictui isti interfuisse se asseruit, reiſque geſtæ ſeriem Oloſo Tryggvino Norvegiæ Regi reſulit circa annum Chriſti DCCCCXCVIII. ipſe tunc trecentos, ut in *vita* illius traditur, annos natus, id quod noſtræ de Sigurdi Fasnericidæ, Sigurdi Hringi & Giucungorum ætate aſſertioni non parum ſuffragatur. Quid ſi quis ulterius Svanhildis ſororem &c.

Pag. 347. Lin. 22. lege: Sigurdi nomen puero inditum, qui, ut inferius dicitur, poſt mortuum patrem Daniæ inſularem &c.

(*) Pag. 348. Lin. 5. poſt: *quo Agnar occubuit*. Adde: Hic Agnar diverſus videtur ab eo, quem exeqviale Ragnaris *carmen* ſtrophæ decima ſexta memorat, duos ergo filios cognomines habuiſſe videtur. Nec Ragnar bello cum Eyſteino geſto interfuit. Eiricus &c.

(*) Pag. 359. Lin. 14. poſt: *S. Olafus Rex Norveg. anno 1030*, adde: S. Oloſi Regis frater fuit Haraldus Strenuus, a quo Regum Principumque familiæ in hodiernum diem profluxerunt, & conſequenter ab hoc Auduno Islandiæ incolæ, quam patriæ meæ gloriæ ſine magna ejus injuria reticere nequeo. Aſlaug ſecunda &c.

H

(*) Pag.

(*) Pag. 371. Lin. 16. post: *Thora*. *Thora* locus videtur corruptus, & reponenda *Aslaug* secundum *Chronicon-Norvegicum* in vita *Halfdani Nigri* & *hifl. Olafi Tryggvini* part. 1. cap. 1. ut mox dicetur.

(*) Pag. 372. Lin. 6. post: *Thora*. Nota: *Aslaugis* maritus fuit *Helgius Acutus*, *Thoræ* quoque maritus *Helgius Acutus*; aut ergo unus *Helgius Acutus* duas sorores simul, aut successive duxit, aut diverſi cognomines ſingulas, quorum mihi neutrum probatur. Igitur pro *Thora* *Aslaugem* reponendam exiſtimo, *Ingialdum*que & *Sigurdum Cervum*, fratres germanos, ex uno *Helgio Acuto*, & una eademque *Aslauge Sigurdi Angvioculi* filia progenitos ſtatuendos, videturque *Thorſteinus Rufus*, *Olafi Albi* (*Amlavi*) filius, *Haraldum Pulchricomum*, gradu, quem ſubjecta tabula monſtrat, attigiffe:
Sigurdus Angvioculus.

Helgius Acutus—Aslaug.

Sigurdus Cervus. *Ingialdus.*

Ragnhildis. *Olafus Albus (Amlavus).*

Haraldus Pulchricomus. *Thorſteinus Rufus.*

Haraldi ergo *Pulchricomi* auxilio, tum *Sigurdus Orcadum Comes*, tum etiam *Thorſteinus Rufus*, nixi, tantum *Scotici regni* agrum ſubegiffe videntur.

(*) Pag.

(*) Pag. 376. Lin. 29. post: *pervenit*, adde: Hæc cum Historiis Anglicis, cum consulere nequeam, ad ipsos Anglorum peritissimos Antiquarios hæc remitto. Eo senescente &c.

Pag. 383. Lin. 22. lege: *qvem Jormunreco vel Ermanarico coævum fuisse, ac sponsæ illius fororem duxisse tradunt.*

Pag. 384. Lin. 5. lege: & post *qvatuor secula* alter ejusdem nominis vir Aslaugem duxisset, Sigurdo Fafnericida & Brynhilde Budlina similiter natam, id quod de hoc ultimo tot vetusta testimonia, magnam partem superius à nobis adducta, satis evincunt; inter quæ luculentissimum est, quod ipse *Ragnar Lodbrochis vita* perhibet, narrando distinte, quomodo memorata Aslaug, Sigurdi Fafnericidæ & Brynhildis memoratæ filia, post utriusque parentis interitum, à nutritio suo & materteræ marito Heimere in Norvegiam triennis sit devector. Unde magis adhuc elucescit *voðinn* carminis superius ad pag. 335. a nobis adducti, quo Brynhildis prædixisse fertur, aut verius (ut nos ad pag. 342. rationibus innixi statuimus) fingitur, omnem Sigurdi Fafnericidæ progeniem cum Svanhilde, illius & Gudrunæ Giukinæ filia, interituram, id quod illa vere dicere non potuit, superstite sua & Sigurdi filia Aslauge, quæ paternum stemma feliciter postea propagavit, potentissimarum, vel hodie, familiarum mater; Nec si quis crediderit, Brynhildem sobolem suam reliquæ, quam ex Gudruna Sigurdus susceperat, proli, (cui omnia infausta cupiebat) annumerare noluisse, præ-

dicto carmini illa conjecturâ fides satis conciliatur, ob ea quæ de Jormunreco & Svanhildis interitu inibi habentur. Ceterum de Aslaugis genere scrupulum movere poterit, quod in *Sæmundi Edda*, cujus variaz odæ Sigurdi Fafnericidæ & Brynhildis prolixam mentionem faciunt, nil de hac eorum filiâ Aslauge, nihil de Ragnare Lodbroche occurrat. Verum responderi potest, ingentem in omnibus *Sæmundi Edda* exemplaribus lacunam extare, ac deesse omnia, quæ à primo Sigurdi & Brynhildis congressu usque ad Sigurdi interitum, absque dubio, olim inibi habebantur; quæ *Ragnaris Lodbrochis vitæ* auctorem (qui ex Eddicis hisce odis permulta, uti ex collatione liquet, in suum opus transtulit) ad manum habuisse, atque inde, quæ de Aslaugis genere tradit, exscripsisse indubium est. Nobis itaque primus Ragnar Lodbroch erit &c.

Pag. 385. Lin. 3. post: *posterorum series*, adde: quam superius ad pag. 319. adduximus, cum genealogiis &c.

Pag. 387. Lin. 16. lege: 7. Raumus. 8. Finn-alfus, alias Alfus Grandævus. 9. Svanus R.

(*) Pag. 387. Linea 17. post: *Alfus Senex*, adde: Alfum Senem hoc loco *Origines Norvegiæ* a Svano Rufo non derivant. Ego verisimilitudine graduum ductus, Ulfo, hunc Alfum Senem immediate supposui, carmen *Hyndluliod* secutus, & alium *Originum* locum, ubi non ad Ragnaris Lodbrochis matrem, sed ignotos quosdam Ingimundum & Eyreinum Alfi filios, Ulfi nepotes, Sæfarii pronepotes, ipsius

ipſius Finnalfi abnepotes, linea ducitur, Alſumque hunc Senem, Alſgeiris, Gandalfi patris, patrem, eundem cum Ingrimundi & Eyſteini patre conſtituit. Confer, ſi libet, *Seriem* pag. 261. 320. & *Analeſta* pag. 507 & 514. 13 Alſgeirem &c.

Pag. 388. Lin. 8. lege: ſuperius lib. II. cap. IV. pag. 126. & libro III. cap. IV. pag. 261. ſententiam noſtram diximus.

Pag. 394. Lin. 11. lege: nos Regulum tantum, imo tempore, quo Regenarius Gallias infeſta- vit, non niſi piratam fuiſſe, inferius, ubi de poſte- rioribus Jutiæ Regulis agemus, monſtrabimus.

(*) Pag. 396. Linea 23. poſt: *Angvioculus dictus*, adde: *Arngrimus* Crymogææ lib. II. pag. m. 150. in genealogia IX. a circumſpecta prudentia ita dictum interpretatur; Angves enim acute videre, quod veteres quosdam forte non animadvertentes, aliam cognominis rationem finxiſſe arbitratur. Nec id ſine ratione: Tradunt enim Antiquitates, Gormum Grandævum, filiumque ejus Haraldum Cæru- hidentem, cætera Principes egregios, ſapientia ta- men neque Hørdaknutum, nec Sigurdum Angvio- culum, nec Ragnarem Lodbrochem æquaſſe. *Knyt- kingorum* quoque *Hiſtoria* cap. XX. idem in Sveno Admorſæ barbæ & Knuto Magno deſiderat. Expe- ditionis illius &c.

(*) Pag. 401. Linea 24. poſt: *annis regna- vit*, adde: Hunc *Arildus Hvitfeldius* Chron. part. I. pag. m. 37. ex albo Summorum Daniæ Regum ex- pungit. Knuto filius ejus &c.

(*) Pag. 416. Lin. 16. post: *officiumque in Jutia*, adde: Nihilominus utraqve membrana, *Jöfraskinna & Kringla*, Regem cum Jutiæ appellant, Holfatiam, ut australem Jutiam, totius Jutiæ nomine complectentes, more illius Seculi, Regum titulos iis ingerentes, qui Regibus orti, partes regnorum regebant, ut ex *Historia Halfdani Nigri* planum est. Aliis Holfatia gessisse &c.

(*) Pag. 420. Lin. 23. post: *fuisse tradit*, adde: *Stephanus* notis ad Saxonem, lib. IX. p. 170. penes se esse tradit *vitam S. Ansgarii* à discipulis ejus conscriptam & ex veteri M. codice transcriptam, ubi inter alia, Eirici hujus mentio fiat. Inter verba quæ exprimit, legitur *S. Ansgarium frequentius solitum fuisse adire Hericum, qui tunc solus Monarchiam tenebat Dania, ut officio prædicationis in regno ejus frueretur*. Hinc nobis opponi poterit, male Eiricum hunc inter Jutiæ Regulos numerari, sed respondet pro nobis *Meursius*, notis ad *Ælnothum* de vita S. Canuti, in procemio, *Daciæ* (Daniæ) nomine *Cimbriam apud ejus notæ Historicos appellari*, adductis-que aliquot exemplis probat. Hareco occiso in Jutiæ Regno &c.

(*) Pag. 433. Lin. 13. post: *ubi nunc Sveno legitur*, adde: vel potius, audivisse eum aliquid de Sigurdo Sveno, Danis *Snarin Sven*, Sigurdi Angvi-oculi avo, idque patri Horda-Knuti applicuisse. De Horda-Knuti &c.

(*) Pag. 437. Lin. 3. post: *profluxit*, adde: consimiliter in *catalogo Skaldorum* seu Poëtarum, ad *Calcem*

Calcem *Chronici Norvegiei*, editionis Danicæ, in Sveciæ Regum Indice ex prava lectione, Eysteinus Hellige inter Ragnarem & Biornum at Haugi inferitur. Cum tamen *Chronicon membranaceum*, Eysteini Beli habeat, id quod *Verelius* ad Historiæ Hervör. cap. XX. annotavit, Celeberrimoque *Olao Voronio* imputavit, deceptumque prava lectione *Eddæ*, quæ usus est Stephanus iudicavit; ubi Eysteinum non satis clavis literis, Eysteini illi scriptum tradit, pro illi v. *illrádi*, id quod Tyrannum interpretatur. Sed quisque Hellige reposuit, ex Beli illud convertisse videtur, mendum in membranam irrepsisse credidit, non enim vocis significationem assecutus videtur.

(*) Pag. 440. Lin. 10. post: *puta primum*; adde: Hic quoque lapsus sum, non enim Ottonem, Primum Saxo hic intellexit, nimirum post mortem Haraldi Gráfeldi & initium successoris Comitis Haconis, longe post annum CMXLVIII. quo Haraldus Cærulidens baptizatus erat, id quod in tractatu nostro Historico-Chronologico fusius monstratum est.

(*) Pag. 146. Lin. 26. post: *probari potest*. Dignissima lectu sunt omnia quæ *Stephanus* à citata pagina 90. ad verba *Saxonis* Lib. 3. pag. 48. Lin. 48. ab his verbis: *Rogo navigiis extructo* ad pag. 92. columnæ 2dæ Lin. 5. notavit, ubi inter alia infert quædam ex *Manuscripto* veteri, colligitque Ungvinum
primum

64 NOTÆ POSTERIORES IN SERIEM REGUM &c.

primum fuisse, qui ritum cadavera cremandi introduxert, quem pro isto Ungvino accepit, qui apud *Saxonem* Sivaldum præcedit, Halfdanumque Biergramum excipit, verum attentius inspectus, emergit hic, aut ipse Yngifreyr, aut Odinus, qui alio, aut etiam proprio, nomine Yngius appellatus est, secutusque videtur Manuscripti auctor eos, qui Freyrem, non Niordi, sed Yngvii, id est Odini, filium fuisse statuunt.

Th.

Th. Torfæi Epistolæ Latinæ.

Ad Consiliarium Status MEJERUM.

Longa beneficiorum commemoratione & consequenti gratiarum actione, istum virum privatim detinere, qui publice meretur, etiam si ab officio non sit omnino alienum, illo in studio illi satisfieri nequit, latet enim epistola intra privatas capsulas, quas si benefactorum fama non egreditur, velut arctiore carcere coercita, nec dignas laudes, debitum meritis fructum, unquam sparget, nec memoriam beneficii latius propagabit. His itaque in præsens misis, inque occasione, quantumvis seram, quod Tuam Illustrissimam Amplitudinem attinet, dilatis, consulto prætereo, quantaque humanitate me, postquam Tibi innotui, ad nonas usque præsentis anni calendas Augusti, cum Te novissime salutarem, complexus fueris, quanta benevolentia immeritum prosecutus, quanta constantia beneficiis erogandis intentus, memor potius officii mei & novissimi præcepti Tui, differendas haud existimo præsentis litteras, ne itineris mei successus lateat. Nonas inquam calendas Augusti Tibi Tuisque illustrissimis valedixi, sequenti die, qui erat Jovis, per vesperam Helsingoram navigavi, mox inde solvens, proximæ Dominicæ vespere domum delatus sum, ventos ad votum spirantes sortitus. Ea-

dem navi vecta Domina Hiortin, Bergas postridie procul dubio devenit. Domus mea prope tota epidemica lue infecta, unius tantum famulæ jacturam fecit, uxor lecto affixa nuper revaluit, amanuensem hesternâ die idem morbus cubili intrusit, vini autem adusti, pulvere pyrio pipereque medicati, sextarii prope quadrante epoto, felici ausu, diis propitiis præfenti eum periculo liberavi, tanta mihi medicinæ peritia an fiducia. Morbi genus varium, primo afflētus, deinde liberatus, post triduum vel supra ab alio affligitur; quod si eluctatus fuerit, frustra sibi securitatem pollicebitur, contingit enim ut vel alterum horum vel ab his diversum tertium acrius succedens tandem etiam enecet. Compertum habeo ad minimum mille homines ab initio hujus anni in præfectura Jederensi & Dalensi, cui Matthias Holmius antea præfuit, isto virulento afflatu oppressos exspirasse. Nec ego fati legem recuso vel exhorreo, si tamen officii munia implere pensumque absolvere possim, satis vixisse videor, attentassemque aliquid, si tempestive domum repetivissem, jam vero inter alia incommoda, oblivio quoque eorum, quæ dudum summo cum labore congesi, accessit, ita ut ordinis methodique ratio argumentorumque connexio, aut pondera, licet non temere congesta, jam tamen in uno aut alio opere non satis se pandant, id itaque Tuæ, mi pater, curæ committo, ut quoquo modo in posterum prævenias, ne otia mea nimium sollicita procerum cura per avocationem, ut anno superiori, cum alienam culpam magno meo damno luerem, inturbentur

bentur; mihi vicissim, cordi erit, ne negligentia suspitionem, vel Augustissimo Regi, vel fidelibus ejus Ministris præbeam, jam nempe cœpta tamdiu intermissa alacriter aggrediar. Hic nempe mihi magnam partem suppetunt, quibus ad ea perficienda indigeo, quorum copiam nec precibus nec pecunia Hafniæ impetrare poteram, cum in publicis tabernis librariis non extent libri, quibus indigui, nec eorum usus ex publicis bibliothecis pateat, id quod Tibi etiam, si meministi, questus sum. Ignosce, vir optime, quod tamdiu Te his nugis detineam, video nempe Te coram alloqui, hinc desiderio Tui Tuorumque procedit sermo vel ultra verecundia limites. Subit enim, quam aperte, quam sincere, animi Tui sensa expromere consuevisti, id quod fiduciam majorem ingenerat, sed abruptum in præsens epistolare colloquium, aliaque, sed commodiori, occasione repetendum. Faxit Deus Optimus Maximus, ut quam diutissime perpetuo rerum flore vivas, annos meos eodem semper felicitatis cursu excedas, Tuaque illustrissima conjux ingentisque spei filius, alia occasione etiam per litteras salutandus, filiarumque triga magnarum nobilissimarum virginum decus perpetuo felicitatis tramite incedat, procedatque semper ultra. Vale, Vir illustrissime, magnum meum præsidium, decusque, meque qua cœpisti favoris aura afflare porro prosequi ne desistas.

Ex villa mea Stangelandia, pridie Calendas Augusti. Anno 1695.

Ad eundem.

Quantum afflictissimo rei domesticæ statu refece-
rit me, ipso Archangeli festo allatum epistolari mo-
numento, extremo Augusti consignatum veneran-
dæ manus Tuæ acceptissimum symbolum, rudi in præ-
sens calamo exprimere nequeo; apparet ibi singularis
in me benevolentia Tuæ, inæstimabilisque gratiæ cer-
tissimumque argumentum expressumque vestigium.
Sed nec admiratione caret, illo potissimum tempore
ad me pervenisse, quo testatius foret, occulto fati
& latentium causarum nexu ita dispositum esse,
ut indigenti mihi, sive auxilio Tuo, sive solatio, absenti
pariter ac præsentì præsto esse, eoque nomine, ar-
ctiore nexu, eoque indissolubili me Tibi devinctum
obstrictumque tenere debeas. Etenim præfato festo
uxor mea carissima cum gravissimo morbo, post men-
struum intermissum acrius sævituro, iterum per in-
tegram hebdomadam conflictata, mortuam vitam
vivamque mortem trahit. Si recuperandæ valetudi-
nis certius signum appareret, minus in ejus per-
sona affligerer. Sed committendum omnium rerum
arbitro, tum afflictionis spatium, tum etiam terminus,
qui cuncta ad immensam nominis sui gloriam nostram-
que salutem dirigere solitus, nihil hic a se alienum fa-
ciat. Inter cæta rebus gerendis magnum injectum est
obstaculum, tum ancipitis eventus, alienissimo tem-
pore suspensus in diversa, rei familiaris curâ exigente
distrabor. Quæ, illâ incolumi liber, liberali otio,
nemine turbante abundabam, in hoc enim casu præ-
cipue

eipue vertitur fundi calamitas; Pluribus perſaſum eſt, jacturam illius, utpote exactæ ætatis ſceminæ, minus moleſte ferre. Sed vel lynce oculatiorem eſſe oportet, qvi exactum judicium de re aliena & omnino incomperta dextre ferat. Ego certe per omne vitæ tempus, præſenti ſtatu contentus, qualemcunqve mutationem periculoſam duxi: illud animo alte infixum tenens: *Quod ſis eſſe velis, nihilque uialis*. Sed de his fuſius quam oportet. Cæteris quæſo mites aures præbe. Hanc equidem, credo me Orcadenſium geſta ſatis auſpicato auſpicatum. Ad ea namqve impedienda plurima objectacula quaſi è compoſito ita concurriſſe exiſtimo, ut valde dubitem, an uſuram lucis una mecum unquam capturus ſit laborioſus ille foetus. Præterita non repetam, cum revocari nequeant. Nullam jam remoram timui, cum e litteris clariffimi viri *Johannis Laurentii* certior factus ſum, typographum catalogo librorum Illuſtriſſimi Roſencranſii præter omnium ſpem imprimendo diutius immoratum, *Orcadibus* adhuc ne manum quidem admoviſſe. Polliceri quidem ſtatim poſt feſtum Michaëlis ſeriam ſe operam adhibiturum, ſed fide forte typographica, quam magna cum inſolentia conjunctam, dum *Færeyæ* typis deſcriberentur, haud exiguo meo incommodo expertus ſum, ideoqve non ſine cauſa id, quod præcedente æſtate timuit, adhuc valde veretur, ne ſc. ludibrium ludibrio cumulet, editionemqve in integrum annum extrahat, maxime cum ſciat typum illum, quem Te, optimoqve *Mothio* noſtro auctoribus delegi, ſibi ſoli

suppetere, nec ad alios effugium patere, postquam eum chartis admoverit. Postulat itaque id, quod prius gnaviter expetivit, nimirum ut liceat iisdem characterum formis uti, quibus in *Færøis* imprimendis usus sum, quod & aliis eorum copia sit, sic enim metu qualicunque injecto, calcographum in officio contineri. Hæc procul dubio ad Te, mi Pater! ante abitum retuli; an item ad illustrissimum *Mothium* nostrum non perinde memini, itaque eum ad Vos remitto, quicquid svaseritis, probaturus. Si tamen id (quod obnixè oro) dignaremini typographum per nuntium monere, ut editionem quam celerrime maturet, nullus dubito, quin monita pro imperatis interpretaturus, obsequium facile præstet. Equidem nihil eorum, quæ meæ potestatis erant, omisi, idoneum administratorem delegi, correctorem providi, sumtus erogavi, quæ ex Archivis Regiis impetravi, in compendium redegi, duo exempla Bergas misi, prima quaque navigatione Hafniam deferenda, unum ad ipsum *Johannem Laurentii*, alterum ad magnum nostrum *Mothium*, Celsissimo Proregi *Gyldenlevio* (uti Serenissimi Regis nomine præceperat) exhibendum, quod molis videretur majoris, quam ut commode per Tabellarium publicum mitti posset, cum circiter quatuordecim schedas occupet; Poteram paucioribus perstringere ni religioni fuisset; Hinc Serenissimorum Regum nostrorum, imprimis gloriosæ memoriæ Christiani tertii & Friderici secundi, in vindicando jure suo sollicitam curam, indefessam industriam, invictam patientiam, in-

infractam perseverantiam, perpetuam moderatorem, gloriosos conatus, & profusos sumtus; illinc Scotorum fallaces blanditias, simulatam æqvitatem, phalerata verba, ficta juris præsidia, astuta supertugia, juges procrastinationes, occasionum insidias, & ejusmodi fucos fraudesqve leviter transcurrere. Præsertim cum Epistolæ Regiæ tam arguta brevitate, quantum per aulicam dictionem licuit, conscriptæ sint, ut vix quicquam se offerat, quod præcidi aut possit, aut debeat, sine horum silentio aut dissimulatione. Exstant inter alia instrumenta duo proluxiora, prius, Transactionem inter Reges Norvegiæ Magnum Qvarum & Scotiæ Alexandrum Tertium super Hæbudis & Mannia exhibet, illustre antiquitatis luce dignissimum monumentum, eo tutius evulgandum, quod nulla ex parte rebus nostris præjudicet, insuper etiam jus Ecclesiæ Nidarosiensis in Ecclesias Manniæ monstret, nec quantum scio alienatum; posterius contractum matrimonialem inter filiam Christiani Primi & Scotiæ Regem Jacobum Tertium. Autographa in Archivis Daniæ & Scotiæ Regum quærenda. Apographa bis vel ter ex Dania in Scotiam missa vanum illum metum nobis eximere possunt, ne his publicatis suggeramus iis, quæ nobis opponant, & à quibus sibi caveant, cum singula in eorum cartophylaciis reserventur. Utraque in contextu summatim exposui, majorem tamen fidem & auctoritatem ipsa exempla merentur. Hæc proluxius ideo persecutus sum, ut si forte providentissimus Regis nostri Ephorus, Illustrissimus *Plessius*, cum dies stipendii adjectique subsidii

subsidii in exitum anni cesserit, causam tardatæ editionis exquisiverit, ut in promptu habeas, quid respondeas. De subsidio dubium nullum est; cum *Far-eye* hujus anni opus prostant, quatuor autem pensionibus æquis, si stipendium, Te intercessore, in posterum solvi permiserit, uterque Vestrum Regio mandato Vos tueri poteritis, in quem etiam finem ejus exemplum mitto. Mitto & aliud de comparandis antiquioribus Documentis, quæ frustra ab hujus Regni Episcopis expetivi, tertium etiam, quod nunquam expetivi, sed Illustrissimus *Luxdorphius* procuravit, multorum deinceps onerum causam malissem officio quam personæ imposuisset, utpote non indignam dignitatem, nec hoc exemplo novo, cum constet multos ex ordine Professorum id expetivisse, & impetrasse. Sed jam extra præfixos epistolæ limites, nolim & verecundiæ, abripuit memoriz Tuz recordationisqve dulcedo, cæcusque prolixi amoris impetus, qui comitatem Tuam, morumqve commoditatem, quam personam, quam sustines, aut gravissima negotia, quæ geris, publicis commodis dicata, respexit, ulterius forte & prope ad insaniam abrepturus, si modus chartæ modum finemqve colloquio imponeret, ignosce itaque fiduciæ, quam ingenii Tui facilitas, summaque humanitas provocavit, jamque vale, Vir Illustrissime, magnum amplissimi ordinis purpuratiquæ collegii decus & ornamentum, mihiqve, ut cœpisti, fave, qui vicissim, cultum quem meritis Tuis devovi, ad ultimum usque spiritum religiose conservabo.

Ex

Ex villa mea Stangelandia, insulæ Cormtis Distriktus Carmsundensis, sepulchro Haraldi Pulchricomi primi Norvegiæ Monarchæ celebris, quod longa oblivione sepultum, me tandem invenisse, haud secus ac Cicero Archimedis, gloriatur. Ipso die Calixti pridie idus Octobr. -95.

P. S. Hodie litteras accepi a domino Töndero, hujus nostri Distriktus Ryefylchenensis Præfecto, qui mihi in memoriam revocavit, quod Havnia ad se scripserim, benignas Te aures præbuisse supplicationi ejus, de remittenda dimidia contributione, quam vocant forsalitiorum, jamque mecum de illa expostulat, petitque ut iterum Tibi referam. Ante paucos dies in itinerum occasionem hanc epistolam scripsi; Jam vero, Deo propitio, signa vitæ in uxore mea apparent, adeo, ut loqui possit, vi morbi magnam partem remittente. Curatio quam amanuensi adhibui, non ex medicorum oraculis sed rusticorum effatis desumpta est, non itaque mirum si improbes, cujus tamen vim aliquoties feliciter expertus sum, posthac tamen paternis Tuis consiliis admonitionibusque quam observantissime auscultabo. Vale.

Ad eundem.

Liceat mihi jam quarta vice in præclaras Tuas occupationes peccare, certus enim de testatissima Tua in me benevolentia, plane mihi persvadeo, non aliter Te hanc fiduciam interpretaturum, quam eam ipse concepi; volo enim ut Tu, mi Pater! præsentem rerum mearum statum cognoscas: satis quidem afflictum,

K

nam

nam uxor jam in nonam hebdomadam ægrotans cubili non egreditur, nec spes sanitatis affulget; Famulantium unum post alterum idem virus afflavit, unamque nuper famulam absumsit; heri quoque amanuensiterum periclitabatur; Lecto & ipse defixus, solus prope superstes sum, calamitatum mearum inutilis spectator, sed nec vicinia ab hac peste immunis; Ante paucos dies juvenis quidam ex proxima villa eadem nocte quâ ægrotare cepit, occubuit, idque post longum intervallum, ex quo ab eodem morbo revaluit, jamque ad hoc littus lues isthæc se diffudit. Super hæc enatum pridie vespertino tempore in domo mea monstrum, etiam peregrinorum nautarum, in hac statione adversis ventis detentorum, oculos in se convertit, prodigium certe prisco ethnicorum more majoribus hostiis procurari solitum, vitula quippe biceps, cui bina colla, binæ quoque usitata longitudinis caudæ, duplex dorfi spina, sed invicem connexa, cor etiam duplex, cætera nihil inusitati habet, idem utrique capiti color, frontetenus albus, cute cætera rubra, pene eadem magnitudo, alterum tamen parum excedere videtur, justum aut paulo majus corporis incrementum. Hic natura gemellos meditata defecit, ego

exuvias stipulis farfi scenoque replevi.

Habes ordinem status domestici; qualiter vero Havnix res meæ procedant, parum mihi liquet. Quantum ex literis clarissimi *Johannis Laurentii* pridie allatis cognosco, eo se necessitatis adactum queritur, ut coram censore, qui Politix Magister usurpatur, cum

cum typographo jure experiri necesse habeat; scribit itaque se illustrem Tuam Amplitudinem ea de re consulturum, auxiliumque imploraturum, nimirum illud est de quo querebatur, cum primum hanc provinciam in se recepit. Sed quoniam id, quod de mutatione formarum expetebat, ad Tuum optimique *Mothii* nostri arbitrium remisi, Vosque novissimis litteris de his diligentius sollicitavi, persuasus sum, aliquid certi super hoc negotio conclusum esse; Quicquid igitur probaveritis, ratum esto. Sed ne in morem vertam, ut patientiam Tuam nugis meis detineam, finiam cum voto prosperitatis Tuæ, quæ & pars meæ, nimirum ut omnia Tibi Tuisque ex animi sententia fluant. Vigeat uxor Nobilissima, vigeat filius Nobilissimus, vigeant virgines Nobilissimæ florentque!

Ex villa mea Stangelandia 11. Cal. Decembris. — 95.

P. S. Vix credo has litteras ante festum natale ad Dominum meum perventuras; si tunc sub exitum anni de stipendio & subsidio monuerit Illustrissimum *Plesium*, alios de intercessione non sollicitabo.

Ad eundem, d. 16 Januarii 1696.

Quinta jam vice ad Illustrissimam Amplitudinem Tuam scribo, primas litteras tantum redditas ex acceptissima Tua epistola præcedente autumno cognovi;

novi; quid reliquis factum sit, juxta cum ignarissimis scio, jamque Tabellarius publicus Stavangriensis quasdam epistolas, privata fraude in itinere interceptas possessoribus, periisse queritur, an inter illas una pluresve mearum fuerint, æque incertus sum. Non eo arrogantiae processi, ut rescribi postulem, significatio, sive per famulum, sive præsentium latorem Dominum Severinum Erasmum, omnem de interitu earum scrupulum eximet. Præsentem rerum mearum statum, cum sciam Tibi curæ esse, libenter retexo, is nempe toto superioris anni ultimo quadrante fluctuans, uxore mea in singulas horas cum morte conflictante, tandem in luctum orbitatemque desivit. Pia enim morte 19 Decembris absunta, terrena cœlestibus mutavit, tertio mensis hujus die sepulturæ mandata. Tandem etiam hæredibus ejus satisfeci agris & obligationibus, itaque ad solvenda nomina salario meo impense indigeo, Tuaque intercessione ut solutionem ejus procures, humillime expeto, meque impetraturum confido. Nec jam longiore sermone Te, mi Pater! detinebo, finiam cum voto, nimirum ut præsens annus felix faustusque Tibi Tuisque illustrissimis partis decoribus plura cumulatoraque adjiciat, Vobisque me ipsum humillime dedico.

Ad eundem.

Nondum curam mei animo Tuo excidisse ex svavissimis literis Tuis, sub exitum præcedentis anni 28 Decembris

eembris scriptis, sed 23 hujus mensis oportune allatis, non minore delectamento, quam emolumento percepi, nec frustratus sum opinione de occulta illa fâti lege, quæ Te mihi præsentem absentemque pariter admovit. Dum enim uxor mea exanimis intra testâ in apparatus funeris detineretur, Tu conditionis meæ statusque domestici plane ignarus, meis commodis invigilasti, indigentiam qualemcunque prævenisti, mœsticiam innata humanitate & summa benevolentia lenivisti. Videris in agendis pro merito gratiis, tandem mihi etiam vocem præclusurus, semper tamen meminero. Primus fuisti, mi Pater! qui tesseram nummariam tam mature ex Camera mihi mittendam curasti, quæ interdum in annum, interdum ultra, postremo in sesqui tertium dilata, profectiorem in Daniam, mox diuturniorem morant, uti nosti, causabatur; cum tamen ad imprimendum quicquam eorum, quæ scripsi, ex officio minime obligarer, id quod ex exemplo Regii Diplomatis, quod ad Te misi, facile observasti. His molestiis me in posterum, Te curatore levatum iri, amici quidam Havniæ, ingenii Tui haut ignari, jam dudum prælagiebant; & quidem Illustrissimus noster *Mothius*, cum ex multis ejus in me collatis beneficiis hoc unum suggessissem, quod commendatione sua gratiam Tuam mihi conciliasset, id solum imputabat, reliqua, quantumvis magna, dissimulavit. Summa cum voluptate ex Te, mi Pater! jam primum cognovi, (procul enim ab oppido Stavangriensi, procul à publica tabellarii viâ domicilium meum di-

stat) intimi Consilii Collegio eum insertum esse, quod ei felix, faustum, fortunatumque faxit terrestrium celestium numinum arbiter! Confido me inter cætera ingentia decora, aureum è cervicibus ejus gemmatumque ante pectus dependentem elephantem brevi conspecturum. Ornamentum in Illustrissimum *Plesium* recens, ut scribere dignatus es, sed meritisime collatum, a Serenissimo Rege, quod tanto Heroi bono publico nato nemo bonus invidet, sed præter invidos & iniquos, omnes, inter quos & ego, impendio gratulantur, sed nec limis oculis, aut invitis auribus auctum dignitatis Tuæ felicitatisque progressum in singulos dies expectandum, vel spectabo vel hauriam, cum utrumque ardentibus votis expetam; Finit jam uxor mea, nota superis mendica dum vixit, quæ post Regiam domum pro Te Tuisque, ut & optimo nostro *Mothio*, duorumque insuper Mæcenatum incolumitate & successu, flexis genibus supplex quotidie cælum fatigabat. Liceat enim simplex illud rusticumque domus arcanum Tuæ fidei committere. Cui id munus demandem, jam ipsa orbatus habeo neminem, ipse sustinendo impar, velle tamen cupere, optare Vobis Vestrisque omnia fausta feliciaque, eaque interminata, nunquam desinam. Respondisse votis faventissimum mihi filiolum Tuum gratulatoriâ oratione ad Serenissimum Principem Hæreditarium in tam verendo confessu habita, Tibique satisfecisse, impense gaudeo, auspiciūque & tyrocinium gloriæ ejus, Tuæ Illustrissimæ Amplitudini, ipsique his literulis (velim bona venia his inclusis) sincerè gratulor,

lor, certe inter maxima nationis nostræ decora ex-
teri reputabunt, tam variis studiis facultatibusque ex-
culta & exercitata nobilissimorum puerorum ingenia.
Quod typographum ad officium redacturum Te
confides, rem magnam præstas, sed valde necessariam,
mihique longe acceptissimam. Reges sunt istarum
officinarum, Rectores & vim regni expertus sum,
quam tamen Te auctoritate Tua coerciturum cre-
do. Postquam exemplum primæ philuræ seu pla-
gulæ accepi, quid præterea impressum sit, plane ne-
scio, neque enim ullas litteras à Clarissimo *Johanne*
Laurentio accepi, nihil tamen de ejus fide aut in-
dustria dubito, expertus enim sum eum esse virum
bonum. Quod hospitem me iterum Vobis accedere
vultis, ago gratias, nam & hic consuetam Vestram
humanitatem agnosco. Nec mihi aliud optatius atque
magis e re mea esset, quam Vos præsentem alloqui, si
hoc statu domo peregrè proficisci tutum esset, per-
que occupationes liceret, decrevi enim non *Serieni*
modo *Regum Daniæ* adornare, adque censorem hac
æstate mittere, in proximum annum Deo duce im-
primendam, sed ea etiam quæ in Historiam Norve-
gicam commentatus sum, jugi studio & indefessa in-
dustria recoquere. Rem sane arduam, nam & fabu-
losa refecanda sunt, nec tamen omnino rejicienda.
Extat *Diodori Siculi* historia mythica, quem tamen
Græcorum primum defuisse nugari *Plinius* censuit.
Fabulosa autem veris secernere, valde difficile est,
discrepantibus doctorum judiciis, cum quod alii ad
historiam, idem alii ad fabulas referant, neutri sine
ratione,

ratione, sed manum de tabula. Finio cum summa & tantum non immortalī gratiarum actione, pro rara humanitate, gratuitis beneficiis, sollicita simul & constanti mei absentis cura, quam vel ad ungvern monstrat exacta a Nobilissimo Assessore & Secretario *Lettio* in re evidentissima testificatio, viro sane eximio, quem, Te subornante, libellum suplicem in Camera raptim superiori anno pro me concepisse, hodieque memini. Vale Vir, illustrissime, publice domique felix, ad Nestoreos annos vitam proroga, meque, quo cepisti, favore Tuo subleva, patrocinio protege.

Ultimo Jan. 1696.

Ad HERMANNUM MEYERUM, prioris filium.

Nobilissime Domine, mi Ocellule!

Dudum quidem mihi perspecta est, carissime Meyere! felicissimi ingenii Tui singularis alacritas, indefessa industria, & expectatione major in diversis artium exercitiorumque generibus profectus, qui magno me sæpe gaudio perfudit, ideoque haud immerito laudum Tuarum præconia ubique celebravi, jam vero sparsam per ingentia continentis spatia secundissimam in hac ætatula nominis Tui famam etiam maria transcendisse, tandem etiam ad aures meas pervenisse, nolo Te ignorare. Labio quippe Gallico Serenissimi utriusque Regni Principis solennia festiva oratione celebrasse

celebrasse perhiberis, adeo feliciter, ut neque Te Sacræ Regiæ Majestatis præsentia, nec Serenissimæ Reginæ augusta gravitas, nec Regiæ familiæ præillustri splendor, non illustrissimi ordinis verendus venerandusque confessus, non generosæ Nobilitatis aspectus, non denique circumfusæ totius aulicæ coronæ erecti in Te exspectatione simul & admiratione defixi vultus oraque, ulla ex parte terruerint. Maacte sis hac generosi animi fiducia & excelsa indole, cui nihil in posterum impervium futurum tuto Tibi persuadebis; Alios forte ætatis tyrocinio labi contigisset, Tu æqualibus omnibus, imo Te ipso, major, post tantum specimen nullum casum extimescas. Non tantum satisfacisti isti auditorio, quo majus orbis non habet, sed etiam ejus exspectationem vicisti, satisfacisti Illustrissimi patris Tui inexhaustæ in hac solum materia aviditati, gloriamque Ejus Tuâ cumulâsti; satisfacisti amicis, nominisque Tui inque dies crescentis decoris studiosissimis cultoribus, inter quos si ordine, affectu tamen postremus haberi nolim. Perge quo cœpisti, inque singulos dies adde gradum, donec scopum attigeris, id vero consequeris, si noctes diesque cogitaveris, quo patre natus es, pioque & generoso æmulatu, illum non æquare solum, sed etiam superare contendas; Adspiret cœptis conatibusque Tuis præclaris cœleste Numen, cujus protectioni Te Tuaque omnia commendo. Vale, mihiqve in posterum, sicut cœpisti, fave, qui sum semperqve ero Tibi deditissimus.

L

Ad

Ad Consiliarium Status MEYERUM.

Has litteras cum publico Tabellario mittere decrevi, cum Naclerus ille, qvi festo Michaëlis præcedentis anni exempla compendii epistolarum inter Serenissimos Daniæ Scotiæqve Reges ultro citroqve missarum super re Orcadenſi, Bergis Havniam, ad Illustrissimum *Mothium*, alterum ad clarissimum *Johannem Laurentium*, perferenda accepit, in hunc portum insperato post tantam peregrinationem appulit, tanto intervallo in itinere detentus; interim accepi literas à clarissimo *Johanne Laurentio*, qvi majorem in modum de Typographi injuriâ qveritur, sed Tuis promissis erectus occupationes Tuas excusat, iterum itaqve ut Te adeat, simul & illustrissimum *Mothium*, postulo, nullus dubitans, qvin *Regem* illum brevi compeſcatis.

Idibus Februarii. Anno 1696.

Ad eundem d. 18 Junii.

Binæ ad Illustrissimam Amplitudinem Tuam, prior mensis Januarii die 16, posterior ultimo, à me scriptæ literæ, receptæ ne sint, an offensam meruerint, pariter ignoro; Si hoc, certe, qvo es ingenio, venia pensabis, sin illud, penes publicum Tabellarium culpa manet, ultimæ cum *Johanne* quodam, Domini *Georgii Claudii*, unius ex Camera scribæ exercitoris, Naclero missæ, alias ad Nobilissimam Dominam
meam

meam, uxorem Tuam, alias ad summæ expectatio-
nis filium Vestrum, inclusas tenebant, quorum reci-
derint nescio. Res meas quod attinet, in eodem
quo antea statu sunt, nec mutationem molior, cum
placeat præsens conditio. Fine mensis hujus qua-
drantes duos solvendo stipendio à Serenissimo Rege
clementissime præfinitos præteriisse Te minime latet,
sed quicquid Tibi placet, placet & mihi, certus me,
cum occasio affulserit, abs Te minime negligi, de
contributionibus, quas *Kopschatt & Consumtion* vo-
cant, ad Collegium Cameræ scribo. Exigit illud ho-
rum reddituum Redemptor *Matthias van Tanchen*, nec
solutionem abnuo, modo juste exigatur à prædio
rusticano, perinde ac nobilium agris, pependi ha-
cuscque, quo jure, nescio. Idem Illustrissimo *Plesio*
questus sum, etiam Tibi, si recte memini; Pari certe
alacritate Regia tributa solvo, quâ stipendia accipio.
Vestrum erit providere ut rite possintur. Nec jam
ulterius Te detinebo.

d. 14 Calend. Julii 1696.

Ad eundem.

Quas proximo undecimo Julii ad me dignata est
Nobilissima Amplitudo Tua literas scribere, mensis
hujus 13. accepi, una cum tessera nummaria ad Præ-
fectum Regionum reddituum Clarissimum *Reichium*.
Accepi & alias cum Amplissimis Collegis abs Te sub-
scriptas; Stipendia illæ conferunt, istæ tributorum

rationem, nimis mihi hucusque impeditam, explicant. Optime igitur abs Te provisum est, cum mei curam pro solita benevolentia in Te receperis, ut habere possim tanquam in promptu unde solvam quod imperatur. Tantum certe abest, ut de defectu favoris & gratiæ Illustrissimorum virorum qui Ærario Regio jamdiu præfuerunt, vel minima ex parte quæri possim, ut iis me etiam summopere obligatum agnoscam; postquam tamen benignius fatum Te mihi admovit, ingens mutatio secuta, ad indubitatam sequentium temporum spem me erigit, cumque gratias reddere nequeam, ago tamen, quam possum, maximas, mihiqve impense gaudeo, quod tanquam in fido portu certam ejus spem habeam repositam. Accedit hæc benignitas ad cœpta pridem beneficia, quorum me perpetuo debendorum reum agnosco & profiteor. Novi occupationes Tuas, novi Illustrissimæ conditionis amplitudinem, novi meam quoque fortem. Non Te diutius detinebo, id saltem addam, ut omnia Tibi Tuisque Illustrissimis ex animi sententia cedant, adque sanam mentem in sanis corporibus accedat cœlestium numinum inexhausta indulgentia, terrestrium quoque perpetua gratia, virtutum præmia, honorum gloriæque incrementa, potentiorum perennis favor, æqualium sincerus amor, minorum indefessa studia, familiarium clientumque pia obsequia, universorum singulorumque, bonorum tamen, bona judicia, fortunarum interminata accessio, suprema pia placidaque, hæredes optati, fama post fata.

fata secundissima, eaqve ad posteros immortalis, &
quod omnia superat, cœlestis gloria.

Die 20 Augusti. Anno 1696.

Ad eundem, die 23 Novembr. — 96.

Paucos ante dies, sine tabellarii, sine Tuorum ullius indicio, certior factus sum, literas, quas præcedentis ætatis 20 Augusti, ultimas, ad Illustrissimam Tuam Amplitudinem scripsi, bona fide redditas esse. Decreveram itaqve aliis iterum meritisimi obsequii debitam constantiam declarare, inqve eum finem ad proxenetam Bergensem literas mandataqve dedi. Mihi simul historiæ Norvegicæ tres primos libros ad Illustrum nostrum *Vindingium*, ejus censuræ subji-ciendos, utrumqve, ut conjicio (utinam falso) irrito conatu; sero enim autumnus, ob internuntios non tam raros quam intempestivos, Bergas pervenerunt. Periclitatur itaqve sors destinati ad censorem operis, quod hac ipsa hyeme recognitum optabam, ut si proximo vere post Dominicæ Resurrectionis festum Hafniam, Deo annuente, devenero, typis mature imprimi possit. Te interim cœpto more de viatico mihi provisurum confido, cum dies stipendii fine anni cesserit, quod hic suggessisse suffecerit. Parum mihi adhuc de *Historiæ Orcadensis* fato constat, impressane sit, an nova aliqua difficultas enata, moras, ut assolet, injecerit. Scribo nunc ad Clarissimum *Johannem Laurentium*, ut si absoluta sit, exem-

plaria sub auspiciū novi anni Serenissimo Regi Regio-
qve Principi hæreditario, quibusdam etiam Ministro-
rum Illustrissimis quædam; in his Tibi, mi Pater!
unum, alterum Nobilissimo filio offerat. Quod si cur-
sus operis imprimendi absolutus non est, dissensus forte
Ministrorum circa controversiam de redimendis infulis
publicandam in causa est, penes me certe nulla culpa,
cum omnia, quæ mihi hac in parte incumbunt, penitus
absolverim, nec sic ut reddendorum actorum ratio
Illustrissimorum Ministrorum arbitrium perinde meæ
sint potestatis, id quod Illustrissimum *Plesium*, Te,
si opus fuerit, suggerente, haud gravate observatu-
rum minime diffiteor. Has qualescunque litteras vix
ante exitum anni, aut natale Redemptoris nostri fe-
stum ad Te perventuras, cum temporis, tum interce-
dentis viæ ratio certo persvadeat, & hic, & qui sequi-
tur, annus, & qui nascuntur ab illo, cum novis sem-
per fortunæ secundioris incrementis, novo decorum
auctu, Tibi Tuisque Nobilissimis continuo cursu, ad
votum usque feliciter procedat, Deum optimum maxi-
mum veneror, meique meminisse ne pigeat, venera-
bundus oro.

P. S. Vix finem imposui huic epistolæ, cum
fortuitus nuncius affert Nobilissimi nostri *Sperlingii* lite-
ras, XI. præcedentis ætatis Julii scriptas, eodem ni-
mirum die, quo Tu, mi Pater! novissimas ad me
scripsisti, misit & exemplar *Commentarii* sui in *Testa-
mentum Archiepiscopi Absalonis*, quo jam circiter
tres horas fruor, nec sine magna admiratione simul &
oblecta-

oblectatione inspicio informorqve. Rescriberem ex tempore, Tuisqve hisce includerem, ni verecundarer. Gaudeo officio ab illo præventum esse, sed sine rubore, nam & illi editionis Orcadenſis exemplar unum assignavi, anteqvam ejus accepissem. Scribam Deo propitio cum occasione. Tandem & una literas clarissimi *Johannis Laurentii* 22 Augusti exaratas nactus in spem erigor, emerſuram tandem multum jam, diuqve, oppressam rerum Orcadenſium noticiam.

Ad JOHANNEM LAURENTZSEN, die 7 Jan.
1697.

Sequentia velim observari (in Historia Orcadenſi):

- 1) In præfatione historiæ scripsi *Buchananum* virum in Archivis regni versatissimum. Delendum: *in antiquitatibus patriis versatissimum*, nam Fridericus 2us in instructione sua privata Legatis communicata, negat eum, ut & *Hectorem Boëtium*, archiva excussisse.
- 2) Sedulo observandum an Hialtlandia territorio Orcadenſi accenseri debeat, appertinentiarum, ut vocant, nomine. Scripsi cap. I. lib. I. sub finem eam imperio Orcadenſium ad Sverreris Norvegiæ Regis tempora ac ultima memoria paruisse, confer cap. 39. ubi habetur, quod Rex Sverrer Comiti Haraldo Hialtlandiam eum omnibus redditibus ademerit, fiscoqve afferuerit, quæ nunquam deinceps Comitibus Orcadenſibus paruerit, confer. etiam cap. 40, ibi enim scribo quod Comites Orcadenſes in Orcades Hialtlandiam restituti fuerint,

rint, verum mihi illam relationem de Hialtlandia esse suspectam &c.

Patet ex præcedentibus a tempore Sverreris exemptam ditioni Orcadensium fuisse Hialtlandiam. Prope finem quoque lib. 2di habetur, quod Rex Christianus I. Orcades pro 50000 florenis Rhenanis oppignoraverit; deinde die 20 Maji ejusdem anni Hialtlandiam pro 8000, id quod superiora confirmat; jam vero tot legationibus, tot protestationibus, nunquam Hialtlandiæ mentio facta est, nunquam 8000 pro redemptione pignoris oblata. Inde verosimile Anglos de Hialtlandiæ possessione certaturos, itaque instrumentum illud, quod *Arild Hvitfeld* de oppignoratione Hialtlandiæ citat, sedulo inquirendum, scribit enim eodem jure modoque hanc processisse, quo Orcadum, ergo semper poterit redimi, non enim tempus possessionis sed titulus considerandus. Hæc velim Illustrissimis Viris, quibus harum rerum cognitio committitur, quam modestissime suggerantur.

Ad Consiliarium Status MEYERUM, die
II Febr. 1697.

Nimium forte tardavi in agendis gratiis pro iterata jam totiens sollicita mei cura, acceptissimoque tam propere maturati salarii beneficio; rara illa alacritas, cum petitionem meam aut omnino prævenias, aut sine ulla mora præstes, quo nomine (nec eo solum, plura enim memoriæ, quantumvis labili, alte tamen impressa hærent)

hærent) cum obligatissimus sim, ago gratias, quam possum maximas. Distuli in hunc usque diem rescribendi officium, eo quod in singulos dies literas a Domino *Johanne Laurentio* jam diu expectaverim, quibus de *Orcadum* progressu certior fierem, quas tamen impressas credo, cum ex novissimis ejus cognoverim 28 Novembris anni præcedentis paucas plagulas restasse, verum vetuisse Augustissimum Regem ut in publicum prodirent, ni universus juris Ejus contextus simul edatur, inde moram temporis in editione maturanda facile perspicio, excutienda archiva sunt, nec perfunctorie, indeque elicienda singula quæ causam Regiam vel sublevant vel aggravant; unum est quod scrupulum movet, nimirum de insulis *Hetlandicis*, an earum redemptio cum *Orcadibus* conjuncta sit, an ab iis separata. *Orcades* hypothecæ expositas esse pro 50 millibus florenorum *Renensium* in confesso est, jam vero *Arildus Hvitfeldius*, & eum secutus *Pontanus* (quos ego seqvor) scribit dotem in universum 60 millia florenorum *Renensium* dictam fuisse, quorum decem ante abitum sponsæ e *Dania* annumeranda essent, ob impensas autem in bellum *Svecicum* reddi nequivisse, tantum duo in præsens soluta, pro reliquis vero octo *Hetlandiam* pignori expositam, eodem quo *Orcades* tenore. *Notri* autem *Reges* tabulas dotales secuti, ea ante abitum soluta perhibent, etiam soluta fuisse existimantes, nunquam separatim de *Hetlandia* redimenda egerunt, sed redemptionem illius sub *Orcadibus* comprehendentes, tantum 50 millia obtulerunt, id quod

ex literis Serenissimi Friderici Secundi & legatione in Scotiam anno 1585 directâ manifestum est, scribit enim datam fuisse dotem Margaretæ Serenissimi Christiani Primi filiæ sexaginta millia florenorum Rhenensium, quorum decem statim soluta sint, pro residua autem pecunia Orcades cum adjunctis insulis, & quæ ad illas pertinent, jure antichreseos cum omnibus fructibus, emolumentis & commodis, pignori vel hypothecæ datas, cum itaque de Hetlandiæ redemptione tot seculis non fuerit interpellatum, metuo ne Angli eam sibi restituendam arbitrentur, id si vel maxime ex usu suo ita interpretentur. Sunt instrumenta dotalitia in Scotiam sæpius missa, quæ singula illustrare poterant. Obtulit etiam Serenissimus Fridericus Secundus Serenissimæ Scotiæ Reginæ Mariæ Stuartæ conditiones tractationis æquas & honestas, fœderumque tabulis quam maxime consentaneas, ideoque rogavit, ut illa diem locumque haud nimium disfitum, sed rebus istis agendis idoneum, præscriberet, quo cum mandatis idoneis suos Commissarios mitteret, de negotiis omnibus invicem diligenter collaturos, acturosque cum Reginæ Commissariis. Hæc ego ideo scribo, ut si forte archiva regia excutiantur, Tu, Pater Illustrissime, hæc possis suggerere iis quibus id negotium mandatur, mihi enim videtur multo majus emolumentum ex Hetlandia quam Orcadibus sperandum, ob ingentem illam halecum capturam, quæ, si recte memini, cruentum bellum inter Anglos & Batavos Cromvelli tempore, inter alias causas haud postrema, excitavit. De his forte coram, si
con-

contingat me ad Vos hac æstate deferri, statui enim bono cum Deo post festum Pascatis eo proficisci, jam vero magnus metus incussus est, postquam rumor de imminente bello ad aures nostras pervenit, id quod Deus clementer avertat.

Ad OTTONEM SPERLINGIUM, die 10 Febr.
1697.

Indignaberis forte, idque non sine causa, quod ad humanissimas acceptissimasque literas Tuas tam diu obmutuerim, nec pro elegantissimo *Commentario in Archiepiscopi Absalonis Testamentum* gratias egerim. Sic est, Vir optime, sed sero autumnique ad me perlatum, undecimo Julii abs Te missa, 23 Novembris huc pervenerunt. Exinde nulla navis hunc in portum devenit, impensis autem, quæ in Tabellarium publicum erogantur, parcendum duxi. Scripsi tamen ad Illustrissimum nostrum *Meyerum*, cuique significavi redditum utrumque propensioris in me animi Tui symbolum, eoque nomine gratias, quo serius hoc impensius, ago, agnosco insuper benevolentiam Tuam, ob ereptam carissimam consortem mihi condolentem; Quid jam agam scire desideras; fallo tempus meditationibus in libellum, quem juvenis scripsi, *Seriem nempe Dynastarum Regumque Daniæ*, inscribendam Serenissimo nostro Principi hæreditario, prout in prologo in *Færeyas* pollicitus sum; revideo etiam *Historiæ Norvegicæ* primos libros, quorum

tres ad Illūstre*m Vindingium* misi, sed navium defectu Bergis detenti vernam primam navigationem expectant; Decrevi etiam, Deo propitio, iter ad vos post festum Paschatis adornare, si id per piratas tutum videbitur. Judicium meum de *Commentario* Tuo in *Testamentum Absalonis* exigis, rem certe supra meum captum. Absit adulatio, vitium, si cui, certe mihi, admodum exosum, utpote servile, ingenuisque indignum. Dudum novi Te esse longe doctissimum, in isto studii genere tam lynceum nunquam mihi persuasi, magna cum admiratione, magna cum voluptate legi, non enim voces modo barbaras Tibi politissimæ latinitatæ sectatori juxta cum his cognitissimas, sed etiam omnium seculorum ritus statumque lubens animadverto. Exemisti mihi inveteratum errorem de Saxonis nostri officio statuque. Absalonis genealogiam utinam adjecisses, à Palnatochio Vagnoque ortum esse, vel ipsorum in ista familia totiens occurrentia nomina persuadent, an etiam ad Kroka-Refum Islandum referre possis, aveo scire, ibi enim conceptis verbis sub finem habetur Absalonem ab eo progeneratum esse. Pag. 38. nomina propria minus recte videris perpendisse, dum quod Dani *Aagi* Norvegis *Hacon* esse opinaris, *Aagi*, illis *Aki*, nomen Frisiis adhuc in usu; sed & hæc nomina diversa sunt *Hakon*, *Haki*, *Aki*. Nec alia memini in opere illo notatu digna, itaque subsisto, Teque, Vir nobilissime, divinæ protectioni commendo, & quo favore adhuc persecutus es, eodem porro me dignari ne graveris, obnixè oro.

Ad

Ad Consiliarium Status MEYERUM, die
9 Septembr. -- 97.

Cum notum satis assiduisque in me collatis beneficiis
perspectum sit, quantam mei rerumque mearum cu-
ram gesseris, inque posterum geras, par est ut Tibi
significem me jam, Deo propitio, domum pervenisse,
& prandio proxima Dominica, æstu tantum ferente,
Helsingöra anchoras solvimus, leni postridie aura,
interdum adversa flante, cum die Martis exortus ab
oriens ventus tanto impetu navem impulit, ut 25 ho-
rarum spatio 50 miliaria confecerimus, hesternö ve-
spere, feria nimirum quarta, domum redii. Ego
Tibi Tuisque omnibus gerendis aut obtinendis mul-
tis parasangis ampliorem successum voveo optoque,
qui in perpetuum vivam, dum spiritus hos regit artus,
Illustrissimæ Amplitudinis Tuæ obsequentissimus cul-
tor cliensque.

Ex villa mea Stangelandia, die 9 Septembris
1697.

P. S. *Arne Magnæi*, popularis mei, memo-
rem esse Te rogo; hic patrociniū Tuū certo sibi
pollicetur, & dignus est, quem in clientum Tuorum
numerus admittas. Quod si ille honesta vivendi
subsidia Te intercessore à Clementissimo Rege impe-
traverit, magnæ id Tibi gloriæ fiet, novi enim in-
genium hominis; non tacēbit ille beneficia Tua, sed
quæcunque ei feceris gratus divulgabit. Præterea
Tuæ hujus operæ publicum non poenitebit; Etenim

antiquiorum monumentorum dives est, & plura quotidie colligit, è quibus ea aliquando luci daturus est, quæ per illius inopiam interire aut sepulta jacere è reipublicæ literariæ re non esset.

Ad Consiliarium Status, MEYERUM.

Mæcenas meus perpetuus & indefessus, Illustrissimus *Mothius*, nullo unquam merito, ne meriti quidem specie aut imagine, imo ne umbra unquam provocatus, superiore anno semel atque iterum mandavit mihi per internuncium, *Arnam Magnæum*, ut Illustrissimæ Amplitudini Tuæ agerem gratias, pro rara, nec in tali forma expectata, fidemque suam superante, commendatione ad Augustissimum Regem; nec mandasse contentus, sollicitè insuper cum ipsum abiturus salutarem, requisivit, an & idem fecerim. Et curam illius & testimonium de tanto beneficio, si non quæ par erat grati animi testificatione, aut eloqvii, quæ destituor, svada, simpliciter tamen retuli, jamque utrique Vestrum, quæ possum, animi devotione gratias habeo agoque. Sed nec his limitibus circumscribi se passa est ingens Tua erga me bonitas, favor & gratia; vellit jam aurem amicus meus *Johannes Laurentius*, proque jure suo postulat, ut Excellentiæ Tuæ (utor nimirum ipsius formula) gratias quam impensissime agam, quod decimas, quas me interprete vice pensionis expetebat, benignissime procuraveris. Id quod ego, ut est, vere magnum beneficium agnosco, & gra-

& grato, ut par est, animo, tanquam in me solum collatum, amplector. An & Dominus *Arnas Magnus* Stipendium Regium Te promotore assecutus sit, adhuc nescio; Scribet ille hoc cum impetraverit. Ego quoque residuum pensionis meæ exspecto, quippe de cura Tua omnino indubius. Nec jam diutius tempora Tua publicoqve dicatas occupationes morabor. Faustum felicemqve Tibi cum Illustrissima familia præsentem annum & omnia votis meis majora ex animo opto, qui jam climactericum magnum, si vitam ad 27 Maji divina clementia indulserit, ingredior.

12 Januarii. Anno 1698.

Ad eundem, die 3 Junii.

Cum superiori anno debitæ erga Te observationi conveniens duxerim, ut certiore de incolumitate mea & absoluto feliciter itinere facerem, statim à re-ditu id per literas significavi, deinde postquam ex Domino *Johanne Laurentio* cognovi quam alacriter causam ejus promoveris, initialis hujus anni mensis 12, ipso exigente, brevi epistola gratias egi, incertus adhuc alteram harum an utramqve acceperis, inscriptione quantumvis ad Cameram directâ; simul duorum salarii quadrantum, quorum dies præcedentis anni fine cesserat, commonefeci, nullo adhuc successu, id quamvis minime novum, emergentibus identidem causis, quæ solutionem morantur, tamen
post-

postquam Te patronum nactus sum, jam primo contigit, & illo potissimum tempore, cum penes Te totius Ærarii directio esset, cum tamen antea etiam interpellationem prævenire consueveris; Refarcies autem quicquid hic omissum est, si integrum, quatuor nimirum quadrantes, exitu mensis hujus, quo totus annus stipendio præfinitus circumactus est, intercessionem Tua apud Illustrissimum *Plesium* procuraveris. Manuscripta quæ filio Tuo promisi, ita me absente confuse compacta sunt, ut pluribus voluminibus interspersa sint ea, quorum unicum saltem exemplar suppetit, quod cum mihi omnino & sine exceptione retinendum sit ad usus quotidianos, curabo ut ea cum tempore exscribantur; cætera deinde, prout hæc absolvuntur, mittam, quatuor in procinctu sunt idonea occasione mittenda. Interim mei non demerueris.

Ad eundem, die 11 Dec. 1698.

Novi anni auspicia felicissima, incrementa feliciora, extrema optatissima!

Si nihil aliud mihi ab Illustrissima Amplitudine Tua præstitum esset beneficium, quam epistola novissima 3 Julii more Tuo scripta, id est omni humanitatis & benevolentiae suavitate fragrantissima, sola tamen me Tibi abunde obstrinxerit. Quid dicam de præteritis, quorum nexu nec cupio unquam solvi, nec possum;

possum; publicam merentur notitiam, nec, si Deus diuturniorem vitam indulserit, desperandum de successu. Quod graviter jacueris, gravius doluisssem, si id priusquam restituta & confirmata valetudine cognovisssem, quam prosperrimam in posterum & ultra ætatis meæ metas longævam voveo. Redditos esse libros, quos ad Nobilissimum filium Tuum misi, ex eo qui reddidit, cognovi, etiam alacriter injectam de Stipendio Regio spem, quæ valde erectus, in expectationem firmatur, sed moræ diuturnitate necessario frangitur, cum subsidia omnino requirantur, nec hoc statu aliunde parabilia. Tria adhuc volumina restant in proximam ætatem destinata. Mandata Stipendii solutio, sine mora secuta est. Pro tanta cura & irrevocabili testificandæ profusæ gratiæ consuetudine impense gratias ago; jam quoque, cum residuum sine hujus anni cesserit, eadem opera indigeo.

Seriem Regum Daniæ proxima ætate typis describendam Domino *Arnæ Magnæo* tradidi, jam non minore necessitate *Historiæ Norvegicæ* præmittendam, quam incogitantia, imo temeritate à principio in me receptam, cum gloriofissimæ memoriæ Domini mei Regis postulatis refragari nefas duxerim, nec tamen, quid postularetur, perpenderim, nec vires meas; nunc demum quid ad hoc requiratur, & adhuc tamen per caliginem video, & plura quæ explicari omnino nequeunt agnosco. Literas Amplissimi Collegii ad Quæstorem Finnmarkensem *Benedixsonium* prima hujus anni navigatione misi, cum instrumentis omnibus uti præceptum erat, singula

se accepisse testatur sua manu, & adhuc apud se retinet, tantumque abest, ut pecuniam de salario Præfetti *Lilienskioldi* decerpserit, ut nullo me responso, etiam secunda navigatione sollicitatus, dignatus fuerit; cumque plausibile non sit metum Præfetti, an amicitiam Amplissimi Ordinis obsequio & reverentiæ prævalere, induco in animum responsum, sive ab illo, sive ipso Præfecto, ad Cameram datum esse, quod qualemcunque replicam obtendat, verum cum singula instrumenta in Collegio excussa sint, nec ullus exceptioni locus observatus, obnixè peto, ut Illustrissima Amplitudo Tua dignetur, sive per Scribam ærarium *Petrum Erasmi*, (ad quem etiam ea de re jam quoque scribo) sive alium quemquam, me facere certiore quid consulas; aut si nihil tale intervenit, ut mei ratio possit haberi, cum rationes ipsi ad Ærarium referendæ sunt; secus Vestra gratia, qua mihi consulere voluistis, ne indemnis quidem futura est, cum instrumenta in sua habeat potestate; Hæc Te inconsulto ad Collegium scribere nolui, ideo his Tuis illius literas inclusi, ut si videatur, per alterum possint exhiberi, sin minus, ut inanes negligi, quarum exemplum præsens. Mihi persuasum est, si ad Cameram nihil scriptum est, primo vere, Deo volente, collybo illum convenire. Hanc tantam animi mei fiduciam toties expertæ bonitati Tuæ quam meæ temeritati malis adscribere. Finio cum omnimodæ prosperitatis ad finem usque vitæ continuandæ voto devotissime.

P. S.

P. S. Illustrissimæ consorti cum liberis Nobilissimis cum novo anno felicissima quæque exopto, filiumque Signiferi officio ornatum libenter audio impenseque gratulor.

Ad Secretarium Archivi ARNAM MAG-
NÆUM, die 14 Jan. 1699.

Ad ea quæ hac epistola de Genealogiis repetis, respondi antea, jam deinde collegi Genealogias quas *Eyolfus* ex libro Reseniano exscripsit, & contuli cum his decem quas Tu collegisti, & concordant, cætera vero, quæ *Långfedgatal* continentur, una Tecum ut frivola rejicio, in illo forte erravi, quod illa priora, decem nempe illas generationes, *Långfedgatal* inscripsi, si titulus emendetur & Codex Resenii pergameneus tantum reponatur; Tuto possum dicere hoc schema me inde excerptisse. Urges præterea non recte me generationes has ab Odino derivare, sed hoc non assequor, nam præter quod in his genealogiis habetur, in præfatione ante Skiöldum, explicat pag. 1ma, incipit 2da, cujus prima linea deest, conficiturque ex reliquiis abscissarum literarum quæ supra duas posteriores columnas visuntur, hæc lineam non aliud fuisse quam nomen *Odin* supra singulas columnas pictum. *Codex Flateyensis* hæc probat, qui Odinum Skiöldi patrem facit, ut & *Edda* in præfatione seu prologo, & ipse *Snorrius Sturlæus* in suo Chronico, qui Skiöldum Odini filium fuisse tradit, Gefionem duxisse & Lethræ habitasse.

Danum fuisse Olai filium, utraqve, Reseniana & Tua, Genealogia, ut & *Codex Flateyensis* consentiunt, nihil subest cur non liceat mihi errorem ejusdem Membr. alio loco ostendere, cum nec ipsum probem, ipse quoque *Saxo* Uffonem Dani patrem ab aliis Olafum dictum tradit, *Snorrius* Danpum vocat, neutrum dogma ullis rationibus infringere possum, sequitur ergo, quod aut duos habuerit patres, duos avos, quod absurdum, nisi vitricos statuamus, quod probatione eget; aut fuerint binomines, nec hoc omnino absurdum, cum Sigurdus Hringus & Ofeigus Grettir, & si qui plures, duo propria nomina gesserint; Sed nec certum quod Rigus & Danpus propria nomina sint, possunt esse appellativa, ut *Rigur* fastuosum, & *Danpur* sordidum, denotent, quod vero hi duo provinciales Reges fuerint & tertius Danus Daniam invaserit, cur omni autoritate destitutus statuam, non video, quin & Rigum, non Danum, primum Regis titulum usurpasse ex *Snorrio* colligo: *Móder Dyggva var Drótt, dotter Danps Kóngs, sonar Rígs, er fyrstur var Kongur kalladur á Danska tungu.* Hoc nescio quomodo ad Danum applicari possit, cujus mentio hic non fit, quod si ergo Rigus primus Regis titulum usurpavit, inter minorum gentium Reges ex dignitate numerari non potest, quod si omnino hanc opinionem de invasione Dani & diverso stemmate, quam aliquando secutus postea damnavi, libet inferere, nihil certe annorum numerus in Seriem redactus inde turbatur, nam, synchronos tunc fuisse oportet, Vermundo Rigum, Olafu Danpum,

pum, Danumque Olofo per vim exturbato successisse; Itaque nihil scio quid in 5to Capite mihi corrigendum sit, securus itaque quid alii opponant, Codicum auctoritate, & fide qua illos exscripsi, & candore quo dissentientia loca exprimo, me tueor.

Ad Consiliarium Status MEYERUM, die
20 Junii 1699.

Nimia forte mora in agendis pro novissimis Illustrissimæ Amplitudinis Tuæ literis, procurata Stipendii tam matura solutione, & (si recte conjicio) commendatione ad Quæstorem provincialem Bergensem *Reichium*, alii (non Tibi, mi Pater!) suspicionem inieciisset, periisse apud me præteritorum beneficiorum, tot tantorum gratiæ Tuæ pignorum, sensum omnem & memoriam, si tam recentis oblivio me ex tempore cepit, sed à domestico mœrore, qui moram plerumque leniri levarique solet, confirmatum, quam recentiore vulnere ægrum, compellare malo, jam enim mihi per amici cujusdam literas spes injecta est successorem in nuptias filię quoque successurum. Nec tamen adhuc expiscari poteram quænam filiarum tam asperam sortem experta sit. *Uldaricam Eleonoram* Domino *Bieringio* desponsatam, antequam Hafnia discederem, novi, *Fridericam Amalian* vix adhuc nubilem, nedum viduam, existimem; Eam quæ in Holstia est, viduatam prius, denuo viduam mihi fingo. Quæcunque tandem sit, felicissimum totius vitæ insequenti

qventis cursum numenque propitium tuto sibi pollicebitur, præsertim si virgo in ipso fortunarum suarum limine tam graves ictus perpeffa est. Cujus, Vestrumque, Mæcenatum optimi, vices cum gravius indoluerim, hoc solatio me ipsum evexi; Talis enim calamitas magnæ fortunæ congiaria prænunciare solet. Nam candidus ille favonius in administrationis domesticæ exordio prudentioribus plerumque suspectior, in patria quoque mea proverbio tali carpitur: "Betri er húsbruni enn hvalreki á fyrsta búskap, ar ári": *Melius est incendium domus primo villificationis anno, quam ceti appulsus*; hic nempe ibi inter fortunatissima reputatur, quippe cum singulis fundorum dominis appulsus & alluvionis jura integra & illibata maneat; Certe quod Tibi Tuisque ominor, id etiam ex animo voveo & exopto, magnaue fiducia Vos consecuturos mihi persvadeo. Nunquam in stipendio persolvendo *Reichius* segnis fuit, jam vero nova alacritate adeo properabat, ut statim post acceptas Excellentie *Plesfi* literas, in domum virginis à me delegatæ deferendum curaret, id cum spei, quam ex epistola Tua concepi, ad amicum respondeat, quin Tua commendatio intercesserit, nullus dubito. Eo itaque nomine super cætera, eaque immortalia, maximas ago gratias. Fine hujus mensis semestris quoque hujus anni clauditur, an & simul Clementissimus Serenissimi Regis in biennium indultus, an fine anni, Tux interpretationi relinquo. Anno-97 *Orcades* excusæ sunt, nec eo anno ultra obligabor.

Qvic

Quicquid decideris, *Series Regum Daniæ* in officina typographica jam imprimitur, parsque, ut spero, prima ante novi anni initium absolvetur, idque sub inspectione Domini *Arnæ Magnæi*, prospere, ut auguror, fato, quam *Orcades* nuperrime; quæ correctoris incuria & calcographi importunitate corruptissime excusæ, pudendum mihi ruborem immerito suffundunt; solum in damno remedium, quod paucos adhuc emtores invenerint. Nisi molestum fit etiam salarii hujus anni partem, Te intercessore exspecto, nolim enim in annum, nedum ultra, differri, gnarus minutiora corpora, minus umbrosa: nomen hoc, inter cætera, bona fide agnoscam. Apographa priscorum monumentorum tria, Nobilissimo filio Tuo reddet amicus meus *Arnas*, si Tua gratia tandem sublevatus, etiam hoc nomine me obnoxium reputo. Quod reliquum est, fausta omnia, eadem perpetua, inque singulos dies auctiora, Tibi, mi Pater! Tuisque voveo, imo auguror, & quantum in me est, etiam spondeo, ni forte augurium vani docuere parentes, casum enim hunc inter magnæ fortunæ præludia reputo, nec ego hic inter Sabinos, quod volo, somnio. Vale! sed vive, & culmen probitatis, quod tenes, æternum retine, mihiqve inter clientes Tuos locum, quem dedisti, conserva.

12 Cal. Julii 1699.

Die

Die 7 Septbr. ad eundem.

Unam, eamque novissimam, toto hoc anno ad Te scripsi epistolam, quam amico meo *Arnæ Magnæo*, una cum tribus voluminibus Nobilissimo filio Tuo tradendis, die 20 Junii misi. Redditane sint, adhuc ignoro. Cumque mei curam ab illo tempore, quo Tibi innotescere cœpi, (quod meo incommodo nimis sero) sollicitè gesseris, etiam inquirere digneris, quousque processerit impressio libri, *Series Regum Daniæ* inscripti, quem excudendum Bibliopola *Liebius*, corrigendum *Arnas Magnæus*, suscepit, nullam enim certiore cognitionem de his accepi. Nosti tamen, quanti mea interfit. Ignosce fiduciæ, quam fecisti, quæ (si vel maxime ad impudentiam usque processerit) tamen jam reflante aquilone, urgente quoque Nauclero; manum de tabula retrahi cogit. Vale.

Ad Comitem de REVENTLOW, die
28 Novembr. 1699.

Ne ego aditum mihi, accessusque in posterum spem & occasionem omnem, in ipso prope limine ambiendæ exoptatissimæ gratiæ Tuæ, Celsissime Comes! præcluserim, si ob signatis tabulis Tuam Excellentiam, in tam excelsa dignitatis gradu constitutam, sine prægnanti causâ (præsertim cum veniæ per intercessores expetendæ spatium non suppetat) appellare non verecundarer; Sed cum meo sensu & iudicio adversus
religio-

religiosam muneris Tui dignitatem magnopere peccaturus videar, si tanto rei literariæ publico patrono inscio & præterito supplicem ad Serenissimam Regiam Majestatem libellum alio ablegarem, à temeritatis crimine me, Tua quoque sententia, absolvendum confido. Et si judicia nostra non discrepant, hæut quæquam numero eorum eximendum, qui Celsissimi officii Tui speciem justa æstimatione conceperunt, & digna observatione venerantur. Propitias itaque aures præsentibus posco. Inter alia ingentia beneficia, huic menti penitus insculpta, forsitan & propitio numine ad memoriam posteræ temporis sempiternam quandoque propaganda, magnus ille Rex, quem satis terræ, non tanti boni capaci, commodatum, luctuoso civibus discessu cœleste Numen patrio cœlo nuper asseruit, ad munus *Historiæ Norvegicæ* conscribendæ me quoque admovit, cui hæut paucos annos immoratus tantum profeci, ut duas priores partes primi à salutifero virginis partu millenarii gesta complectentes, proximo vere censoris judicio transmittere decreverim, primo quoque tempore typis describendas; Præcesserunt tria volumina, *Feröæ* nempe & *Orca-des*, quorum exemplaria, quæ par erat observantia, Magnificentiæ Tuæ exhibita sunt; Tertium jam imprimitur, quod *Series summorum Daniæ Principum Regumque* inscribitur, Annalium Islandicorum fide concinnatum, sed mandato Regio omni laude majoris Domini mei Clementissimi Friderici Tertii conscriptum, quod & ipse inspicere, me quoque præsentem, etiam approbare dignatus est, verum cum idoneorum

neorum documentorum defectu multa ibi prætervisa sint, ad tanti Regis, tam clementis Domini, sanctissimam memoriam recolendam illud redintegrare visum est, id quod Serenissimi Principis, nunc Augustissimi Regis nostri faustissimo nomini, jam dudum præfatione in *Færöas* attestante, consecrare destinatum, cæteroquin *Historiæ Norvegicæ* necessario præmittendum, sine quo parum omnino ea in ordinem digerenda profecissem. Reddet illud forte, ut spero, otii mei etiam longioris qualemcunque rationem, nec mei solum, sed etiam magnarum querelarum, quas historiarum concinnatores scriptis suis infarcire solent, quos cum talibus atque ego larvis conflictatos fuisse dubio caret. Sed ordinem, quem pro suo arbitrio elegerunt, nullius examini subjecerunt, cum ego ex adverso fundamenta, quæ sequor, & quæ iis contraria sunt, omnia & omnibus retexam. Hæcet si pluribus, quam forte gravissimis occupationibus Tuis, Illustrissime Comes! convenit, exposuerim, tamen cum supplicationis meæ scopum Tuæ Excell. velim esse notissimum, quam potui paucissimis. Superest itaque, ut, cum Clementissimus Rex officiorum confirmationem supplicibus libellis expeti Regia benignitate mandaverit, ego quoque inter alios fidem meam, & peculiariter in hoc munus sacramento obligaverim, ut humillimis precibus Illustrissimam Tuam Excellentiam sollicitem, velit pro congenita insigni & omnium ore celebrata humanitate, quam omne genus virtutibus condecoratam cum summa nobilitatis insignibus conjunxit, pro ea mihi quoque

que impetranda apud Clementiss. Regiam Majestatem ponderosissima sua commendatione intercedere; Quod si inspectio scripti, quod sub incude teritur, etiam requiritur, præest illius inspectioni Clariss. *Arnas Magnæus*, popularis meus, qui præsentis exhibet, actutumque producet, quantum typis excusum est, etiam cætera, si postulantur. Mihi, cum tantam gratiam expetere liceat, eandem grata mente agnoscere & religiose venerari pariter licebit. Quod superest, pro incolumitate Excellentiæ Tuæ Deum veneror, velit illam multum diuque conservare.

Die 28 Novbr. ad Dominum de PLESSEN,
à Consiliis intimis. 1699.

Olim quidem omnium ore celebrata mitissimæ Tuæ humanitatis gloria me quoque impulit, ut obsignatis tabulis Excellent. Tuam appellandi impetum sumerem, sed postquam singularis gratia, magnis statim beneficiis contestata, me quoque arctioris obligationis nexu implicuit, non ultra decantatissimæ celebritatis, sed expertæ bonitatis fiducia, idem ut faciam, admonet, & fecissem dudum, ni mendax fama intervenisset, quæ tamen in ipso mendacio integritati Excell. Tuæ testimonium cæteroquin consensu omnium firmatum haud poenitendum perhibuit. Nam ab administratione Ærarii revocatum, supremæ totius Aulæ Præfecturæ admotum dissipavit, id quamvis ei condono, cum congruum moribus, congruum

O 2 meritis,

meritis, congruum populi, si non votis, certe iudicio, figmentum sparserit (neque nempe invisit & pravis talia attexuntur) me tamen usque adeo deterruit, ut de iis, quæ ad *Ærarium* pertinent, Tuæ Excell. supplicare minime auderem. Jam vero melius edoctus longeque confidentior supplicibus hisce precor, ut quod, Tua Excell. conscia & annuente, stipendii augmentum suppliciter expetivi, & profusa Regis, sine exemplo optimi, clementia impetravi, felicissima sua intercessione apud Augustissimum Regem nostrum anniti velit, ut mihi in posterum una cum ordinario salario Regia munificentia confirmetur. Scripta in publicum edita nota satis; *Series* Summorum *Daniæ* Principum *Regumque* ad Islandicarum antiquitatum harmoniam, jussu & auctoritate gloriosissimæ memoriæ, Regis, Domini mei Clementissimi, Friderici Terti, concinnata, incudi reddita est, parsque, ut spero, quæ primus liber continetur, typis-excusa, opusculum, illo quidem vivo conscriptum, nec sine gratia exceptum, jam triplo auctius destinatum dudum Serenissimo Principi, jam vero Augustissimo Regi, inscribendum, id ut spero æquis censoribus otii mei, quamvis longioris, rationem reddet. Parum certe in *Historia Norvegica* profecissem, nisi hunc laborem prius exantlasssem. Duæ præterea partes *Historiæ Norvegicæ*, gesta nimirum primi a nato Christo millenarii, primo vere Censori mittendæ approperantur. Hæc sunt quæ Illustr. Tuæ Excell. humillima subiectione exponenda duxi, ne quid eorum, quæ hucusque conscripsi, lateant. (De confirm-

firmatione officii, cum ad Cancellariam pertineat, Illustrissimo Cancellario Magno *Reventlovio* scripsi.) Si quæ ultra super libro, qui inprimitur, requiruntur, ea Archivarius Regius Clariss. *Arnas Magnus*, qui illius curam gerit, fideliter exponet, impactumque librum primum, statim cum absolvitur, Serenissimo Regi devotissime exhibendum curabit. Hanc in sola bonitate Excellent. Tuæ fundatam fiduciam pro congenita humanitate Tua mihi condonari supplex oro; Simul etiam cœleste Numen pro perpetua Excellent. Tuæ totiusque domus prosperitate supplicibus precibus veneror, meque ut in humillimorum clientum Suorum numero habere dignetur, votis devotis expeto.

AD CHRISTOPH. GENSCH VON BREITENAU.

Qvod Excellentiam Tuam rudī hoc epistolio accedere non verecunder, non eo fit, quod vel summæ Tuæ sortis gravitatem, vel conditionis meæ tenuitatem ignorem, sed quod utriusque probe conscius, hanc illi humillime submittendo debita veneratione hac per præsentis occasione commendare cupiam; Cum enim ex novissimo tabellario publico inter cætera de status *Ærarii* Regii reformatione etiam Tuam Excellentiam inter supremos administrationi Præfatos Triumviros ab Augustissimo Rege medietum constitutum cognoverim, officii quoque mei, quod impensis Regiis sustinetur, esse duco, hanc excelsi gradus dignitatem iusta obsequii contestatione votisque

O 3

pro-

prosperis, quam impensissime gratulari. Fateor quidem me duobus faventissimis patronis Illustrissimis, *Plesio*, *Meyero*que, hac vicissitudine orbatum; Verum cum officium meum, literario otio consecratum, eruditum quoque æstimatorem requirat, nihil acceptius accidere potuit, quam Te mihi potissimum obtigisse, nam & celeberrima *Breitanavii* fama, jam diu ante novam recentis honoris clarissimam lucem ubique testatissima, postremi quoque officii longe amplissimi dignitate illustrata, etiam ad hanc domunculam, octoginta miliaribus Germanicis Hafnia, longius etiam Oldenburgo disitam, dudum pervenit, nec sine propensi in *Historiam Orcadensem*, tunc cum imprimeretur, affectus gratiosique favoris testificatione, referente Assessore Domino *Johanne Laurentio*, quo nomine Illustrissimæ Tuæ Excellentiæ immortales ago gratias, Deumque veneror, velit insignem hanc dignitatis accessionem diu multumque conservare, & omnimoda felicitate perpetuo cumulare; Cum igitur necessarias preces apud Tuam Excellentiam inter cæteros Triumviros humillime deponere teneam, supplicibus hisce precor, ut cum Clementissimus Rex officiorum confirmationem supplicibus libellis expecti Regia benignitate mandaverit; Tua quoque Excellentia pro ea mihi in posterum impetranda, una cum ordinario salario & augmento stipendii, quod profusa Regis sine exemplo optimi liberalitate hucusque obtinui, apud Augustissimum nostrum Regem ponderosissima sua commendatione intercedere dignetur. Scripta in publicum edita, *Færeyæ* nimirum & *Orcades*

cedes nota satis. (Reliqua ut in epistola proxime præcedente.)

Ad Comitem de REVENTLOU, die
22 Novembr. 1700.

Cum certo mihi constet literas meas in limine hujus anni a Magnificencia Tua sine offensa receptas esse, nec tamen voti compotes factas, tardius, quam res exigebat, allatas existimo, nec prius quam conclusum erat, ut loco stipendii, quod huc usque obtinueram, singula quæ publicarem scripta, apta compositione pensarentur. Veniam igitur, quæ par est, humilitate exposco, quod Excellentiam Tuam, Celsissime Comes! iterum hac epistola compellare non dubitem, idque haud minus operis publico destinati nomine, quam privato meo. Supplex itaque peto, ut Augustissimo Regi animi mei in omnibus, quæ mihi injungit & imperat, exsequendis promptitudinem, comparemque huic in nonnullis partibus implendis fiduciam exponere, sed virium defectum in universis excusare dignetur. Opus, quod *Series Regum Daniæ* inscribitur, jam impressum fuisset, nisi hujus anni calamitas calcographorum operas turbasset, cujus cum ante anniversarium reviviscentis Salvatoris festum ad umbilicum perducendi tota spes decollaverit, aliud, sed longe succinctius, *Historiam* nimirum inter celeberrimos Daniæ Monarchas famigeratissimi *Hrolfi Krakii* (Danice *Krag*) præmittendum curavi, circa sequentis

sequentis anni primordia, Deo duce, exhibendum, His & forte aliis minutioribus producendis parem me profiteor. *Historiæ vero Norvegicæ*, meis impensis, omnino imparem, cujus rudem & indigestam molem *Excellentiæ Tuæ*, si forte meminerit, ante aliquot annos inspiciendam exhibui. Amanuenses hic, correctores apud officinam typographicam, interqve perpetuo requiruntur, ut impensas in chartas typosque taceam, cuncta supra facultates meas, si hætenus clementissime concessum Regium salarium subducatur, quo sine totum opus jacet, quod hætenus eo usque perductum est, ut partes priores censuræ, mox etiam prælo, subijci, reliquæ interea perfici, omnes deinde sine intermissione & pausa imprimi possint. Id quod in me recipio, si vitam Deus & salvam salutem, Rex stipendium, quod felicissimæ memoriæ Pater Ejus indulsit, nec id nimis exactionibus aggravatum, clementer restituerit, conservabiturqve posteritati, etiam hac in parte utriusqve immortalis memoria, vestibulique operis frontispiciū hujus Augustissimi Nominis auspiciis, sed solius, insignietur. Nec Celsitudinis Tuæ gratiam, aut aliorum illustrium qui intercessione sua præsidio fuerint, posteritas ignorabit. De cætero Celsitudinem Tuam cœlesti Numini, me vero exoptatissimæ Tuæ gratiæ, venerabundus commendo.

Ad

Ad Dominum de PLESSEN, die
22 Novembr. 1700.

Vir Illustrissime, Mæcenæ & patrone gratiosissime!

Cum lætus mercurius omnibus jam diu exoptatissimum Illustrissimæ Excellentie Tuæ reditum prope diem Hafniam exspectandum, rebus ex omni parte prospere gestis condecoratum, nobis quoque, quantumvis remotis, nunciaverit, inter publicam lætitiæ tantam felicitatem, tam auspiciatum maximarum rerum progressum, ego clientum Tuorum minimus ex animo gratulor. Sed ne longiore proloquio gravissimas occupationes Tuas publico conservatas intempestive morer, humillime supplico, ne Excellentia Tua graveur hodiernum rerum mearum statum ex præsentibus cognoscere, mox etiam fiduciæ, quam Ipsius benevolentia provocavit, ignoscere, cujus indubitatum testem una mitto, exemplum literarum, quas in vertentis anni limine ad Excellentiam Tuam scripsi, ab internuntio cognita subita mutatione remissas; Nec obscure, sed conceptis verbis, Excell. *Breitenavio* per epistolam 3 Martii exaratam, testatus sum, quantis in Excellentia Tua, *Mejeraque*, patronis orbatus fuerim, de cujus licet, quippe viri optimi, promptitudine in his meis promovendis satis mihi significatum sit, maximum tamen pondus accessurum novi, si vel per occasionem calculum adicere Tua Excellentia dignata fuerit. Postulato Regio abunde satisfaceret, si animi alacritatem, rei quoque fami-

familiaris conditio æquaret, vel opimius quoddam munus, cui una administrando non impar essem, præsentem necessitatem sustineret. His dum destituor, jacet opus tantis impensis luci destinatum; cuius primam partem, nec illam perexiguam, hac eadem ætate Censoris judicio, indeque receptam prælo submissem, ni nervus tantæ rei gerendæ ereptus fuisset. Mox ceteræ partes, prioribus absolutis, haud interrupto ordine sequerentur, neque nimirum in posterum materia incudi reddenda defectura videretur, exiissetque sub finem hujus anni editio *Seriei Serenissimorum Daniæ Regum*, circa quam operæ typographicæ calent, ni improvisa tempestas horrendas istas ferias procudisset, intra tamen Festum Paschale absolvenda mihi promittitur, quam circa novi anni initia *Rolfi Krakii Historia* Deo Duce præcedet. Domi Amanuenses, foris correctores, chartarum vis ingens, inque calcographos haud exiguæ impensæ in tantum opus requiruntur. Quod æternitati ab optimo Rege destinatum, ne æternis tenebris mancipetur, una mecum Excell. Tuæ intercessionem apud Regem Augustissimum nostrum suppliciter implorat, nec istius gratiæ memoria delebitur. Diffusus de his ad Ampliss. *Meyerum* scribo, ne Excellent. Tuam longiore alloquio detineam. Deum veneror, velit ut in perpetuum quam excelcissime floreas.

Ad

Ad Comitem de ALEFELDT, die
22 Novembr. 1700.

Celsissime Comes!

Stolidæ temeritatis culpam incurrerem, Celsissime Comes! si absque præparata venia palatii Tui januam pulsarem. Verum, cum summæ Nobilitatis ornamenta decantatissimus humanitatis Tuæ genius, propensum in omnes non omnino indignos benevolentia studio, omnegenus eruditionis mira celebritas, eam non tantum honestioribus omnibus patere voluerit, sed etiam tanquam extenso infinitæ longitudinis ponte dissitissimos quosvis sibi junxerit, tuto per illum incessu prælustraria Celsitud. Tuæ limina, atque eo confidentius præsentī epistola accedam, quod me quoque quondam etiam in Celsissimi patris Tui intimum conclave admissum meminerim: Deferam itaque illius scopum, cui propitias aures exposco. Cum exsuperantis bonitatis &, quantæ mortalitas capax est, clementiæ singulare exemplar, gloriosiss. memoriæ Rex, Patriæ Pater Christianus .5. omnia pietatis justitiæque munia implere destinaverit, postquam regnis suis, prostratis sæpius hostibus, securitatem cum subsecuta felicitate procurasset, jura legesque prudentissime sanxit. Et ne rerum quoque gestarum gloria in posterum carerent, Historiam gentis Norvegicæ mihi conscribendam mandavit, quod novit me in aula Optimi Regum, Patris Sui, antiquis septentrionalibus in Danicam linguam transferendis adhibi-

rum, cujus rei monumenta adhuc in Bibliotheca Regia supersunt. Magnam ergo partem illius conscripsi & in ordinem digessi, plura congesi, præmisi quoque specimina majoris operis, Færeyensium Orca-densiumque gesta. Jam in eo eram, ut partem operis primam ad Censorem mitterem, mox calcographo typis vulgandam redditurus, cum stipendium omne, quod liberalitate summi Regis ad tanti operis perfectionem deputatum erat, momento adimitur, locoque ejus præmium pro singulis, quæ eduntur in posterum scriptis, æquum decernitur. Mihi constitutum est Regiæ voluntati quam obsequentissime obtemperare, etiam supra vires meas facultatesque, in quem etiam finem liber, qui *Seriem* generis successionemque præcipuorum *Daniæ Regum* ad Svenonem usque Estritium (nam de reliquis non controvertitur) continet, sub incude teritur, quem, quod spe tardius in lucem prodit, alter de *gestis Rolfi Krag Daniæ* Regis præcedit. Historia autem Rerum Norvegicarum, facultatum mearum rationem superat. Ne igitur tot annorum impensæ Regiæ, tot vigiliæ laboresque & destinata posteritati majorum notitia, & quod caput est, tanti optimi Regis meriti gratia pereat, inter Illustrissimos Proceres Celsitudinem Tuam in causæ tam favorabilis præsidium per præsentis humillime sollicitandam duxi, ut super hac re cum Celsissimo Cancellario Magno, cui jam iterum de his supplico, colloqui, suæque gravissima intercessione perficere dignetur, ut apud Serenissimum Regem operam navet, ut tota res in priorem statum reducatur.

catur. Restituto stipendio cum prima navigatione partem operis primam, nec eam quidem exiguam, ad Censorem mittam, receptamque typographo, sine ullis Regiis expensis imprimendam, tradam; nec liber tanti beneficii immemor, gratiam istam posteritati celabit, cujus & ego perpetuus debitor felicissima omnia Tuæ Excell. cum Illustrissima Familia ap- precor.

Ad Consiliarium intimum Dominum de
BREITENAU; die 22 Novembr. 1700.

Propensum Excellentia Tuæ in rebus meis apud Serenissimam Regiam Majestatem promovendis affectum significavit mihi amicus & popularis meus *Arnas Magnus*, quo nomine magnas habeo agoque gratias, sic fiducia mea, quam secundissima nominis Tui fama huic menti dudum instillavit, cuncta respondent. Quo vero singula obstacula facilius remove- possis, necessarium duxi, quæ eo faciunt, prolixius explicare, in quo si quid peccavi, pacem veniamque exposco. Ex literis quæis Excellentia Tua reliqui- que collegæ Triumviri mihi Regiam voluntatem de abrogando mihi Regio stipendio significarunt, simul collegi meas, non priusquam re confecta, redditas esse.

— *mibi jussa capeffere fas est*

etiam supra vires, si id fieri possit, quamvis nulla his jussa agnoscam, cum potestati meæ relinqvatur scri- bendi, scriptaque publicandi arbitrium, tantum in

solatium revocati salarii compensatio edendorum promittitur; Ita certe interpretor per hæc scripta potissimum designari historiam rerum Norvegicarum, cui conscribendæ complures anni, nec sine magnis impensis Regiis, insumpti sunt, cujus tamen nulla pars in hunc usque diem in lucem prodiit; postulari itaque ut editionem illius ipse meis impensis procurem, præmium reportaturus cum perfecero. Nec mirum ita visum esse, cum neque Serenissimus Rex, neque ullus eorum, qui dum hæc decernerentur, præsentibus erant, quid ex illo opere in chartas conjectum sit, unquam viderit, præter Celsissimum Comitem, Magnum Regis Cancellarium, *Reventlovium*, idque ante aliquot annos, qui si tunc aderat, certe vidisse oblitus est. Vellem quidem, & valde vellem, res meas in eo statu esse, ut meis sumptibus hoc perficere possem, sed non suppetunt facultates, pars in libros ad hæc opera necessarios ex Anglia, Gallia, Germaniaque, comparandos, manuscriptaque hinc inde ex Islandia, Bibliotheca Hafniensi, Sveciaque excubenda; pars in contributiones regias, ante Illustrissimi *Plesii* tempora, nec eas quidem exiguas nec raras impensas, inter quas ea, cui *Fortificationis* nomen impositum est, sola ducentos & triginta imperiales exhausit, multis dimidiæ partis gratia facta est, ego tale nihil expectavi: pars in necessaria itinera, eaque Hafniam tria, longioresque moras, quarum una ultra annum extrahebatur, eo quod ea quæ ex Archivis Regiis in tertium *Historiæ Orcadensis* librum congesta sunt, impetrare non poteram ante exitum anni, id quod præfa-

præfatione in *Fareyas* publice qvestus sum. Accedit, quod morte uxoris ad hæredes ejus atque rei familiaris pars media transiit, tam vero domi perpetuus Amanuensis, foris corrector assiduus, præter impensas in chartas typosque requiruntur; tempus quoque diuturnum, dum imprimitur, cum non per partes aut intervalla temporis emittatur, totum enim Regio nomini consecrandum est, cujus compensatio si eousque differtur, diu mihi erit esuriendum. At in Svecia circiter annum Seculi hujus 66. institutum est Antiquitatum Collegium, impendique in illud quotannis sex millia imperialium, præter sumtus ad sustinendam officinam typographicam, primus olim mihi retulit *Liliencronius*, qui postea in Regni illius Sveciæ Senatorum Collegium assumptus est, adque finem vitæ stipendium in singulos collegas prorogari. Idem adhuc obtinere exploratissimum habeo, nam adsunt literæ ab Archivario Regio *Peringskioldo* Ao. 97. ad Amanuensem meum scriptæ, quibus annuo stipendio quingentorum thalerorum argenteæ monetæ, inque famulum ducentorum, & tertia parte librorum, qui inprimuntur, invitatus est, idque ad dies vitæ, non sine injecta spe auctuarii. Renuis ille spe conditionis hic cum tempore consequendæ, cum aliquantula pars *Historiæ Norvegicæ* in lucem prodiret, jam vero cum non suppetat, unde labores ipsius compensem, dimissionem petit, quam denegare nequeo. Nonnulla ex scriptis, quæ inde prodierunt, comparavi, reliquorum indicem novi, si tempora, scripta, scribentium numerus & stipendia
inter

inter nos comparentur, peritorum judicium censuram non defugio. Sed exigua meorum pars est, quæ jam sub prælo gemit; *Series* nimirum *Regum Danicæ*, quæ hac ipsa ætate absoluta fuisset, ni subita interperies curas istas alio distraxisset. Cumque ante Festum Dominicæ Resurrectionis publicari nequeat, *Historiam* Danicæ Regis *Rolfi Krakii* circiter anni novii initia præmitti posse amicus meus *Arnas Magnus* spem facit. *Historia* autem *Norvegicæ* ratio a me frustra sine stipendio Regio expectatur, cum nullo alio officio fungar, quod has necessitates sustinere possit; perire autem tantas impensas, labores, vigiliis, & quod caput est, scopum gratiamque Clementissimi Regis, necesse est, si foetus hic jamjam enitendus in ipso partu suffocetur. Nam sine hac remora pars prima hujus anni ætate Censoris inspectioni commissa fuisset, mox calcographo typis describenda, deinde reliquæ ordine successivo, sine ulla intermissione, id enim mihi valde cordi est, utpote qui dudum de pontanus ad fabulæ meæ catastrophæ plenis gradibus propero. In præsidium causæ maximos Procerum literis jam quoque sollicitavi, Magnum Cancellarium, Excell. *Plesium*, Excell. Comitem *Alefeldium*, præter utrosque Excell. Tuæ Collegas Triumviros sigillatim, ne lateat, si iis præsentibus res proponitur, aut suffragatores futuros, aut saltem non refragaturos, & jam finiturus eram, cum a me omissum animadverti, quid regerendum si forte opponatur, exemplaribus, quæ imprimuntur, auctuarium facile rependi. Sancte juro, ne obolum quidem

dem, five ex *Historia Færeyensi*, five *Orcadensi*, ad me redundasse, id quod *Arnas Magnæus* mecum testatur, ut & Assessor *Johannes Laurentius*, cui hæc de Orcadensibus cognitissima, de cæteris fides mihi, certe juranti, debetur. Prolixius explicatiusque hæc ad Excell. Tuam quam cæteros scripsi, ne quicquam improvisum obtendi possit; Prudentiæ autem Ipsius, quicquid inde in usum transferre placuerit, committo, interea five intercessionem Ipsius optatum finem obtineam, five secus ceciderit, me Ipsius Excell. obstrictissimum debitorem perpetuo agnoscam, inque infirmorum clientum ejus numerum referri humillime exopto.

Ad Consiliarium Status MEYERUM, die
22 Novembr. 1700.

Vir Illustrissime, Pater optime!

Temporum rerumque in fine hujus Seculi mutationem abunde perspeximus, animi Tui in me supra votum semper benigni propensionem simul mutatam nolim, imo & abominor, calumniæ vires, utpote expertus, probe novi, sed ne rimam quidem, per quam me ad Illustriss. Amplitudinem Tuam deferri potissit. Scripsi ad Te anni præterlapsi die 20 Junii & novissime 7 Septembris, & accepisse eas, quas *Arnas Magnæus* reddidit, una cum Exemplaribus, quæ ad Filium Tuum misi, ex illo tantum cognovi, sed

Q

neque

neque de his vel cæteris, vel per minimum Servorum Tuorum quicquam. Sed nec, ut ante obtinui, tesseram nummariam in partem stipendii, quam expetivi, quod quamvis integrum postea mihi assignatum sit, solutio tamen hucusque dilata est. Cum itaque nullius culpæ mihi conscius sim, eandem mihi, quam hucusque, benignitatem de Amplitudine Tua spondeo, qua fiducia humillime peto, ut causam meam apud Excellentiss. *Plesium*, ad quem cum publico hoc tabellario scribo, & alios, quos me longe melius novit, promovere dignetur quam ex præsentibus cognoscet, simul etiam quam prætervisum sit, dum officium aliud in hunc eventum expetitur non est, quod tamen Tibi, mi Pater! aliquando suggesfi, & primo quidem consilium probasti, postea expensa operis, quod molior, difficultate, magna ratione conclusisti, totum hominem ad id requiri. Neque enim in mentem venit conditionem meam deteriore futuram, quam fabrorum ferrariorum, quibus si quæ operæ pensantur, id quod ad sustentationem deputatum est non tamen adimitur, quadringentos illos imperiales in annum imputatos, auctuarium tantum in impensas typographicas, quoties aliquid imprimeretur, interpretatus es, quorum posterius si pretio, quod hic promittitur, permutaretur, tolerabilius esset. Sancte jurô, ne obolum quidem ex omnibus exemplaribus, siue *Historiæ Færeyensis* siue *Orcadensis*, ad me pervenisse, plura donavi, pars in Angliam, Hollandiam, Germaniamque missa, ne emptores quidem invenire perhibentur, maxima pars Hafniæ adhuc
nec

nec distracta jacet. (*Reliqua ut in epistola proxime præcedente ad Breitenavium.*)

Ad Secretarium Supremum, DITLEVUM
VIBE, die 3 Decembris 1701.

Novo amplissimi honoris Tui; Vir Excellentissime, fastigio, illustris nimirum Ordinis Danabrogici confortio, quo Te ab Augustissimo Rege provectum, domum redire accepi, ego clientum Tuorum minimus, humillima veneratione gratulabundus assurgo, quod felix faustumque faxit rerum omnium arbiter. Excell. Dominos *Sehestedium, Walterumque* una adscitos comperior, utriusque antea benevolentiam expertus, utriusque obnoxius. Verum quoties insignem Excell. Tuæ humanitatem, propensum in rebus meis proxima ætate ad optatum finem apud Augustum nostrum promovendis affectum, nullo unquam merito, nec meriti quidem specie, imo nec umbra provocatum, paremque successum apud animum reputo, (reputo autem semper) non tam istas dotes in illo ingenio admiror, quod ingentes virtutes a majoribus, per Excellentissimum notissimæ probitatis patrem quasi traditas & ingenitas, non tantum refert, sed optimarum insuper artium studiis, longa peregrinatione & illustrium convictu exornavit, quam mecum cogito, quanto merito, quanto nexu Tuæ Excell. obstrictus tenear, & protinus explico, inæstimabili, indissolubili. Cognovi postea fuisse Excell. Tuam

Q 2

secum

secum in Holfatiam suplices litteras, quas hinc ad Serenissimum Regem scripsi, totumque negotium ibi, si affuisset occasio, expediturum. Hoc est occasionem, quæ mihi prodesset, vel quæsiuisse, vel occupasse. Postquam autem Hafniam rediit, nulla expectatione lassatum, simul ac me vidit, simul iuvit. Nec his contenta benignitas Tua, exhibito honore, conspiciorem humilitatem suam fecit. Nihil hic ad beneficium omnibus numeris absolutum requiritur, quippe facile, paratum, occurrens, ni forte personæ delectus. Et apparet intritum illud impactum esse, quod prohibet beneficium in senem collocari. Ego vero tantam tam obviam gratiam, tam gratuitum patrocinium ambabus ulnis amplector, & cum referre nequeam, gratias ago, quas animo possum concipere maximas, perpetuumque debendi reum me futurum profiteor, omnibus precibus orans, ne me in album minimorum Excell. Tuæ clientum referre dedignetur, impense deinceps mihi de tanto tam auspicato Patrono & novo Mæcenate gratulaturus. Verum exigit forte Excell. Tua, cur tamdiu epistolare obsequium distulerim, cum novissima salutatione, pro cætera humanitate, tabulis quoque veniam dederit, imo, ut compellarem, injunxerit. Tardum iter & molestum, exitialibus minis & præfenti mortis imagine quoque infestum, ad festum usque Archangeli me detinuit. Inde nuntios Bergas misi, exploraturus an nulla superesset navis Hafniam petitura, cui paulo aptius litteras ad Excell. Tuam aliosque deferendas committerem, illos quoque, licet hac

hac anni parte minime insolens, solito tamen longe violentior, diuturniorque conflata ventis tempestas, ultra tres hebdomadas tardavit. Tandem cognito istam occasionem penitus effluxisse, valde vereor, ut vel extremæ socordiae, vel ingrati animi notam effugiam, periissequæ existimes apud me omnem gratiæ Tuæ sensum & memoriam, si in vernum usque tempus, vel etiam æstatem, huic negotio cæteroquin destinatum, officium tam necessarium retundam. Igitur cum verosimile videatur (neque enim certi quid in tanta distantia definire possum) principio novi anni, exiturum in publicum librum, jam diu in officina calcographica prælis lassatum, qui *Series Regum Daniae* inscribitur, R. M. consecratum, providendum statui, ut simul cum illo exemplari, quod per amicum meum *Arnoldum Magnæum* Tuæ Excell. meo nomine humillime exhibendum destinavi; hæc quoque epistola ad Te perveniat, sic quoque captas non neglectas occasiones animadvertes. Sed ne in præclaras Excell. Tuæ occupationes publico consecratas, longiore colloquio peccem, Tuæque patientia abutar, finio, annumque novum, longamque subsequens seriem, ut perpetuo flore transigas, incrementemque in singulos gloriam illibatam ad superos Tecum transferas, voveo, mihiqve, utcepisti, faveas, obnixè oro.

Ad Doct. OTTH. SPERLINGIUM.

Eo, sine Amplitudini Tuæ superiori ætate exemplar *Seriei* Dynastarum, *Regumque Daniæ* per amicum meum Dominum *Arnam Magnæum* offerendum curavi, ut cognosceres observationem Tui animo meo fixam inhærere, & iudicium Tuum de scripto illo reposerem, id enim magni facio, cum ad insignem omnis generis doctrinam, antiquissimarum rerum septentrionalium, lingvæque, quantum ad historiarum intellectum requiritur (qvis nempe profunditatem illius metietur, suis quoque alumnis inscrutabilem) cognitionem adjeceris, multaque ex priscis illis *Mss.* evolveris. Rem igitur gratam mihi feceris, si, quo es candore, suggerere volueris, quid de illo sentias, minime offensurus, si a me dissentias, sed gratiam promeriturus, si monueris, in quibus, vel certe in præcipuis. Dissensus a *Saxone*, utpote necessarius, offendere non debet, sed ubi potuit, redargui. Ego ad imperata obstrictus. Islandorum placita secutus, nullo ejus insectandi studio quicquam scripseram. Annum, quo *Ædes* in *Orcadum* *Pomona*, nostratibus *Kirkiuvog*, illis *Kerkua*, consecrata, condita fuit, insculptum ipsius turri in muro, retulit mihi non ita pridem Centurio quidam Anglus, nomine *Casparus Boslot*, illius notitia, cum mihi ad locum quendam in *Historia Norvegica* difficiliorem, qui etiam annum, quo *Nicolaus Daniæ Rex* cæsus erat, in dubium revocat, explicandum, admodum necessaria sit, ut per litteras ad *Consiliarios Anglicos*,
quo-

quorum Tu Collegii præclara pars existis, illam comparare, mecumque communicare digneris, omnibus precibus expeto. Si enim cum *Historia Orcadensis* relatione cohæret, facile rem expediam. Secus suspicio oritur illum posterioribus temporibus perperam appositum fuisse, quemadmodum Roskildæ factum apparet in Epitaphio Haraldi Cærulidentis s. Blåtanni, cujus cædem Adamus Bremensis ab obitu Archiepiscopi Adaldagi tanto intervallo non disjungit; In anno vero ejus fatali, falli eum potuisse, vero consonum non videtur. Exemplar editionis ejus Tuis notis illustratum jam diu exspecto. Valerio etiam Maximo prosperiora fata opto. Vale, Vir Nobilissime! vitamque felicem ad remotiores temporum terminos annosque feros extende, mihiqve fave. Dabam ex villa mea Stangelandia, Insulæ Kormtis
I Decembr. 1702.

Ad eundem, die 16 Apr. 1703.

Plurimum salve, Vir Nobilissime!

Litteræ Tuæ Hafniæ 20 Januarii datæ, 20 deinde Februarii redditæ, ingenti me læticia cumularunt, ibi enim sinceri & propensi in me animi Tui vivam imaginem & perennem tesseram agnosco & exosculor. Fateor equidem me haud mediocriter sollicitum fuisse de eorum judicio, qui Rerum Danicarum peritiores habentur, super nuper evulgata Serenissimorum *Daniæ Regum*

Regum Serie, inier quos cum Te præcipue venerer, Tuam potissimum sententiam exquirendam existimavi, quam supra spem votumque me consecutum, non solum gaudeo, sed etiam triumpho, quippe abs Te, qui Tibi Musisque canere soles. Si qui hac in parte a Tuo iudicio discrepant, parum curo, utpote, qui unius Catonis censuram cæteris præfero. Tibi enim super artium, scientiarum, facultatumque præcipuarum lingvarum peritia, etiam prisca Danica, rerumque memorabilium, quas sola conservavit, haud mediocris cognitio obtigit, quam complures laudatissimi viri, aut prorsus neglexerunt, aut leviter & primoribus labiis tantum delibarent, qui curam adverterent, oppido pauci inventi sunt. Optandum esset, ut consilio, Te relatore, jam divi *Oloai Rudbeckii* plures Principes benignas aures præberent, professionemque tum istius, tum antiquitatum patriarum in Academiis instituere idoneisque stipendiis sustentare dignarentur. Multa ibi conscripta sunt, quorum cognitio jucunda, nam præter quod hodierni sermonis radices inde eruuntur, antiquissimarum quoque diversis temporibus, etiam in Paganismo, latarum legum varietas ibi occurrit, quas ex duodecim tabulis legibusque Romanis desumptas esse, qui utraque contulerit, minus diffitebitur, quam mirabitur, unde illis temporibus earum cognitio ad nostrates pervenerit. Multa etiam hic, imo plurima, in usu fuisse deprehendet, quæ *Tacitus* Germanis adscript, Atlantica fabula *Rudbeckius* nominis celebratam quæsiit, obtinuitque, licet argumentum quod tractavit,

tractavit, paucis ut credo, approbaverit. Sed longius hæc & forte extra scopum exportavi, paucis ad mellitissimas Tuas litteras respondendum est. Qvod ea, de quibus nunquam inter nos contulimus, mutuo consensu probentur, gaudeo, id enim veritatis non exiguum argumentum multos interpretaturos existimo. Idem obigit, cum *commentarium de lingua Danica* conscripsisti, ut ex istius collatione cum præfatione in *Historiam Orcadensem* appareret. Sed vereor, & valde vereor, ne in *Boreæ* cap. 5to de Jotunheimis pariter sine alterius inspectione judicia nostra convenient. Certe ante Odini adventum id nomen sortitos, ultro concedo; Néc tamen semper iisdem terminis inclusos fuisse; neque enim unquam Finnmarchiam ambitu suo comprehenderunt, sed cum mare Album, ad extremos ejus limites, cum latissime patebant, nostra monumenta inter se collata, extensos, testantur. A Jotis, quos *Ptolemæus* Sasonibus & Syebis ad mare Rhymmeorum inter Asiaticos vicinos memorat, huc profectis, insecutos, nec affirmo, nec refello. Gothos postea dictos plane nescio. An *Snorrius Sturlæus* unquam Historiam Norvegicam scripserit, ambigis, & ego quoque, quousque ideo in novis Notulis ad *Regum Daniæ Seriem* jam revoco; quod ibi testatus sum, nimirum historiam suam ad Sverrerem usque continuasse; cum deprehendam eum ne Sigurdi quidem Hierosolymipetæ historiam eam, quæ tribus Mss. codicibus membraneis continetur, scripsisse, ibi enim, ubi de Rogerio primo Siciliæ Rege, a Sigurdo Hierosolymipeta

mipeta proclamato agitur, ejus progenies recensetur, traditurque filium habuisse nomine Wilhelmum, qui nuptiis sociaverit filiarum suarum aliam Imperatori Henrico (Sexto,) eorum filium fuisse Fridericum (Secundum,) qui nuper Romanorum Imperator fuerit, ille vero *Snorrio* novem annos supervixit, itaque de eo, tanquam suo tempore mortuo, hæc scribere nequivit. In *Chronici Norvegici* versione Danica hæc non habentur; Nihilominus certum est, *Snorrium Historiam Norvegicam* scripsisse. Nam præter tot sæculis continuatam famam, testimonia duo *Olafi Tryggvini Historiæ* idem adstruunt; prius part. post. pag. 298. posterius pag. 300. utrobique ad *Snorrium* provocatur; utrobique *Chronica* Mss. quæ illi adscribuntur citata, probant, invicto argumento eum illam Historiæ partem, imo à principio, saltem eousque scripsisse; quod *Sturlungasaga*, part. 5tæ capite undecimo, magis etiam his verbis confirmat: „Sturla Sigvatsfson (fratris ejus filius) lagdi mikin hug „á at láta rita sögubækir eptir bókum þeim er Snorri „setti saman” 3: *Sturla historias, quas Snorrius composuit, magna industria transcribendas curavit*; id notatum est ad annum 1230. Plura testimonia in præsens non occurrunt; nihil tamen impedit, quominus historiam suam ad Sverrerem usque continuaverit, licet id, quod superest, ejus non sit. Gratulationem Tuam de nova uxore, sinceri affectus certum pignus pari animo exosculor; licet adhuc superfluum, nondum animum ep appuli, nec cupidinis stimuli impellunt, non tamen dejerabo, si se-
nectus,

nectus, & quæ illam comitari solent incommoda, eò
perpellant, hæc enim fido ministerio indigent; cui
Tu si compos forte rapacis simul famuli ungves eva-
fisses, sed hanc curam in præsens missam facio. Alia
est, quæ magis mordet, illa nimirum, quæ de in-
primendis iis, quæ ex *Historia Norvegica* a Cenfore
remittuntur, tum etiam *Grönlandia*, cum non inve-
niam illum, qui impensas facere velit, aut conditio-
nibus mecum pacisci de parte ulla, priusquam, in
quantam molem exsurgat, coram viderit, id quod
adhuc aliquot annos requirit. Nec forte me vivo
quicquam ejus prælo subjicietur, si exordium tam-
diu differetur. Peto itaque, ut computare digneris,
quot Imperiales in singula Alphabeta requirantur; si
iisdem aut majoribus formis excudatur, quibus *Se-
ries Regum Daniæ* excusa est, idque in quingenta
exemplaria, si propriis sumtibus rem aggrediar. Et
an leviori pretio Lipsiæ, aut Amstelodami, vel etiam
Hamburgi typis describi posset; Si per collybum
pecuniam transmisero. Vereor equidem ut correcte
a peregrinis inprimatur, sed nihil in *Historia Norve-
gica* Islandicum, aut Danicum, præter sola nomina
propria occurrit, quæ tamen in illis terris, si cor-
rumpuntur, nemo in integrum restituere potis est.
Sed nec Hafniæ præter Islandos, in *Grönlandia* au-
tem pauca quidem Islandica, sed tamen aliquot pe-
riodi se offerunt, nomina autem propria satis impe-
dita. De illa Bibliopola *Liebius* suis expensis in Ger-
mania excudenda spem facit, si de conditionibus,
quas adhuc non expresse, inter nos convenerit,

non ultra unum Alphabetum conficiet, istis, quos retuli, typis excusa, sed tabulæ æri incidendæ plus æris exigunt; nec possum divinari, quantum; hujus copiam, cum Tibi fecerit (Clariss. Mag. *Rascius*,) bene feceris, si quid Tibi de impensis succurrit, mihi significare digneris. Adeo harum rerum cura animum in diversa distrahit, ut quid concludam, nesciam. Dominus *Arnas Magnus* magno meo incommodo in Islandiam ablegatus est: dubito an sine illius inspectione quicquam recte inprimatur: Quod si *Seriem* cum *Orcadibus* contuleris, videbis, quantum distent æra lupinis. Doctum certe Correctorem istis adhibui, nec illic Islandica vocabula impedimento erant, nihilo tamen magis vir ille doctus sensum meum affectus est, quod in talibus peregrinus esset. Hic autem antiquitatum septentrionalium, lingvæ insuper peritissimus est. Ignosce, quod humanitatem Tuam his Tibi forte odiosis, mihi vero necessariis plus nimium detinuerim, Teque his petitionibus onerem. Jam ad literas Tuas redeo: Magnas ago gratias, quod ad Anglos de inscriptione anni, quo *Ædes Sancto Magno Kirkiuvogi* consecrata, condita est, turri an muro comprehensa scribere dignatus est. Ego de accurato responso, licet tardiore, nullus dubito, cum ab Episcopo Orcadensi id facile per viciniore exquirere possint; nec res celeritatem requirit, cum ad historiam Sigurdi Hierosolymipetæ pertineat. Fata *Valerii Tui Maximi*, quæ animo præcipis, abominor & deploro, Dii meliora. Reviviscet forte post fata nostra, qui publico
confe-

consecrabit. Amstelodamensis typographi, qui *Adamum Bremensem* imprimendum suscepit, insolentia conjunctam injuriam miror, cum non restituere, quod Tuum est, nec revereri suam ipsius fidem velit. Anglinę hæc in se suscipient, si expetiveris? Super Domina *Dorothea Engelbrictia* interrogavi, vivit illa apud Symmystam paroccię Sundicę prope Bergas, cui Mag. *Nicolaus Stabilius* præfectus est. Novi aliam virginem Domini *Knuti Gadi* filiam, nomen non memini, apprime doctam, græce latineque juxta peritam. Est & Stafangrię matrona *Anna Reimer*, quæ si peregrinas linguas non addidit, tamen multos psalmos fluente vena passim laudatos composuerat, quos ob extremam paupertatem, cum qua etiam illa prior conflictatur, publici juris facere nequit. Plures mihi non suppetunt, inquiram tamen volente Deo. Scriptis Tuis valde delector, sæpiusque per occasiones inspicio. In *testamento Archiepiscopi Absalonis* opinionem de priscorum cognominum transmissione in familias opportune refutasti, nominaque propria virorum mulierumque ad Romanę lingvę labium aptata, vel potius detorta, recte improbasti. Axelii tamen notationem ab *axl* humerus derivarem, ita ut *Axli* proprie dicatur, sicut *Skeggi*, *Haki*, *Tanni*, *Nesar*, quod *Gevarum* prave verterunt, cum a naso profluxerit. Ignosce confidentiæ, quam candor Tuus provocat. Prolixius ut scriberem, epistola per nautas transmittenda occasionem præbuit, jamque abrumpo, cum voto serio, ut Deus Te nobis diu feliciter conservet, se-

neſtutem ſemper proſperam in Neſtoreos annos prolonget. Vale, mihiqve, prout conſveviſti, fave.

Dabam ex villa mea Stangalandia, Inſulæ Kormtis, die 16 April. 1703.

Ad eundem, die 10 Novembr. 1703.

Plurimum ſalve, Vir Nobiliſſime!

Qvod tamdiu reſponſum ad exoptatiſſimas literas Tuas Hafniæ 30 Junii datas, undecimo autem Auguſti huc relatas, diſtulerim, offenſam poſſis interpretari, ni excuſatio ſuppeteret. Jam enim dudum animi in me Tui favor & gratia novis ſemper benevolentia argumentis teſtatiſſima ſunt, qvam ut offenſa, niſi ab ingrata mente, rependi ullo modo poſſit, id qvod me a ſiniſtra ſuſpiciſione, vel Tuæ ipſius conſcientia judicio, liberabit. Sed & duxi exſpectandum donec ex Anglia de iis, qvæ expetivi, certioſam relationem aſſeqvi poſſis. Maxime vero dum *Boreas* Tuus, qvem propediem in publicum exiturum ſperas, in lucem prodeat, qvem unice & neceſſario expeto. Qvod enim ego de Gothiſ illis, qui ante Odinum Upſalenſem has terras incoluerunt, exoticos ſcriptores ſecutus, balbutio, cum Tuam mihi ſententiam approbaveris, libenter revocabo. Certe nihil abſurdi habet Odinum veteres incolas, hinc in Germaniam & alias terras, extruſiſſe; Sed de his in præſens nihil ultra. Immenſas illas laudes, qvibus ſepten-

septentrionales antiquissimos exornas, quorum tenebras Græcorum, Asiaticorum, Romanorumque luci præfers, haud invitus audio; ante tamen literarum usum huc illatum, mirum videtur, tantam rerum omnium, etiam legum cognitionem, ipsis potuisse competere. Nec enim mihi *Rudbeckius* adhuc persuasit literas a nostris ad alias gentes pervenisse; Sed nec eas ante Odini Upsalensis tempora huc illatas, reperio. Quæ enim Getis, Schythiam Thraciamque antiquissimis temporibus incolentibus, tribuuntur, nihil ad Nostrates. Motuum cælestium temporumque haud exiguum notitiæ in ipso ethnicismo documentum *Thorsteinus Surtus*, occidentalis Islandiæ civis, exhibet, qui fastos haud imperite correxit, de quo *Arius* in suis Schedis pag. 4 & 5. Gesta Majorum carminibus complexos septentrionales, perpetuisque relationibus conservasse, dubio caret, an & leges artesque, mihi nondum liquet; Scripta *Snorrii Sturlæi*, quæ existimas interiisse, ideo minus credo, quod verosimile non sit, filium fratris ejus *Sturlam* Sigvati filium exemplaria, quæ *Snorrius* conscripsit, omnia fuisse consecutum, ut nihil reliquum ipse habuerit. Nec illi, ut censori, sed potius discipulo, quicquam a patruo communicatum videtur, cum in his eum nequaquam æqvaverit; & si vel maxime unum tantum exemplar *Snorrius* habuerit, ipsiusque usum illi permiserit, non tamen veritati licet eum hoc ad locum belli secum transtulisse. Jam vero ipse *Snorrius* ei supervixit, ut facile sua requirere potuerit; Alterius quoque fratris ejus Thordi filius *Sturla*, postea Legifer, qui complures historias, & præcipue *vitam Haconis*

Hæconis Senioris & magnam illam *Islandorum* s. *Sturlungorum Historiam* conscripsit, facile patrui *Snorrii* scripta recuperare poterat, æque interitū vindicare. Addo, quod in iis, quæ *Snorrio* tribuuntur, nihil mihi occurrit, quod alium auctorem arguit; quid enim impedit, quo minus ille, quam quicumque alius, *Ariū* sequi, quædam etiam ejus immutasse, omnia demum suplevisse potuerit? Nec alia causa subesse videtur, quod *Arius* legi desiverit, quam quod hic omnia copiosius tradiderit. Equidem scriptores *Historiarum Olafarum*, earum, quæ prolixiores circumferuntur, diversas a *Snorrio* Tecum ego quoque agnosco, sed qui ea, quæ ille compendiose tradidit, multis fabulis imperite auxerunt. Fateor quidem ante *Snorrium Historiam Norvegicam* ad Sverreris usque tempora fuisse conscriptam; id enim inde manifestum est, quod ipse de patrui sui Eysteini cæde quædam immutari, inque literas transferri jusserat, ut Mss. Exemplaria eodem loco perhibent. Non tamen obstat, quin *Snorrius* usque ad Sverreris tempora ex iis, quæ in Islandia extrabant, & in Norvegia didicerat, sua collegerit. Nec *Oddi Eirici* filii liber, quem *Hryggjarstycki* s. spinam dorsi inscripsit, quo *Haraldi Gillei*, & filiorum ejus, Magnique Cæci & Sigurdi Slemberis gesta continentur, in his exemplaribus legitur, sed a posteriorum temporum scriptore in testimonium adducitur, quem si alium quam *Snorrium* statuamus, famæ quasi per manus ad posteros traditæ, adversabimur. Difficultatem, quam in libris meis edendis candide monstras, ipse agnosco, & plus nimium experior.

rior. Res tamen ulteriorem moram non patitur. Si Deus vitam & valetudinem tutamque a piratis & harpyis navigationem concesserit, proxima ætate ad vos proficisci decrevi, cumque Typographo, si compendiosior planiorque nulla via se offert, qualitercunque pacisci. Quanti mihi *Orcades*, *Seriesque Daniæ Regum* constiterint, probe memini; nec in eo falleris, quod dubitas an omnibus impensis, quæ ad hæc requiruntur, facultates meæ sufficiant. Exsurget in *Historia Norvegica* ad Reginam usque Margaretham in quindecim Alphabeta, vel etiam ultra; De tabulis æri incidendis in illo opere sollicitus non sum, nec si essem, sine ulteriori Regis nostri liberalitate & beneficentia quicquam proficerem. Pededentim procedendum erit, ni alia subsidia accesserint, quantumvis ætas in annum octavum supra sexagesimum procedens opus festinari jubeat. Scripsi Stafangriam ad affinem meum *Laurentium Frisium*, virum a rectoribus ecclesiarum, petivique, ut certior faceret *Annam Reimer* de insigni illo honore, quo ipsam affeceris, exscripsique Tuas formulas, ipsi a viris doctis explicandas, exemplumque hymnorum ejus, quos dudum composuit, ut mecum communicaret, exegi. Nullum adhuc responsum accepi, five illi defectu rerum necessariarum otium eorum exscribendorum non suppetit, five de ista gloria minus sollicita, cum præsentis forte latere quam innotescere malit, cum nulla επιβελτιώσεως spes affulgeat. *Gaddiam* doctam quidem esse constat, an aliquid scripserit plane nescio. Nec tamen patronus defu-

turus videtur, si quid publico consecrare conetur. De pluribus id generis, si extent, Bergas ad amicos scribam. Dissertationes meas non offensas Tibi à Clarissimo *Raschia* doleo, is nihil à Te de earum copia exactum rescribit, præter censorem, Tuo tantum conspectui subjici, antequam imprimantur, perquam velim, quo judicium Tuum maturius cognoscam, in quo mihi, ut *Plinio* quondam, æque jucunda erit simplicitas dissentientis, quam comprobantis auctoritas. Postquam hæc scripsi, Domina *Reimera* mihi per certum nuntium significavit, se in suis rescribendis occupari, Tuamque raram benignitatem & sexus istius pulcherrimi nobilitandi studia summa veneratione prosequitur. Communicatum mihi exemplar, quam primum acceperim, affulgente occasione ad Te mittam, quod si Domino *Christiano Gersonio*, aut alii ei simili se approbaverit, istius forte opera publicabitur. Finio, Tibique, vir omnium celeberrime, amicorum optime, omnia felicia apprecor, utque nostri semper memor esse velis, valde precor, feliciter vale, &, ut cœpisti, fave.

Ad eundem, die 23 Junii 1704.

Acceptissimæ mihi fuerunt literæ Tuæ 15 Martii Hafniæ datæ, mensis vero Maji 3. relatæ, quarum cum singula mihi gratissima fuerint, incolumitatis tamen Tuæ cognitio viridisque senectæ serio triumphant, quam ad Nestoreos annos ut producas, ex animo voleo,

veo, vel saltem tantisper, donec eruditissimæ lucubrationes Tuæ, tot præclaris scriptis testatissimæ, in publicum, cui destinatæ sunt, exeant, certum literato orbi delictum futurisqve seculis emolumentum allaturæ. Singula quidem, ut dixi, iis contenta gratissima, quatenus a tanto viro, tam caro capite accepta agnosco. Fuerunt tamen quæ haud mediocri dolore me affecerunt; inprimis inexpectata Mag. *Arngrimi* mors, amici conjunctissimi, id quod applausus ejus carminibus in singula, quæ ex meis hucusque edita sunt, testatissimi, satis confirmant. Certe excessu illius Islandia magna spe haud mediocris gloriæ ex tanto cive, si vixisset, consequendæ excidit. Neminem enim novi ex iis, qui jam supersunt (novi autem paucissimos), qui eum in omni doctrina exæquent, ni forte exactæ ætatis vir, qui & illum olim privatim informavit, *Paulus Björnionius*, ecclesiæ Selárdalensis in occidentali insulæ istius quadrante Pastor; nec qui hunc ullo seculo superaverit (quamquam doctorum nunquam ibi jejunitas fuerit) præter unum, eumque solum *Brynjolfum Svenonium*, doctorum omnium consensu, qui ei æquales ipsum cognoverunt, longe doctissimum. *Grönlandiæ*, quam conscripsi, copiam efflagitavit & impetravit, quædam etiam sua mihi misit, ego vicissim ei *Martineri* itinerarium, qui cum Islandos sugillaverit, suggesit hæreditarium onus profligandi obrectatores patriæ ei incumbere, utque ad calcem suæ *Grönlandiæ* eum refelleret, hortatus sum, id quod facili negotio fieri poterit. Friderici Tercii tempore, cum nave in Islandiam missa se pro-

fectum proficitur, quæ Hafnia circa australes Norvegiæ partes appulsa, inde, ni fallor, Bergas, Thrandiam, mox etiam Rusiam emensa, tandem in orientales Islandiæ oras, ad Præfectum monasterii Kirkiubærensis pervenit, ipse deinde montem Heklam ad littora insulæ situm scrutatus, ad ultimum in Grönlantiā delatus, indolem istius quoque describit; imposter ipsi *Bleskenio* impudentia haud impar; Qvando, quæso, talis navigatio gloriosissimi illius Regis tempore, aut unquam, instituta est? Meruit tamen apud *Rudbeckium* fidem, forsitan & plures, qui aliorum candorem suo metiuntur. Nihil, credo, meæ *Grönlantiæ* offecisset, si vel maxime illius lacem vidisset; nec enim scio unde illi ulterior circa illud argumentum noticia affulserit, quam documenta, quæ ego secutus sum, suppeditant; Sed nec tanta, nec si vel maxime investigari possit, unde sumtus & impensæ resarciendæ, ni alia & compendiosior ejus inqvirendæ ratio instituatur. Dei certe gloria, nec sine magna Regis, ea inventa propagari poterit, etiam adjacentium gentium noticia comparari, & per consequens forsitan lucrum impensis majus; sed valeat noster *Arngrimus*, fruaturque supercœlestium civium polo, qui nostrum, arctoum meditatus assequi nequivit. Accesit dolor alter, quod *Borea* Tuo tantisper carendum est, & ego a proposito itinere revocor, accessu Regis Bergas ad diem 12 Julii destinato, qui 10 ejusdem prandium hic apud me sibi præparari imperavit, inde omnis spes de copia istius inspiciendi evanuit. Novi omnia Tua aurea esse,

esse, ex iis eandem de eo nondum viso opinionem
spemque præcipio, quamvis ex Islandorum docu-
mentis mihi non liqveat Jotunheimorum nomen a
finibus Rusiæ citra mare album sinumque Granduæ
(nobis Gandvic) unquam fuisse extensum, ego au-
tem ex eorum tantum hypothesibus de hoc argu-
mento differo, neque enim scio in aliis scriptoribus
istud nomen occurrere, valde igitur Dissertationem
Tuam de illo argumento, & certe necessario, exopto,
modo ejus copia fieri possit. Iterum doleo nihil
apud Anglos de æra ædis S. Magni in Orcadam Po-
mona sacra condita Te potuisse proficere, adeone
iis omnia extremitatum septentrionis sordent, ut ni-
hil inde in publicum utile sperari possit? Atqui *She-
ringhamus*, vir apprimè doctus, *Eddam* Islandorum,
ubi tantum per tot annorum centurias delituit, haut
leviter suspexit; omnem itaque spem de uberiore
hujus quæstionis informatione abjiciam. Quæ de
Hyperboreorum industria & virtutibus, ab auctori-
bus commendatis, commendas, libens agnosco,
Eumolpum tamen, *Olinum* & *Anacharsin*, nihil ad
Norvegos aut Svecos pertinere existimo, nec hinc
unquam, nec huc, profectos firmiter testimoniis
adstrui poterit, nec literas ante Odinum in has terras
introducetas, vel inde colligitur, quod gentes istæ
(quas Tu illum hinc expulisse statuis) Germanicæ,
nullas literarum species, nec earum usum, multis
post seculis noverunt, quas tamen secum exportasse
oportuisset, si habuissent; Hi autem, quos memorasti,
quot seculis Odinum anteverterint, notissimum est,

quo tamen Heidricus Jutiæ Rex, quem pro exemplo adducis, multis seculis inferior vixit, ita ut superioribus annumerari nullo modo possit. Quod dubiis Tuis de *Snorrii* Historia nondum satisfecerim, minime miror, cum mihi tantum probabilia aut verisimilia argumenta suppetant. Tu autem, quæ es curiositate, apodictica requiras; Sed neque ea producis quæ traditam tot seculis ad posteros famam & inveteratam opinionem evertant; Nemini enim, quantum scio, constat, prolixane an succincta fuerit *Arii* Historia de genere & gestis Regum Norvegiæ, sæpius illa a scriptoribus citatur, sed qualis quantaque fuerit, non exprimitur; Ego brevem fuisse conjicio, nec *Schedas*, quæ supersunt, compendium prolixioris scripti mihi facile persvaseris, cum ipse testetur se hic illud, additis quæ postea melius exploravit, auxisse; Nec fratris *Snorrii*, *Thordi* filius *Sturla* protinus negligentiae culpam contraxisse videtur, quod scripta ejus in testimonium nusquam adduxit. Non enim res Norvegicas præter Regis *Haconis* & *Magni* conscripsit, quæ nihil ad *Snorrium*, nec ejus scripta tunc publicata videntur, suffecerit notasse patruelis sui *Sturlæ* *Sigvati* filii diligentiam in eis evolvendis & exscribendis. De matrona *Ellen Opdal* nihil mihi constat, multis enim parasangis *Thrandia* hinc distat; Si maritus ejus *Jens*, non *Hans* appellatus est, utrumque enim *Johannes* recipit, puto, cum Studiosus erat, fuisse mihi perquam familiarem, exinde nihil de eo mihi, præterquam quod pastor esset, constitit. *Birkerodium* nostrarum Historiarum Professore
rem

rem memoras, nonne etiam *Arnas Magnus* eodem officio fungitur? Superbio quod vetera illa fundamenta, quibus illi, qui ante eum scripserunt, innixi sunt, falsa fictaque pronuncias, Tuum enim iudicium tanquam ex tripode veneror, dudum enim, maxime tamen ex Commentario in Archiepiscopi *Absalonis Testamentum*, admiratus sum, Te tantam antiquitatum nostrarum scientiam ceteræ immensæ doctrinæ ita conjunxisse, ut peritissimos quoque doceas, quod paucis admodum obtigit; optarem ut quibus vetera illa placent, ea quæ ex Islandorum scriptis iis contraria jam vulgata sunt, refellere dignentur, tantum enim abest, ut id in meam contumeliam interpreter, ut ultro in eorum sententiam pedibus iturus sim, quam primum id solidis rationibus factum cognovero. Islandorum enim asserta ratione officii promulgavi, nihil ipse finxi, nec ipsis, sed veritati, ubicunque erui potuit, litabo. Domina *Anna Reimera* triduum ad me divertit. Ejus hymnos cum ipsius epistola hic habes, curæ Tuæ & fidei commissos. Visum est, ut qui rerum omnium domino a scemina inscripti sunt, per sceminei sexus apicem, rerum nostrarum dominam, ut acceptissimum interpretem ipsi commendentur. Cuncta tamen arbitrio Tuo & dispensationi relinquntur. Cum maxima rerum indigentia conficiatur, provide ut aliquod emolumentum inde sperare possit, & apud typographum aliquot exemplorum copiam laboris præmium. Vale, Vir Amplissime & mihi multis nominibus carissime, mihiqve, ut hactenus, fave.

Ad

Ad eundem, die 7 Augusti, 1705.

Non refragor quin mihi succenseas, id enim jure meritoque fieri agnosco, cum beneficium Tuum & prolixum affectum male rependerim, nimia prolatione reddendi depositi, *Boream* Tuum sero prioris autumnii acceperam, restitutionem in vernum tempus anni genus differendam svasit. Spes perfectionis ad vos, singulis hebdomadibus præsumta, majorem securitatem pollicebatur, utrumque majori tamen meo periculo, forsitan & vix reparabili damno, ad irritum cecidit. Novus enim Amanuensis, quem Hafnia parte autumnii, totoque vere & æstatis initio expectabam, ad mensis præsentis 4 Nonas tandem post decem hebdomades itineri adversis ventis sine respiratione impedito infumtas, tandem accessit, longe serius quam rationes domesticæ, etiam quæ publico impenduntur, exigunt. Magna enim pars operis Censori exhibenda, in chartas licet conjecta, politioribus tamen cæcteribus describenda, illius opera hætenus indiget. Restat & aliud magni momenti negotium, cujus statum dum per Clariss. Mag. *Raschium* cognoscendum jam diutius necquicquam expecto, avolat anni opportunitas perfectioni destinata, reditus in autumnum valde deinceps importunus, ne igitur patientiam Tuam tædiofa expectatione ulterius onerem, remitto cum maxima gratiarum actione, culpæ ingenua confessione & humillima deprecatione, scriptum Tuum eximium, cædro quidem, imo, quod omnem auri massam longe superat, ipsissimo

ipfisimo *Sperlingio* dignissimum, quod quidem a capite ad calcem semel iterumque legi, partesque quasdam sæpius relegi & inter alia immodicas hostis nostri infensissimi laudes, *Boreæ* videlicet, tantum non invitis auribus vel potius oculis, utpote qui potissimam anni hujus partem, sine intermissione læviendo, exhaustit, arva pascuaque simul corripit, pisces mari nostro proscripsit, merces aliunde importandas coercuit, annonam flagellavit, hominibus, animantibus feris juxta ac mansuetis infestus, egregie itaque æthiopem illum dealbasti, tametsi nec feritatem ejus, ubi irarum æstu incensus furere occipit, reticuiisti. Inter emolumenta ejus reputo, quod latus ædium mearum illi obversum jam multos annos incorruptum duraverit, quum reliquum, quod noto quatur, sæpius non sine impensis fuerit reparatum. Gothos primos septentrionis incolas lubens Tecum agnosco, nec refragor ab Odino & Afis magnam eorum partem in Germaniam pulsam fuisse, nescio an famosa illa *Bericonis* vel potius *Filiminis* expeditio supra illud tempus debeat exaltari. Sed movet scrupulum populosa illa Cimbrorum eruptio, vix 50 annis anterior, qua terras has magnam partem vacuatas suspicor, ita ut vix tantillo spatio tot hominum myriades succrescere potuerint, ut tot spatiosissimis terris occupandis, implendis, veteribusque colonis ejiciendis suffecerint. Exponam Tibi opinionem Illustrissimi viri, qui nuper ad me misit editionem Svecicam Chronici Norvegici *Snorrii Sturlæi* cum interpretatione *Peringskioldi*, ubi ad caput 5. (ubi de

T

migr-

migratione Odini in Sveciam agitur), notavit. *Danicis viribus copisque succinctum* (*Daniam enim prius occupavit*) *Sveciam ingressum, veteres indigenas in Finniam & Lapponiam exegisse, inque eorum locum Danos & Norvegos reposuisse, summumque pontificatum in Svecia, utpote angulo septentrionis ab omni mutatione immuni, bellisque & invasionibus tutissimo, instituisse.* Fuisse autem veteres illos *Sveones armorum militiæque rudes* inde monstrat, quod Cap. 8. traditur, *quod per universam Sveciam Odino denarius* (ut vertit Saxo) *in singulas naves tributum loco solvebatur; ille vicissim tenebatur terram ab hostium incursu & irruptionibus defendere, Deosque sacrificiis pro publico propitiare, annua narium redemptio certissimum subjectionis signum, confessioque hic ostenditur; Quicquid sit, plausibilis videtur Finnos & Lappones e Svecia ab Odino pulsos, quam eos hodiernorum Svecorum traduces, moribus lingvæque in totum discretos statuere.* Sententiam Tuam de Jotunheimis in tantum spatium extensis approbare nequeo, mitto itaque Tibi, quod de iis scripsi, quod, si *Historiæ Hervorianæ* caput I. attentius consideres, collatum cum exemplari, quo usus erat *Brynolfus*, eximatur, credo, dubitatio de proprie dictorum Jotunheimorum situ: “Jotunheimar, inquit, voru kallader nordur um Gandvik, enn firir sunnann Lundsland”. Exemplar *Brynolfi*: “enn fyrir sunnann Ymisland imillum Hálogalands”, idque rectius, quod ignorans *Verelius*, ad vocem *Lundsland*, quæ ei jure suspecta erat, eam, quoad potuit,

potuit, emendare conatus erat. Finmarchiæ igitur & Norlandiæ hodie dictæ Jötunheimum inter & Helligelandiam jacentes uno nomine *Ymislandia* appellabantur. Paucis deinde interjectis Jötunheimus ut peculiaris regio graphice describitur a subjacente provincia Glæsisvolum, Regia sede Grund, opinione de Odáinsakro ibidem sito, & relatione ad Mannheimum, cui hoc loco aliter quam in *Chronico Norvegico* Jötunheimus opponitur, ibi enim Gudheimo contradistingvitur. Paulo inferius: "Madr „het Arngrimr, hann var rífi og bergbúi, hann „nam ur Mannheimum Amu Imufs dottur". Exemplar *Brynolfi*: "Hann nam ur Ymislandi Arno Ymis „dottur. Son peirra het Hergrimur er kalladur „var hálftröll, hann var stundum med bergriðum, „enn stundum med mönnum", hæc si ita vertó, *interdum fuit inter Gothos, interdum inter homines*, nonne approbabis? "og hafði að sem Jötun", *Gothus*; Quæ ibidem quoque de Gudmundo Jötunheimorum Rege traduntur, situm certum regni ejus indicant, a Jutia longe alienum; condonabis itaque mihi, Vir optime, quod in his a Te dissentiam; nec magis ea, quæ de literis runicis scribis mihi approbantur, *litteras, ais, quas Odinus huc secum importavit, vix litteras dici posse, cum ad septentrionem nihil pertineant, sed notæ solum magicæ fuerunt, ex quibus nos Christiani facti alphabetum extruximus, & scripturam quandam, plebejam tamen, produximus, a Normannis tamen in Galliis prius ceptam & ad nos derivatam*; quid ergo fiet monu-

mentis vetustissimis, literas Runicas exhibentibus, nullumne eorum seculum decimum transcendet? quid literis Terigonis ad Britannia Regem de quibus *Saxo* lib. 3? Himvoris ad Vikingum in *Thorsteins Wikings-sonar Saga* cap. 2do? Thorgerdis, Egilis Skallagrimii filia, quæ lessum fratri a patre factum literis Runicis exaravit? Meminit & *Gretteris Historia* filia Hallmundi monticolæ, quæ carmina a moribundo patre facta baculo inscripsit; ut omittam literas a S. Olafô ad Comitem Gauthiæ Rognvalldum & filia Regis Olafi Sveonis Ingegerdis missas, quas Runicas fuisse vèro simile est. Certe literæ Gudrunæ Giukii filia ad fratres suos Guhnarem & Högnium per tabellarium Wingium missæ, evidenter arguunt eas ad usum lectionis adhibitas, nam Wingius eas invertit, mirataque est Kostbera Gunnaris uxor quid Gudrunæ Runarum peritissimæ accideret, si unam literam omiserit. Legitur in *historia Ragnaris Lodbrochis* Cap. 32. & liquidissime in *Edda Sæmundi* oda antepenultima quæ inscribitur *Atlamál en Grænlenzco*, unde hæc in *Historiam Ragnaris* translata sunt; agit etiam de his *Bartholinus* Ant. Dan. lib. I. cap. 9. Interim aveo scire rationes, quas pro contraria sententia affers, nullus enim dubito quin sint ponderosissimæ & suos facile inventuræ fautores. Opinionem Tuam de *Chronico Norvegico*, quod *Snorrio* tribuitur, firmioribus argumentis, quam attuli, impugnare nescio, non fuit *Brynolfus* primus qui ei hoc tribuit. *Biörnus de Skardsaa* & *Jon Lærdi* idem statuunt, pluresque, desuisseque *Arii* compendium legi,

legi, postquam prolixius illud *Snorrii* innotuit; idem sentit *Arnas Magnæus*. Lubens fateor multa esse exemplaria quæ *Snorrio* tribui non possunt, sed illud unicum, quod *Heimskringla* appellatur, id posteriores compilatores multis plerumque vanis & fabulosis infertis auxerunt vel potius corruerunt & deturparunt.

Anna nostra *Reimeria* an plane spe sua de hymnis imprimendis exciderit, scire cupio. Magna laborat egestate docta illa, quæ *Bergis* vixit, *Sylla Gat*, partum enixa vivum an mortuum ambigitur, nec causæ exitum adhuc scimus, egregie docta, albo castimonii turpiter excidit.

Tabulam Grönlandiæ, quam ad Mag. *Räschium* misi, Hamburgi impressam, remisit mihi, ita corruptam, ut pro mea agnoscere nequeam, nec postea literas ab eo, cum quolibet licet tabellario exspectatas, accepi, nec quid de mea *Grönlandia* jam in quartum apud eum annum morante sperandum sit, decernere possim; quid dicam de cæteris, tot mihi in dies oriuntur obstacula, ut si cognosceres, obstupesceres, mihi singula decoquenda, sperabam me præsentia Tua longe optatissima hac æstate fruiturum, præterijt oportunitas anni, fixa tamen manet apud me dulcissima Tui memoria, quod si Deus annuerit ut hunc vitæ meæ annum septuagesimum, quem ab octavo die mensis Junii ingressus sum, feliciter transigam, proximo, bono cum deo,

conveniemus. Interea omnia ut Tibi feliciter & ex voto cedant sincere opto; Vale igitur, mihiqve cultori Tuo, ut soles, fave, qvi eruditionem Tuam semper admiror, sinceritatem exosculor.

Legangri ad Torfæum epistola.

Salutem, & si quid salute optari queat beatius!

Nobilissime ac præclarissime vir, Domine *Thor-mudere* Islande, Fautor à persona & conversatione hæcenus incognite, at ab eruditione & optima nominis fama dudum inclyte ac spectate! Sicut magnes trahit ferrum, ita me segnem occulta quasi vi pertrahit ac excitat, insignis Tua virtus, ut non possim quin, quicquid hoc est literarii muneris, ad Te lubenter ac amanter transmittam. In studio historiarum ut principem Te agnoscit & veneratur patria, ita me in eodem infantem ac Davo fateor longe stupidiorum. Sed quia volupe est cum eruditis per literas confabulari, & ad longe disitos pennarum remigio advolare, unde tamdiu discimus quam vivimus; Inde non est quod mirere aut succenseas, discendi amore me Tuam ambire, quærere ac exosculari necessitudinem, qua mihi, in obscura ac solitaria pagi umbra latitanti, nil erit jucundius, nil dulcius aut optatius. Vicinorum ac exterorum populorum

res

res gestas indies audimus ac percurrimus avidi, qui nobis etiam relationes, epitomes, annalium medullas, continuationes, imo ipsam Europam sistunt exhibentque turbatam atque bellis vexatam; Sed, quod dolendum est, Norrigiæ nostræ res, tam antiquas, quam novas, negligentes præterimus, & quia raro communicantur, crasse plerumque ignoramus: Ita nempe in picea caligine, procul ab aula, procul à lumine, procul à doctis informatoribus, inerte ruri dormitur; Verum intra amænos genitalis soli agros ut subsistamus, duo nobis reliquit communis antiquitatum vindex seu historiarum præceptor *Sturlesonius*, alterum Norrigiæ chronicon, alterum ejusdem chorographiam succinctam; Hic rhodus, hic saltamus. Sed velut in his exerceri est jucundum, ita paulo ulterius ad posteriora tempora pergere non foret inconsultum; Hinc lubens viderem primo chronici continuationem circa Regum Norrigiæ seriem ex *A. Hvitsfeldio* aliisque scriptoribus collectam, præsertim circa eorundem acta tam togata quam sagata, tam politica quam theologica, non extra sed intra hos natalis terræ montes in hanc usque diem, qualem Regum priorum epitomen laconice subjunxit Ethnicæ & antiquæ suæ Norvegiæ *Jonas Ramus*, Pastor (ni fallor) sub dioecesi Christianiensi laudatissimus. Dein cupidissime exposcerem Norrigiæ delineationem geographicam seu effigiationem æri incisam, ac in mappa seu charta exhibitam, non regnis Sveciæ ac Daniæ annexam, ut in Belgio vulgo prostat, sed per se solam ac seorsim repræsentatam, unde
tam

tam locorum situs seu distantia, quam viarum cursus clare dignosci ac luculenter poterint conspici. In duplici hoc studio, circa paterni hujus regni fines, tam historico quam chorographico, si quid sub manibus habes ipse, aut nosti in lucem, methodo (uti desidero) brevi, compendiaria, facili ac perspicua divulgatum, rogo enixe, si non communicare poteris, ut titulum seu nomen saltem auctoris mihi aperias, & locum unde emi possit, amice resignifices. Quo favoris officio me, Vestro Honori alias addictum, eo devincis arctius ac multo reddis posthac obligationem. Interim ne Vestrae humanitati plane sit nomen meum incognitum, rudia hæc tenuis ingenii specimina mittuntur; alterum Theologica meditatio super anniversariam nostram litaniam, alterum exile quoddam carmen *M. Arnolde* historiam Norrigia latine reddenti olim oblatum, non quod doctissimis Tuis oculis subjici, legi aut pervolvi, mereantur hæc schediasmata, sed saltem ut amoris in Te mei aliquod habeas documentum ac indicium apertum. Serena ac favorabili, quæso, fronte nigellas has Cadmi filias excipe, meque inter nominis Tui cultores numera, nemini officiositate secundum. Ita in Jovis gremio ægritudinum expertus ac mille gaudiis perfusus secure requiesce atque extento ævo felicissimus vale! E Vigilia Sognensi, tractui Bergensi subjecta, ipsis Kalendis Junii, anno æræ Christianæ 1693.

Epi-

Epigrammata.

I.

In Annalium Norrigicorum Conditores,
Snarronem Sturlesonium,
 Supremum fori Islandici Judicem, fastos septentrionis con-
 texentem;

Dominum Petrum Claudii,
 Pastorem & Præpositum sub diœcesi Stafangriensi, Undalensem,
 in usum gentis patriæ illos Danicæ reddentem;

Doct. Olauum Wormium,
 Professore in Dania Hafniensem, politius reuifos euulgantem;
 atque

Mag. Arnoldum Johannis de Fine,
 Lectorem S. S. Theologiæ Bergenfem, eodẽ in exoticorum
 lucem latino sermone illustrantem scholiisque erudi-
 tissimis fufe exornantem.

Islandus glaciẽ primus perfregerat Arcti,
 Arctica trans undas *Undalus* arte tulit.

Wormius hos fastos cura meliore reuifos
 Approbat, Hafniadum publicitatqve typis.
 Hinc *Crymogæa*, suas *Normannia*, *Dania* laudes,
 Sole sub arctoo, tempus in omne ferunt.

Deerat at *finis*. Tantarum gloria rerum
 Disjunctis posset qvo sine *fine* legi.
 Hinc de *Fine Arndus* Runarum dogmata prisca
 Romano voluit condecorare stylo.

Qvo mage jam sermo Latialis dignior omneis
Arnoldus veterum scriptaqve plura citat;
 Hoc mage laudetur reliqvis in gentibus, atqve
 Longius immensi carpat honoris iter.

II.

Collatio Historiographorum optimorum

Johannis Isacii Pontani, Medic. Doct. &
Mag. Arnoldi Johannis de Fine, S. S. Theol.
 Lectoris.

Pontanus Danos, *Arnoldus* Norrigianos
 Cernuntur Latio concelebrasse stylo.
 Ille patrum cunas, *Hvitsfeldi* voce, retextit;
 Res repetit Noricas hic, *Stureone* duce,
 Si de *Ponte* suis sine compare magnus habetur,
 De *Fine Arnoldus*, dic mihi, quantus erit?

III.

Peregrini testimonium proprio, in causa propria, attestat:
 In patriæ laudes suspectus testis habetur
 Incola, sed fidam fert peregrinus opem.
 Hinc mî *Scane* fidem majori luce mereris,
 Majorique Noris laude canendus eris:
 Sic redeunt Scaldri, Jarli, borealia Regum
 Sceptraque Norrigiæ, sic reviviscit honos.
 Donec amor veri, tanti reverentia testis
 Inconcussa reget solis utrumque polum.

Applaudebit *Ivarus Er. L.*

Die ætatis, penes nostrates, initiali, Martyris
 scilicet Tiburtii. Anno unionis Norrigiæ cum Da-
 nia 289.

χαριστογίας, autem, aDMInICVLctVr Ies Vs!

Tor-

Torfæus ad M. Ivarum Erii Legangrum,
Præpositum Sognensem.

Jam dudum decreveram, Vir Clarissime, Reverentiam Tuam qualicunque obſignatarum tabellarum officio prævenire, id nempe proſectior ætas, officii gravitas, perſonæ dignitas, virtutis & eruditionis invicta fama, nec heri aut nudius tertius, ſed longo annorum decurſu celebris, jure meritoque expoſcit, nec levis, de multis tantum virum conſulendi neceſſitas, exigit, nec non, uti exiſtimare videris, nominis Tui celebritas, niſi ſurdis ſimul & cæcis, haudquaquam ignota, me quoque præteriit, priusquam hanc terram, quam pariter incolimus, pedibus calcavi, innotuiſti vir etiam patriæ ſinibus amplior, fratrem nimirum Tuum, virum perquam Venerandum provinciæ Jadarum ſubjectarum eccleſiarum præfectum religioſiſſimum, amicos inter primos juvenem juvenis in Dania familiariter novi, & ante eum juvenem præſantiſſimum *Bartholum Gladium*, albo civium Academicorum una mecum inſcriptum. Per hos Tuæ claritatis notitia primum ad me pervenit, magnis deinde increſcentis ſecundiſſimæ famæ auctibus illuſtrata, jam tandem, Te ipſo deferente, tribus evidentiſſimis documentis, epiſtola eruditione & humanitate pari, carminibus encomiaſticis, & exercitiis homileticis teſtatiſſima; quibus ipſam famam, quæ plerumque in laudando aut vituperando, amplificando aut extenuando modum excedere ſolet, à mendacii infamia vindicaſti, niſi in quantum meritis mi-

nor virtutes Tuas adæquare nequivit. Gratulor itaque Tibi, vir maxime, tantum literariæ suppellectilis tam inexhaustum thesaurum.

Exosculor propensum in eos affectum, qui discretis temporibus, imo ex seculis, majorum gesta celebrantes patriam commentariis illustrarunt, quem congestis in eos lepidissimis elogiis metricis cumulatissime monstrasti, ingens documentum quanto patriæ amore tenearis. Gratulor ecclesiis inspectioni Tuæ subjectis, earumque præsidibus, imo & nostris pastoribus elaboratissimam textus Prophetici interpretationem, fecundissimi ingenii monumentum; verum cum illius solius enodationi, licet dispari interdum dexteritate promulgatæ, singulis imperativis feriis asseverimus, quod ecclesiæ nostræ rectores isto tantum delectati cæteros explicationi destinatos hactenus omiserint, siue ob captus nostri imbecillitatem, ne difficilioribus obrueremur, qui toties præmanfa, inque os ingesta digerere nequimus, siue interpretum defectum, optime de iis cæterisque sacri ordinis ministris merueris, atque adeo nobis, eorum auditoribus, si plures eodem tenore explanatos in lucem edideris, interea his, quippe dono acceptissimo, libenter fruar, ex quibus, sicut ex mellissima epistola Tua, tanto magis gaudium capio, quod abs Te, tanto viro, tanto locorum intervallo disjuncto, data sit, tanto magis erubesco, magis etiam mihi ipsi succenseo, quod nimia cunctatione debitum Claritati Tuæ, & jam pridem destinatum officium tantisper intermiserim; donec eo occupato ipse me ultro pro-

vocaveris, quam igitur occasionem ad humanitatem Tuam literarum beneficio in posterum compellendam culpamque negligentiae expiandam benigne præbuiſti, libenter amplexus absque ulteriore prologo ad postulata respondebo. Chronicorum continuationem circa Regum Norvegiæ Seriem ex *A. Hvitfeldo* aliisque scriptoribus collectam, in hunc usque diem non extra, sed intra hos natalis terræ montes, qualem Regum priorum epitomen laconice subjunxit Ethnicæ & antiquæ suæ Norvegiæ Dominus *Jonas Ramus*, expetis, à principio, credo, unitæ cum Dania Norvegiæ. Neminem novi qui collegerit; *Pontanus* quidem quantum *Hvitfeldus* conscripſit, toga Romana donavit, sed in bibliotheca ædis S. S. Trinitatis Mss. ejus hæcenus inedita servantur, miscentur ibi Norvegica Danicis, nec figillatim describuntur. Requiris proinde separatam à vicinis terris Norvegiæ delineationem geographicam; Expresſit eam, ipsa experientia edoctus, propria manu elegantissime, &, ut confido, enucleatissime, vir clarissimus Magister *Melchior Ramus*, scholæ Nidrosiensis Professor Theologicus, quam superiori anno Serenissimæ Regiæ Majestatis supremo libellorum magistro, seu Secretario Illustrissimo & optimo viro *Mathiæ Mothio*, me præſente ipsi Regi exhibendam tradidit, forma quadrata vel orgyiam excedentem, singulas provincias isto exemplari deinceps formaturus; Inde ego magnum subsidium spe complexus, ne in nihilum vertat valde vereor, postquam illius copiam propitius ipsi numen nobis eripuit, ista enim manu-

Etione defectus quorsum procedam? Unde locorum situm, distantias, itinerum spatia, cladibus, bellis, occupationibus aut diversis casibus notabilia quæque assequar? Aut chorographicos errores passim occurrentes corrigam, sine lydio illo lapide? cum talium notitia intra musæum haud aliter comparetur; Quæ enim *Petrus Claudius*, nihil nimirum chorographiæ quod suo *Snorrius Sturlæus* scripsit, nobis reliquit, imperfecta sunt, quoque magis in septentrionem proceditur, deficiunt, nec tamen satis laudari potest clarissimi illius viri industria & patriæ illustrandæ studium, cujus solius amore, nullo lucri aucupio aut præmii intuitu, res patrias aliis intactas posteritati consecravit. Extant quidem tabulæ geographicæ in Hollandia delineatæ & effigiatæ, impensis *Janfonii*, *Vasbergiorum* & *Mosis Pitt*, solam Norvegiam prima, diœceses *Stafangriensem*, *Asloensem* & *Bergensem* secunda, solam *Bergensem* tertia, solam *Nidarosiensem* quarta complectitur, auctoris nomen appositum non est, situs utcunque patet, pauca loca notata sunt, nominibus etiam hodiernis in Belgica detortis; *Haffniæ* meas comparavi, plura ibi exempla venalia credo, unum mihi tantum superpetit, quo carere nequeo; Ne tamen in reddenda qualicunque gratia omnino deficiam, mitto schedas præsentēs, fabulosis quidem narrationibus scatentes, atque eo forte nomine minus acceptas, sed argumēti fiducia se tuentes, quod *Sogniæ*, non in totum, ut spero, confictas laudes contineant; Vertit ex Islandico M. in linguam Svedicam à principio usque

usque ad mortem Belii & Thorsteni regni Sveciæ antiquarius, vir nobilis *Jacobus Reenhielm*, notisque docte illustravit, anno hujus seculi octuagesimo, ipsi-
que Regi inscripsit; adeo nostris gentis illius judicia differunt. Ego fabulosa carptim persecutus reliqua etiam compendiose retuli, rebus quam verbis inten-
tior; adjeci etiam *Fridthiofi vitam*, utpote minus à fide aliena tractantem, nec reticere volui clarissimi *Thomæ Bartholini* judicium, quo me quoque per-
litteras, etiam coram, à talium narratione dehorta-
tus est; nec monitis refragor, sed placet plurimum præstantiorum virorum consilia sententiasque explo-
rare, inprimis Tuæ humanitatis, qui de his optime
judicare poteris, si in mei gratiam, quod obnixè
oro, ab indigenis exquirere dignatus fueris, an ulla
veteris famæ vestigia de his supersint, an colles se-
pulchrales Belii & Thorsteini, uti hic describuntur,
adhuc, aut eorum rudera, remaneant, an horum
virorum nomina, an monstrosas transfigurationes,
an extensum per Hördiam inque transmarinas Orca-
des imperium Sognicum, ullus ex longa traditione
acceperit, an templi vel delubri Baldurshagensis
memoria extet, an inde Framnesum & vice versa
conspectus, situsque Framnesiæ & Syrstrandæ (quo
vocabulo una tantum villa antiquitus, non ut hodie
plures, notabatur) cum his congruat, aut si nomi-
num memoriam longa ætas delevit, quænam his ho-
die respondeant, an in Uplandis ulla in tantum spa-
tium extensa, diducta, depressa, speluncaque ho-
die extet, quod forte ex hujus descriptionis manu-
ductione

ductione exquiri poterit? His cognitis quantum *Thorsteini, Fridthiofiqve vitis* tribuendum sit, facile perpendes. Quæ tamen Orcades spectant, Orcadenſium hiftoriæ breviter inferui, quæ jam exâcto oculatiſſimi cenſoris iudicio, peculiari Sereniſſimi Regis mandato commiſſa, dudum reddita fuiſſet, æ gravifſimis negotiis impeditus, ab illius reviſione ~~idem~~ idem diſtractus, novis in dies ſubnaſcentibus occupationibus, jam quoqve cauſis in ſuprema curia cognoscendis iudiciisqve reddendis diſtineretur, pollicetur tamen per litteras ſe propediem ejus lectionem abſoluturum; magnopere igitur peto, ne graveris prima quæqve occasione per eccleſiarum Tuarum præſides ſingularum curiarum cives de his conſulere, meqve iterum per oportunos internuntios certiore reddere eadem opera; Si quid (de quo tamen deſpero) veterum codicum membranceorum aut (quod magis veriſimile) antiqua ex traditione memoriæ hiftoria dignum ullibi extet, aut hodie admirandum ſit, teſtium evidentiâ certum, ut converſio in urſos, lupos, receptus hominum intra rupes, & id genus alia, iſtud liberali pretio redimendum, idqve mandato Regis, hæc gratis communicanda ut procurent, auctoritate Tua ſimul & dexteritate facile perſuaderis; nihil eſt quod de pretio dubitent, deponant modo apud Tuam Claritatem donec redemero. Reſtant ex multis pauca de quibus in præſens conſulendum, ut de provincia Sogniæ proxima, quam *Fialer* veteres appellarunt, incolas *Filir* (ſicut Sognenſes *Sygnir*) ibi ſinus Dalsfiörd,

fiörd, unde Ingolfus incolarum Islandiæ antesignanus, cum solum verteret, profectus est, ibi prædium, Comitum priscorum celebris sedes, *Gaulir*, unde nomarchia *Gaulating* nomen accepit; postea locus curiæ alio translatus est, ibi Comes Atlius Graeilis prius habitabat, quam ab Halfdano Nigro Haraldī Pulchricomī patre Sogniæ præfectus est, de quo *Chronica Norvegica* pag. 34. ubi *Gauler* prave detorquetur in *Guldoen* aut *Guldal*, pravius etiam pag. 45. Audbiornus Sogniæ Rex memoratur, cum fuerit Fiördiæ. Intra Fialas sinus Stafanesvog situs est, ubi Comes Athius cum Comite Hæcone Griðgardi filio internecino bello congressus occubuit; In Atleoam deinde deportatus, ejus filius Hæsteinus in Islandiam migrans, prædium Stockseyri incoluit, quod nunc neptis mea ex sorore possidet & inhabitat. Tractus inter Sogniam & Sundfiordiam interjectus Fialarum nomine usurpatus est, inde Filefield nomen traxit. Atleoam *Jonas Ramus* ad australe ostiī sinūs Sognici latus nec exiguo interstitio diremptam posuit; Ego in tractu Fialensi sitam existimabam; prope eam inter plures insulas *Sandoe* seu *Sandœ* jacet, quo popularis meus Egill Skallagrimi, viri primarii in Fiordia nati, sed tunc Islandiæ incolæ, filius, cædis in Atlœ in præsentia Regis Eirici Blóðöxii & uxoris ejus Gunnhildæ patræ reus anno 916 incredibili natatu enavit, eratque tunc inculta, in usum pecoris, amœna & fertilis. Celebris est satrapæ Sognensis Heyángurs-Biörni memoria; an extet villa nomine *Heyángur* intra territorium Sognensē, an quod fœni

parcus ita dictus fuerit, parum mihi constat, utrumque enim *Angur* denotat, sollicitudinem & locum maritimum, ex posteriore significatione reditus Regii *Leidángur*, nobis *Leding*, & nomen oppidi *Stafangur*, profluxerunt, componitur enim ex voce *Staf*, quo nomine præjacens scopulus appellatur, & *Angur*, pariter atque villa ubi ego ab infantia ad annum ætatis decimum octavum vixi, *Stafnes* dicta, nimirum à scopulo ejusdem nominis & promontorio ubi sita est. Notatur etiam aliquoties celebre Sogniæ prædium *Aurland*, satraparum quoque sedes. Quæ de Sognia referre potuit *Jonas Ramus* consulto omis-
 sisse videtur, cum tamen codice Regio qui penes me est, unde quædam eorum, quæ scripsit, excerptis, contineantur, nimirum de Nore Norvegiæ Eponymo, quem male cum Niordo Sveciæ Deastro, qui ei quoque Norus est, ut & Thorrium Finniæ & Qve-
 niæ Regem cum Thoro septentrionis idolo confun-
 dit. Soknius Rex Sogniam rexit, Soknadaloque nomen de suo communicavit, in arte magica exercitissimus, Norique Finnlantiæ artibus instructis-
 simo haud impar, ejus tamen armis oppressus est, quod si, uti delineavit *Jonas Ramus*, è Sogniæ sinu, sinus alter, qui *Norfiord* dicitur, procedit, nominis im-
 positionem Nori debet. Intra Sogniæ districtum val-
 lis est, *Leirdal* appellant, *Læradal* à scemoribus, quo-
 rum formam repræsentat, veteres appellavere. Prius charta deficiet, quam materia, si partem tantum exiguam talium libeat persequi, abutarque patientia
 Claritatis Tuæ, inque leges epistolæ, quod alias fa-
 ctum,

Etum, gravius tamen peccem. His igitur in aliud tempus, Deo propitio, dilatis, ut hæc rudi calame in chartas properanter conjecta boni consulas; oro, perpetuaque felicitate, nulla molestia turbante, in Nestoreos annos floreas, familiamque & sobolem perpetuis fortunæ felicitatisque gradibus increfcentem, senectutis solatia, vitæ satur videas fruarisque, voveo. Vale, &, ut cœpisti, fave. Ex Stangalandia Kormtis; pridie Idus Julii, anno reparatæ salutis 1693.

Leganger ad Torfæum.

Salutem & vitam sine ægritudine longævam!

Gentis Tuæ lumen & ævi nostri decus splendidissimum, nobilissime ac præclarissime Domine *Thormodæ Torfæe*, fautorum apex, amice ad urnam πολυφιλτατε, de incolumitate Tua quam è transmisfis ac communicatis literis haud obscure percipere ac colligere licuit, summopere lætor ac effuse gaudeo; Pergratum enim mihi accidit vile meum scribendi officium ad candidas Tuas fores tuto pervenisse; adhuc gratius, quod epistolium illud non modo serena fronte exceperis, sed & responso plusquam amico atque exoptato dignatus fueris; Longe autem gratisimum, quod in tranquillo otio ac integra sanitate rempublicam literariam elegantissimis ac doctissimis Tuis historiis oblectare ac illustrare non desinas; Quid nam-

que valetudine etiam aliquali & mediocri nobis, fessis, exhaustis atque in senium vergentibus, dari potest dulcius, melius, aut desideratius? Palmam hæc una præripit cunctis mundi thesauris, sine qua plus alodes quam mellis sapit tota nostra vita. Vivas igitur, mi fautor, extento bene sanus ævo, nec nisi serus in coelum redeas, diuque latus intersis in tenebris hærenti populo Arctoo.

Quod memores nominis mei vilissimi notitiam diu abhinc claritudini Tuæ apertam ac perspectam fuisse, partim de cognito fratre meo Domino *Petro*, partim ob veterem Tuam necessitudinem cum privignæ meæ *Bartholæ*; De hoc gratulor mihi humiliter, serio exoptans, quæ coepit exinde favoris Tui scintilla, lætus porro foveri atque in duraturam amoris constantissimi flammam altius assurgere perpetimque lucere perseveret. Interim non nisi dolenter recogito optimam beatissimi istius *Bartholæ* memoriam; Ingenium noveras in spem patriæ amplam natum, sed in pertinacia morbi dolenter nobis creptum ac premature extinctum. Sit anima ejus in benedictione! Ad materiam prioris meæ scriptionis, quod amanter respondeas, grates refero longe maximas. Quæ autem addis honoris & laudis ornamenta, ut indignissimus modeste averfor, declino, abhorreo, tribueas illa non mihi merito, sed amoris Tuo faventissimo, qui in istis cumulandis cæcutit atque metam excedit debitam. Quod latitet, Principum tuba, *Pontanus* inter Bibliothecæ Academicæ cancellos persvasissimum habeo. Novissima Regum
gesta

gesta in archivo recondita tanquam *κεκρυμμένα* Politicorum pretiosissima mihi & vulgo denegantur videnda, ne revelata ista mysteria sordide in auras evilescant. Lubens igitur ego, utpote alterum pedem in cymba Charontis habens, in historia Biblica acquiesco; Hæc valentem me oblectat, languentem sustentat, & cada-veroso viam sternit in æternitatem. Ob Herculeum laborem & exactam Norrigiæ delineationem geographica laudes ac gratias meretur *Melchior Ramus* amplissimas, sed quamdiu in Regio asservatur charophylacio, nec communi literarum bono lucem subie publicam, cogimur nos plebei ac infimi ad trita, communia & vetera recurrere, mappas scilicet, quas indigitas in Belgio excusas, quatuor istas, mihi tamen hæcenus non visas; Quas si locorum intervalla aut temporum penuria denegaverint, nova mihi meditata est viventium illa terra, beata ac æterna ista, quam calcabunt soli mansveti, humiles, mites & credentes, in altera vita. Insuper ut Te intus videam & humanitatem penitus cognoscam, è deliciis Tuis Islandicis antiquam paganismi faciem & vetustissimos Norrigiæ annales offers & aperis, partem eorundem exscriptam transmittens, ut è vestigio feram, ex ungue leonem, è scriptione virum, & parvo ostenso pugillo integri manipuli ac pleni horrei lectissimam copiam perspicue ac abunde intelligam. Ibi à primis soli nostri initiis & ipsis regni incunabulis abditissima majorum gesta recludis, recensens; Ibi in tenebris reclusam & absconditam gigantum memoriam regis; & tandiu neglectam resuscitas Sogniam.

Ita sopitos nos excitas indigenas, animum faciendo & lampada in manus tradendo, ut, Te duce & phosphoro, prisca temporum, locorum, proavorum & secretorum monumenta, priscos istos vivendi mores & ipsam in prima infantia Sogniam contemplerur. Hac ratione olim demortuos longaque oblivione sepultos reviviscere facis Atlantes, Comites, Proceres & Reges Norrigiæ. Elegantissimum (crede mihi, non blandior) adornas opus, temporum mellificium, studiorum condimentum, quo optime ac laudatissime mereris de tota patria, de Sognia, de singulis qui ultra vulgus sapere gestiunt. Obijciant forte nonnulli obsoletas, fabulosas, incertas, vel fide minus dignas esse has narrationes; His prolixè, sufficienter ac omni ex parte respondendo satisfacit incomparabilis noster *Stephanus* in prolegomenis notarum ad Saxonem, capite integro XXIII. lucrum inter alia putans, neque omnibus fidem adhibere, neque omnia tanquam impossibilia aspernari. Addo simplicius; Quamquam optimi scriptores suos habeant obrectatores, *Homerus* Zoilum, *Virgilius* Carbilium, & cæteri cæteros, ea propter non fraudandus est ullus debita sua laude; nec opus est ob quorundam minus amica judicia à bene captis meticolose desistere aut manum ab aratro turpiter remove. Artifici in sua arte qui credere nolit, suo is abundet sensu propriamque prodat imperitiam. Nemini hæc sacra obtruduntur; renuenti hæc ambrosiæ & nectaris fercula coacte non inferciuntur; *Invenies alium, si Te hic fastidit Alexis*, inquebat *Virgilia*.

gilianus ille Corydon; suum alias cuique pulchrum; Quid indigenæ ingenuo acceptius aut lætius, quid jucundius aut lepidius, quam natalis soli rudimenta, orsa & cæca audire primordia? Maeste igitur, ac perge modo, mi antiquitatum sospitator felicissime! Et res & verba, & stylus & methodus arrident, perplacent, demulcent, ut ob dicendi genus facundissimum vere mihi *alter Saxo* sis dicendus, *Saxo Norrigicus* nunquam sine laude loquendus. (Unicum interim mihi condones velim, si pro cœpto more, ut amicus amicum amanter moneam; si per distincta interstitia, distincta capita, sectiones vel novas lineas vel per notas marginales, divisas ac diversas historias ordinatim interfingere aliquando placuerit, lectori grata adhuc gratior, & præclara præclarior affulgeret lux, tam perspicuitatem historiarum, quam legendi aviditatem paritura alacriorem. Ita benignus suscipe infantile ac cæcum hoc de coloribus iudicium). Hinc commodatas annalium tuorum schedas pro bellariis retentas aliquantisper reservo, inter otia relegendas ac accuratius pensitandas, donec leſitanti sitim plenius restrinxerint, tum bona fide remittentur, modo Deus vitam benignus indulerit. Belii, Thorstenii, Baldurshagii, Framnesi, Gaulis, Fridthiofvii & consimilia superiorum simulacra, ob inimicam fatorum sortem & tam longum temporum decursum ita interciderunt, ut ne quidem recordatio aut umbra de eisdem superſit, præfertim post, chev! luctuosum pientissimi M. *Gerhardi Melzowii* obitum, qui ob Presbyterologiarum suarum evulgationem,

ut

ut insignis vetustatum vindex, non sibi vicinos solum, verum & omnes contrerraneos obstrinxit validissime. Interim hujus territorii Dominos Collegas Tuo nomine enixe obsecravi, si quæ nosset aut possiderent antiquitatum, codicum membraneorum, raritudinum, insignium aut latibulorum vestigia, rudera, signa vel indicia, illa scriptim communicarent, cujus obsecrationis successum seu effectum dies docebit insequens.

In medio Sundfiordiz, ab exteriori tamen parte, versus oceanum, invenitur *Stafve-næs* (scopulus ante promontorium); Huc Sogniam propius visitur *Aslæ* ignaris habitatoribus *Hartl-øe* (corylorum insula) hodie nuncupata; Quæ loca ditioni subjacent, parentque Sundfiordiz; ut & *Gouldal*, vallis intra interioris hujus tractus montes sita, quæ an Gauli Comiti suos natales debeat incertum est. Verum quod *Oost-Gulen* & *Sör-Gulen* (duo sinus seu viciniaz) in ostio Nordhordiz ab illo nomina traxerint, nemo est qui dubitat. *Fialarum* nomen, regio, situs, conditio, memoria, totaliter exspirarunt, perierunt. Hominum conversio, transfiguratio in urso, lupos, vel receptus intra montes, item immutatio vultuum &c. vi. lucis Evangelicæ à fide Christiana dudum exularunt; Quæ commemorantur, olim condigisse, elusionibus ac præstigiis Sathanz adscribuntur, qui apud filios incredulitatis, istius seculi gigantes, magos & ex his ortos haud ab similibus indolis homines (trigam tenebrionum) fuit efficax ac mill-artifex. Peculiarem vero atque summam animi delectationem peperit

peperit rara, antiqva & vere genuina Tua vocum quarundam obscuriorum interpretatio (ut *Lærdal* à femoribus &c.) quæ occasionem mihi præbet Tuam Claritatem ulterius rogandi, ut subcissivas seu surreptitias otiorum horas porro tribuas pluribus ejusmodi vocabulorum derivationibus eruendis, quibus in gratiam caliginosæ hujus regionis, nihil rescribi potest unquam potius, nil optatius aut jucundius; In quem finem rudem ac superficialiariam remitto Sogniæ topographiam, quam cum tabula seu massa Tua geographica (ut lydio Tibi lapide) conferre ac subinde examinare poteris, præsertim autem ut incognitas villarum seu locorum etymologias in nostri gratiam subinde scruteris, exquisitas revolvās, nec non, si fata permiserint, mihi aut posteritati manifestas reddas.

Tandem ne spectatissimam Tuam humanitatem cum tædio prolixius detineam, votorum meorum summa erit, ut modo vitæ dies prolongaverit propitiâ Numinis benignitas, sepositis gravioribus occupationibus, relaxandi animi ergo, sub futuro æstatis sole & blandissima aëris clementia, Sogniam nostram, me vivo, visitare digneris, comite Tecum assumto fratre meo dilectissimo Domino *Petro*, quando, quæ calamus jam exprimere nequit, coram ventilare, locorum situationes cum scribentium narrationibus exactius expendere, ac tam intimius quam diutius confabulari dabitur. Æstatem alias hoc Sognense vicinium habuit torridam, jejunam, frugum, graminis ac hordei minus feracem, quæ per hyemem

Y

& dein-

& deinceps annonæ difficultatem atque rerum emendarum minatur caritatem; Opituletur, subveniat & succurrat nobis benignissima conditoris misericordia! Me interim, quem fegnior ætas, dentium vacillantium delapsus, calculi dolores & mille symptomata indies premunt, divexant, affligunt, me, inquam, precibus Tuis Deo commenda.

Tu vero, cum tota familia nobilissima, amanter abs me salutata, omnibusque Tuis, lætus, salvus confenesce; curas ac morbos fortiter depelle; Imo Samfone robustior, atque ipso Abrahamo vivacior, celebrior ac felicior æternum vale!

E Grofvia Vigenfi 16 Septembr. 1693.

Circa brevissimam Sogniæ chorographiam (*).

Vocabula quædam juxta conjecturam Danice quidem exposita, sed quæ veriore & genuinam Etymologiam è prisca vetustate adhuc desiderant.

Norge, rectissime scribi videtur *Norrig*, quasi *Rong Nors Rige*, *Norrigia*, non juxta linguam Germanicam *Nordwegen* (versus septentrionem) *Norvegia*: Nec *Normannia* seu *Normandia*, quia ita pars quædam Galliæ à *Norrigis* est vocata. *Norvagia* in contemptum plebis ab invidis famæ subsannatoribus plerumque appellatur, quasi indigenæ vagi, vagabundi, inconstantes & errantes etiam.

(*) Quæ in hoc schediasmate typis *Italicis* five *currentibus* expressa sistuntur, ex lingua Danica translata sunt.

etiamnum essent. P. Undal p. 1. aff Norden falder andre det Norderige & contracte Norrig vel Norge.

Bergen. Civitas hæc maritima juxta alios deducitur à montibus, quia inter altos montes, undique eam cingentes, extructa jacet; juxta alios à verbo bierge, h. e. abscondere; Bergvin h. e. absconde te o amice in hoc portu tanquam in securo gremio.

Prior derivatio videtur propria, posterior allusiva, utraque tamen tolerabilis.

Sognia, *sex, cum semi, miliaribus in septentrionem à Bergis jacens, est longus sinus ex mari, qui in continentem sedecim miliaribus extenditur. Navigantes æphyri ope eum tarde, quasi adversus clivum, introeunt; Exeunt evro flante facilius citiusque, partim propter multos fluvios qui undique decurrunt & in mare egrediuntur, partim quia ab ortu in occasum facilius datur navigatio.*

Sogn, docente nobilissimo Historiographo Thormudo, nomen habet à Rege Sokenio, qui hic primus regnasse, & amicum intus in tractu locum ex sui ipsius nomine Soknadal appellasse fertur. Quoad pronunciationem tum asperiori seu duriori tono efferebatur olim Soku vel Sogna Sylki; mollius jam ex depravata lingvæ consuetudine Sogn nominatur.

Fiala-fylki istud, de quo agit Petrus Undal pag. 14. 70. & 81. hoc tempore omnino ignoratur quid, vel sit, vel fuerit. Est equidem Sognia jam in duas præfecturas divisa, exteriorem & interiorem Sogniam, quæ prius uni præfecto subiecta, verum nec infra nec proxime inveniuntur ulli vicini specialiter Fialur aut Filer dicti. Epistola Tua, mi honoratissime Domine Thormude, ita habet; Tractus inter Sogniam & Sundfiordiam interjectus Fialarum nomine est usurpatus. Cum Tua ac omnium Chorographorum venia ac pace (non studio contradicendi, sed discendi) modeste ut replicem; Inter vicinas has præfecturas, Sogniam & Sundfiordiam, nullibi interjectus tractus videtur & invenitur, ubi enim Sognia, vel supra montes, vel circa mare, terminatur, ibi immediate ac proxime incipit Sundfiordia

fiordia & vice versa. Inter Sogniam & *Fialefield* nullum interstitium, nullum interjectum hodie agnoscitur divortium, quia Sognia ad radices & mediam partem montis *File-field* se tendit ac immitit; trans montem seu in medio montis quam proxime incepisset *Walders*; Non cognoscitur ullus interjectus tractus seu vicinia. Sub Sognorum nomine in intimo freto habitantium comprehendendi igitur oportet Fialeros seu Fileros istos homines, donec, interprete quodam Mercurio, hæc umbra in solem, hæc caligo in lucem dissolvi possit.

In Sognia sequentes sunt paræciæ:

Ewindvigo paræciæ annexa sunt quatuor templa in Sognia sita, Udvær, Bøe, Ladvig, Riisnefiord. Templum primum, nimirum Ewindvigi, ubi Pastor loci residet, præfecturæ Nordhordensis parit. Ewindvig dicitur, quasi Ewindsvig, viri istius Ewindi finis, vel en windwig allusive. In extremo sinu Sognensis ostio sitæ sunt duæ stationes in usum piscatorum, Indrevær & Udvær. Apud exterius in parva insula majores exiguum exstruxere templum ligneum, ex grato in Deum animo, & ut illum ibi piscaturæ causa invocarent. Istud semi milliari in mare à continente dissitum conservatur ex piorum quorundam in eum usum symbolis, vocaturque Udvær-Capell.

Bøes templum duo circiter milliaria interitus situm est, in continente, in loco viridi, quasi in prato seu arvo, unde possibile id nomen habere Bøe h. e. pratum, arvom.

Ladvig interior sita, quæ in parvo sinu exiguum etiam habet templum: Ladvig quasi Laug vig, humilis & depressus sinus. Propinquior etymologia nescitur.

Riisnefiord parvus est sinus, ad illos transversus ex australi Sognefiordi latere, habet parvum templum ligneum. Videtur ex Risis i. e. athletis nomen sortitus.

Extra hos, inter Riisnefiord & Dingen, id est extremum inter continenti adhaerentia promontoria (extra enim insule

insula tantum jacent) hic est portus Runle, ubi auster, quo flante Bergis navigatur, requiescit, & evrus, qui sæpissime per Sognefiord ad mare flat, extenditur, ita ut hi duo venti ibi alter alteri obvii fiant & contrarii. Hinc in hoc portu myoparones & cymbæ sæpissime, inprimis tempore autumnali, diu morari & intolerabiliter impediri coguntur usque quo tempestas mutetur. Vera hujus vocis origo ignoratur; Runle confusa multitudo creditur, hic enim innumeri scopuli, fyrtes, & perparvæ insulæ siti sunt.

Wigenfis paræcia.

Ut isthic finus Sognefiord utrinque habitatus est, ita extreme in hac præfectura Kirkebøe annexum templum situm est, ubi Ostrenes templum in loco apto stat, auditque Kirkebøense, à loco, arvo seu campo ubi templum est erectum. Non longe abhinc in Wadumfiord, exigua lingula, septentrionem versus, extenditur. Sinus ita dictus est à prædio Wadum, ubi per brevem aptamque viam à Sognia in Sundfiordum per parvum promontorium transitur in paræciam Holmdalensem. Vadum quid significet, aut unde deriveretur, ignotum est.

E regione in latere australi finus patet finus Fullæt, ex monte Fugl ita dictus. Eadem alta rupes Fugl, avis, vocatur, quia fabulantur ex eadem galli cantum auditum. Hinc proxima villa Fuglsboe & finus Fugls-Sæde-Fiord, avis sedentis locus seu finus. Ad septentrionale latus alter est finus, dictus Høyangsfjörd, Heyángur Fiord, olim forte unius herois seu satrapæ sedes, jam in quinque prædia divisa: Ubi varii Biörnionis nomine viri, varix item Biörnix nomine mulieres habitant. Est finus angusta vallis, ubi amnis, qui in medio excurrit, gramen quovis anno aufert perditque; ita ut locus iste vocari queat. fœni inopia, seu locus non fœni abundans & fertilis, ut prisco ævo, sed jejunos macer & sterilis.

In Arneford, proxime intra finum, parvum stat templum ligneum; Ubi sinus nomen à viro illo Arne (Arnoldo,) qui locum forsan aut arboribus purgavit aut inhabitavit, trahit.

In Wig, quod est territorium sylva carens, stat templum primarium è ligno confectum apud prædium Hopperstad.

Hopperstad, quasi Hof-præst-stad, primarii seu præstantissimi pastoris villa, ubi ipse Parochus habitavit; For- san autem ejus substitutus Collega Residens alibi habitavit. In hoc prædio subtus in cella quadam antiqua ante unum annum inventa est petra e saxo plano in qua litteræ erant scriptæ. Hanc colonus ante fores triclinii sui collocavit, verum post admonitionem in cæmeterium deportata est, nam cippus est de mortui cujusdam sacerdotis sepulchro; literæ legi nequeunt. Pastor nunc Hopperstadi non habitat, verum proxime in villa multo minore dicta Groff, h. e. fovea vel sepulchrum, ob situm prædii, quia in loco humili, depresso ac declivi jacet, ubi quicquid pluviae coelitus delabitur stagnat & quiescit, nec ob planitiem atque profunditatem exitum invenit; Ideo fovea, specus, antrum, caverna vel sepulchrum reddi potest.

Antiquitates in hoc territorio nec videntur nec inveniuntur, nisi undique tumuli, inprimis duo invicem non disjuncti, vocantur Brödrehöye, fratrum colles, vel ob paritatem magnitudinis, quasi consimiles colles; vel ob par fratrum, quod duo fratres inibi sint humati. Omnes hi tumuli, ubi lapides in circuitu ordine dispositi inveniuntur, pro sepulchris habentur (unus fere ad quodvis prædium) post tempus quo cremandi & tumulandi mos erat, ut Stephanius habet in Notis ad Saxonem p. 90. seqv. Plurimi tumuli ab incolis olim effossi sunt, cum ibi invenirentur gladii, secures, & forte alia; verum talis non necessaria fossio nunc impeditur. In medio bujus Wigis territorio in planitie quadam (Möen dicta, unde hæc vox originem trahit non constat) invenitur locus Gilderhuus appellatus, ubi parvus cippus erectus stat. Hic plebs semel quovis anno

anno congregata fertur, ætate provec̃ti juniorum causa, ut eorum genus, majores, consanguineos, affinitatem, propriorum prædiorum terminos, portiones, lucos, &c. referrent. Convivium postea invicem habuerunt. Fuit consuetudo utilis forsā atque laudabilis, aſt nunc non in usu, propter indigenarum paupertatem, qui jam convivia celebrare dediscunt. E contra genus, sæpe consanguinei, & sæpissime proprietates, præata & sylvæ ad propria eorum prædia pertinentes, nunc ignorantur.

Lekanger parœcia.

Longum istud totumque territorium apud villam pastorem Lekanger, nunc Sœstrand vocatur, quasi littus ad mare, quod undique ibi inundat; tractus quidam circa littus ponti; hæc vulgata est loci etymologia, quia olim Syrstrandia vocabatur.

Lekanger, quasi Leik-anger, ludorum locus, ubi ob amœnitatem & medietatem seu meditullium Syrstrandia ludi & conventus commodè institui poterant, vel à tyronibus vel athleticis; Qui autem aut quales isti ludi fuerint, nuspiam memoratur. Nunc ibi situm est templum primarium ejus tribus, e lapidibus exstructum, interne & externe bene ornatum.

Proxime ad prædium jacet Tinghow, ubi forum forsitan antiquitus. Exteriorius promanat rivulus dictus Baldurs Grooff, Balduri rivus. De Baldurs Brynd in Sialandia Daniæ videantur Srephani notæ in Saxonem p. 92. Juxta hunc in acervo seu congerie lapidum erectus stat super terram altus lapis formam gladii representans; Est fere altissimus maximusque cippus faxeus seu obeliscus qui in Sognia invenitur, at tamen sine literis; Hinc de loco certum quid statui nequit.

*De Baldurshagi item Belii sepulchro & cæteris nunc nihil certi referre sciunt; utrum fuerit conseptus plantatusque hortus, nunc nescitur; Nam propter ingentes pestes & multos alios morbos quibus majores demortui sunt, & per
tam*

tam longum tempus hospites, ignoti, novi (inprimis inter sacerdotes) illis iterum successerunt; hinc priscae traditiones emortuæ, & patulus jam campus ubi Troja fuit antiquitus.

Similiter de Fremnæls; Quod Framnesum & Syrstrandia antiquitus una tantum villa fuerit; De hoc jam per bonam conjecturam non sciunt aliud intelligendum, quam de Öffre sive Fremmer Niöls, anteriori promontorio, quæ in intimis jacent Syrstrandia; Ubi desertum adhuc stat magnum templum lapideum, ferturque fuisse prædium cujusdam magnatis; Hinc totum littus ad sinus usque extrema se conspiciendum præbet.

In Wangsnæfia ad prædium Tiugum in Færland, in villa Rinde & in Fresvig, quinque parva templa lignea quæ ad hanc præfecturam pertinent, sita sunt; Quorum locorum originem seu derivationem primævam cognoscere volupe erat. Fortassis Færland quasi Fiordland quod in sinum progreditur. Fresvig quasi Frostvig, propter ingens gelu & frigus, quæ inibi sunt hyemali tempore majora quam in aliis locis.

Sogndali paræcia.

Proxime intra Leganger, sinus in varios ramos dividitur, ita ut parvus quidam sinus aliquantum septentrionem versus extendatur; hic jacet Sogndal, & supra hunc ad montem, Fylkis Bygden; Alter sinus (ex eodem magno) ad Lyfter usque incurrit; Idem per alium ramum ad Aardal & Lærdal; Adhuc alius austrum versus ad Udland.

Ad Sogndal paræciam Stedie, Norum & Copanger pertinent.

Territorium, quod extremum in hac præfectura jacet, audit (tanquam locus communis) Norum, sinus enim septentrionem versus continentem scindit. In sinu isto in medio inter Noornæls & Fimbred prælium fuit navale inter Reges Sverreyem & Magnum; de quo S. Sturleson in suis chronicis p. 115. sequ. Ibi in continente multa saxa reperiuntur erecta, sine

sine dubio ad indicandum congressum navalem, nullæ tamen in his litteræ, ex quibus res certior fieret, conspiciuntur.

Norum templum situm est in prædio Oemem (tanquam loco proprio.)

Templum primum Sogndali in prædio Stedie situm est. In Stedie-Bierg extra prædium eligeantur olim Régés; de quo Wormius distinctius in suis Monumentis; Ita ut in Sogndal Regia fuerit sedes.

Sedes pastoralis è regione Stedie (nam amnis intermanat) vocatur Aalen. Aalen ni fallor significat lineam seu lineæ ductum, *uti* longiuscula linea in dorso equi; profunda linea agri seu optima & fecundissima pars agri.

Aalen in Sogndal; quasi media seu latissima villa istius tractus.

De Copanger jacenti ex adverso in colle quodam ad orientem spectante, in Sturlesonii Chronicis Norvegiæ p. 514. & Undalini Chorographia p. 81. legitur.

Hawsloe paræcia.

Semimillari in continentem intra Sogndal situs est tractus circa lacum, cui nomen Fylkis-Bygden, populosum vicinium. Sturleson p. 515. lin. 5.

In medio juxta mare sita est ecclesia mater in pastoralis sede, quæ Hawsloe audit. Etymologia vocis seu significatio incognita est.

Huic ecclesiæ in continente intra sylvam subsunt Fitz & Jordangers templa. Ultra stagnum prope mare Solverens templum; Et e regione bujus trans sinum Sognensem Urnæs templum. Quorum nominum originatione seu interpretatio similiter ignorantur.

Hoc Urnæs appellatur & scribitur à nonnullis Od-næs; lingula in extremitate (Odden) inter Almendingsfiorden & Lysterfiorden. Admittitur hæc derivatio donec alla certior producat.

In hoc prædio Odnefs Hagboor Regis filius patibulo affixus esse perhibetur, qui gloriosam amabat Cyngilleu; Ejus domicilium in summitate montis monstratur, infra saxum erectum, ubi Hagbor enecatus traditur, de quo adhuc inter plebem carmen cantatur, verbum de verbo exprimens Hagbarti historiam apud Jonam Ramum (Jon Green) p. 42. Quæ de causa ea quæ in Dania acciderunt, hæc in Norvegiam translata sint, nescitur.

Lyfter.

In intimis sinus sita est paræcia Lyfter; ubi primum reperitur Goupne-fiord paræcia non magna. Goupne quid proprie sit, aut significet, nos juniores fugit; multi id derivant a Gouper, lyncibus, qui ibi forsitan olim aut apparuere aut capti sunt; verum cum feræ istæ ibi jam non inveniantur, valde dubia & incerta est ista interpretatio.

Hic protenditur vallis angusta tria milliaria recta in montem, ubi in medio inter rupes vastus exit fluvijs Juste dictus. Eapropter de vallis vero nomine dubitatur, quod alii eum appellare velint Juste seu Joste-Dal, ob Juste amnem; alii eam vocant Östre-Dal, cum orientem versus spectet; quæ origo verior censetur.

Hinc tempore æstivo per niveam vastitatem itur in loca vicina, ex uno latere Nordfiord, ex altero Guldbrandsdal. In hac valle unus est sacerdos qui Osterdalenses instituit iisque ministrat. Huic sacerdoti omnia templa in Sognia aliquid contribuunt, ut, quoniam locus alte adeo inter montana situs sit, ibique sæpissime frumentum ad maturitatem non perveniat, & rustici pauci sint, pastor ibi subsistere sustentarique nequeat.

Lyfter quod attinet, est; sive hoc territorium Lio-ster, lucens seu lucidum, ea propter quod quando quis Odnefum præterit, Lyfter tendens, sinus tanquam lux nova aperitur, sive,

ut

ut vulgus loquitur, *à Ly*, loco quieto seu placido, qui clamoribus vel ventis non turbatur, *appelletur*, de hoc dubitatur *quam maxime*.

In medio tractu sita est sedes pastoralis Dale, tanquam in valle, ubi templum primarium stat è lapidibus egregie undique in parietibus aptatis constructum, Dalense, quem admodum etiam sinus Dalsfiord vocatur, qui sæpe tempore brumali glacie constringitur, ita ut nemo introire aut exire queat. In intima hujus sinus parte situm est templum Fortuun, unde sursum in Gulbrandsdal itur, suntque inter templa septem milliaria. Æstivo etiam tempore, verum non hyemali, hic montes transiri possunt ad paræciam Loomensem. Templum in prædio stat dicto Fortuun, anterior area; Possibile hoc esse antiquissimum, & in hac valle primum constructum.

Lærdal.

Ad paræciam Lærdalensem quatuor ecclesiæ pertinent, Aardal, Howg, Tömiun, & Borgund.

Aardal sinus est seu flexus inter Lyster & Lærdal, ubi juxta lingulam stagnum semi milliare longum, ad quod homines habitant, ita ut hinc æstivo tempore trans montes in Oplandiam proficisci queant. Videtur nomen sortitus ex Or & Dal, sinistra vallis, sive vallis quæ a sinistra manu est, quoniam quis in Lærdalum proficiscitur. Lærdal derivabat olim sacerdos natione Cimber ex Leyer-Dal, quasi castrorum vallis; scripsit se igitur, Pastorem ecclesiæ Castro-vallinæ. Huic succedens, natione Norvegus existimavit ex Ley, via, viæ ductu, & Dal componi, via enim inter Sogniam & Walder per hanc vallem ducit per Borgun sub monte, inde per Filefield ad Walder. Scripsit igitur, Pastor Leydalensis.

Rectius sentit Clarissimus Dominus Thormodus vallem dici Læradal à femoribus. Lær, femur, nam vallis, quæ est

perquam angusta, & pratum inter duas altas rupes, tanquam duo femora, extenditur sursum in acclives convalles, Borgun, & ad radices montis Filefield.

*Quod File vel Fialefield nomen habet à vicinis incolis qui Filur vel Fild-Folk olim nominari possint; hoc facili credo, quoniam nullum prædium, nulla peculiaris villa vel ab hac vel ab altera montis parte invenitur, Fiælur vel Filur dicta, unde suum nomen mons mutuari possit. Sed quod jam detur ulla vicinia Sogniæ contradistincta, quæ *Filur* nominetur, hoc plane negatur. Verisimile est quod vicini ac proxime adjacentes incolæ, qui olim *Filer* dicebantur, hodie per Lærdalinos & Borgenfes inhabitatores intelligantur.*

Quamvis dictæ viæ longitudo in transitu describatur esse duodecim milliaria (Undal. p. 81.), mons tamen quoad locorum distantiam tantum est inter ipsi adfitas domos tria milliaria. Hic domus & habitantes jugiter adsunt & conservantur; Quemadmodum quoque in eum usum quatuor oboli pro via, per quam frequentes eunt, & tabellario publico, à quovis homine in Sognia expendantur. Ceterum mons Filefield longe per continentem extenditur, & quasi tergum incolæ Norvegiæ in Transalpinos & Cisalpinos dividit. Conf. Compendium Geograph. Hans Nanfons p. 152. Conspiciuntur in monte specula & perticæ erectæ (indices viæ.)

In Lærdals-Ør ad littus, utpote loco apto, nundinæ quotannis tempore autumnali in festo Sancti Matthiæ habentur; quo Oplandi, Valderenses & vicini transeundo Filefield frumentum debebunt. E contrario piscatores quorum extrema ad mare sita domicilia, & alii, piscem & alias merces Hic commutant commerciaque habent in commune bonum plebisque usum. Vocantur nundinæ Lærdali in Sognia.

Udlandi paræcia.

Quæ in Dn. Undali chorographia p. 81. audit Waangs paræcia, est mendum typographicum, & legi debet Udlands; ubi Underdals, Wangens & Floms templa sita reperiuntur. In

In tractus extremitate sinus est baud quaquam vastus, dictus Nær-Öen, unde via per continentem in Wofs ducit; hac tabellarius publicus proficiscitur. Vallis Sognestrand appellatur, cujus incolæ templum Wofs frequentant, solvunt vero tributa inque forum descendunt in Sognia, medii enim inter territoria Sogn & Wofs habitant.

In Underdal inter Nær-Öen & Wangen in levamen plebis perquam parvum exstructum est templum ligneum, ut longa illa viâ inter Næröen ad templum parochiale ire necesse non habeat.

Sedes pastoris, quæ in medio tribus sita est, dicitur Wangen, ibi templum lapideum adeo magnum, altum, longum latumque, ut ei par in Sogn non inveniatur, situm est. Wangen unde nomen suum habeat nescitur, quamvis plura alibi prædia ejusdem sint nominis, ex. gr. Wangen in Wofs, ibi est sedes pastoralis, templumque primarium.

Villa Wangen proxima Aurdal audit, ubi pastor jam melioris sortis majorisque usus ergo habitat. Credibile hunc tractum olim dictum fuisse, non Udland vel Urland, aut Aurland, arenosam regionem, vel terram ob arenas & lapillos decurrentis fluvii infrugiferam.

Verum quoniam hinc sursum per vallem via ducit in Hallingsdal ad paræciam Hól, conjiciunt hic Aurlandi olim æstivo tempore commercatos esse, cum Oplandi pisces, sal, equos, & talia emturi descenderint; cujus & alius similis commercii causa magnum templum à divitibus, cum Angli hac navigantes appellerent, exstructum perhibetur. Verum nunc Oplandorum mercaturam viæ longitudo, inter templa duodecim millia, ingensque nix quæ in montem decedit, impediunt; Navigationem prohibet Bergarum coactio, nulli navi hac navigare permittens, ita ut parva jam ædes vili buic & pauperi plebi sufficeret. Per alteram istam vallem intra finem, ubi stat templum Flomenfe, ducit via trans montem Hardangur petitueros. Hac tamen non nisi æstivo tempore itur.

Plura de Sogn hac vice non sunt memoranda.

Quod ad cippos aliasque antiquitates, quibus literæ Runicæ hic in Sognia insculptæ sunt, pertinet, impressæ habentur inter Monumenta Wormii Hafniæ in folio excusa. Alia rara hic non inveniuntur, præter stationes navales, nempe loca ad littus ubique, in quibus indigenarum naves longæ tempore hyemali asservatæ fuerunt, quibus æstivo tempore jam in Hetlandiam Orcadesque, veltigalia & alia jure sibi debita exacturi, commerciaque habituri, jam in defensionem regionis tempore belli, tandemque in piraticam hic ibi, ubicunque potuere, navigarunt.

Conspicitur alias ad littus in prominentibus passim lingulis magnæ saxorum congeries lapidumque acervus; Quem in finem, nescitur; sunt qui ad defensionem regionis tempore belli, sunt & alii, qui injuncta opera pro delictis tempore Papali, existimant.

Terræ fructus quoad hortos, agros, gramen, sylvas, omnifaria in mari piscatura, nunc quovis anno fallunt jugiterque minuuntur, ita ut Sogn nequaquam, quemadmodum prisco tempore fuit, optabilis sit. Ita etiam lingua interit, quoniam nunc non canitur, in templo non prædicatur, non loquuntur, nec imprimunt lingua Norvegica; Unde omnes derivationes & significationes vocum mortuæ sunt.

Potentes nunc in regno, ut antiquitus, non ulterius inveniuntur.

Sic transit gloria mundi,

Ta-

Tabulæ synchronisticæ Regum Daniæ, Norvegiæ
& Sveciæ, Imperatorumque, per P. F. S***.

TAB. I.

Reges Daniæ juxta <i>Saxo- nem</i> .	Quomodo <i>Torfaeus</i> ordinem singu- lorum horum Regum immutaverit, ut etiam nonnullos plane rejece- rit, & in alios minores ablegaverit.
1. <i>Dan</i> filius <i>Humble</i> .	Plane rejectus. vide <i>Seriem</i> p. 247.
2. <i>Humble</i> Dani filius.	Rex Hunniæ, p. 247.
3. <i>Lothar</i> Dani filius.	Princeps Cimbriæ, filius Heidreci Regis, p. 247.
4. <i>Skiold</i> Lothari filius.	Primus Daniæ Rex & Othini filius, p. 248.
5. <i>Gram</i> Skiöldi F.	Filius Halfdani Antiqvi Hringarikæ & Valdre- fiæ in Norvegia R. p. 249.
6. <i>Svipdager</i> Norvegiæ Rex.	Dubitatur de ejus existentia, p. 252.
7. <i>Gustorm</i> Grami F.	Dubitatur de ejus existentia, p. 252.
8. <i>Hadding</i> Grami F.	R. Haddingiadali & Thelamarchiæ in Norvegia, pag. 252.
9. <i>Frode</i> 1. Haddingi F.	Est <i>Frode</i> 4. p. 254.
10. <i>Haldan</i> 1. Frodi 1. F.	Est <i>Haldan</i> 2. filius Frodi 4. p. 254.
11. <i>Roe</i> & 12. <i>Helgo</i> Haldani 1. filii.	Sunt <i>Hroar</i> & <i>Helgo</i> F. Haldani 2. p. 286.
13. <i>Rolf Krake</i> Helgonis F.	Filius Helgonis, p. 288.
14. <i>Hosher</i> Sveciæ Rex Hotbrodi F. & nepos Svanhvitæ Frodi 1. foro- ris. Tunc vixerunt Othin, Bal- der & Boe.	Unus ex Diis seu Asis, qui cum Othino vixit & in Edda vocatur <i>Haudar</i> , p. 296.
15. <i>Röric Slyngebaand</i> Hotheri F.	Est <i>Hrærec Slaungvanhaug</i> Haldani 3. F. p. 301. Islandis plane ignotus p. 302.
16. <i>Vigler</i> .	Frodi 2. F. p. 269. 302.
17. <i>Wermund</i> Vigleti F.	Vermundi F. p. 269.
18. <i>Uffo</i> vel <i>Olavus</i> Vermundi F.	Dan. 1. Olavi F. p. 224. 269. 270.
19. <i>Dan</i> . 2. Uffonis F.	

Daniæ juxta *Torfaum* in *SerTorfaum*.

næs ex antiqvo Islandico mor
tuis Codex antiqvisimus, c
descriptus est circa annu
logiam autem ordinavit ju
nismos inter Daniæ & Sveci
res apud *Snorronem* obvios

20. *Hugleib.*

21. *Frode* 2.

ter coloniam in septentrionem 70. cte Christum, pag. 227.
Christum deduxit, p. 105. 226.

22. *Dan.* 3.

dini F. nat. anno 80. R. Daniæ antu natus anno 100 ante
226. 227. . 227. 228.

23. *Fridlev* 1.

300. 430. p. 300. mort. a. 435. p.

42. *Olo Vegetus*

2. Frodii 4. F. n. ann. 398. M. 4

43. *Omund Old*

2. Frodii 4. F. n. a. 407. M. 460. p. 410. m. a. 460. pag.
ex *Saga* vel historia Islandica *Hrolfs*

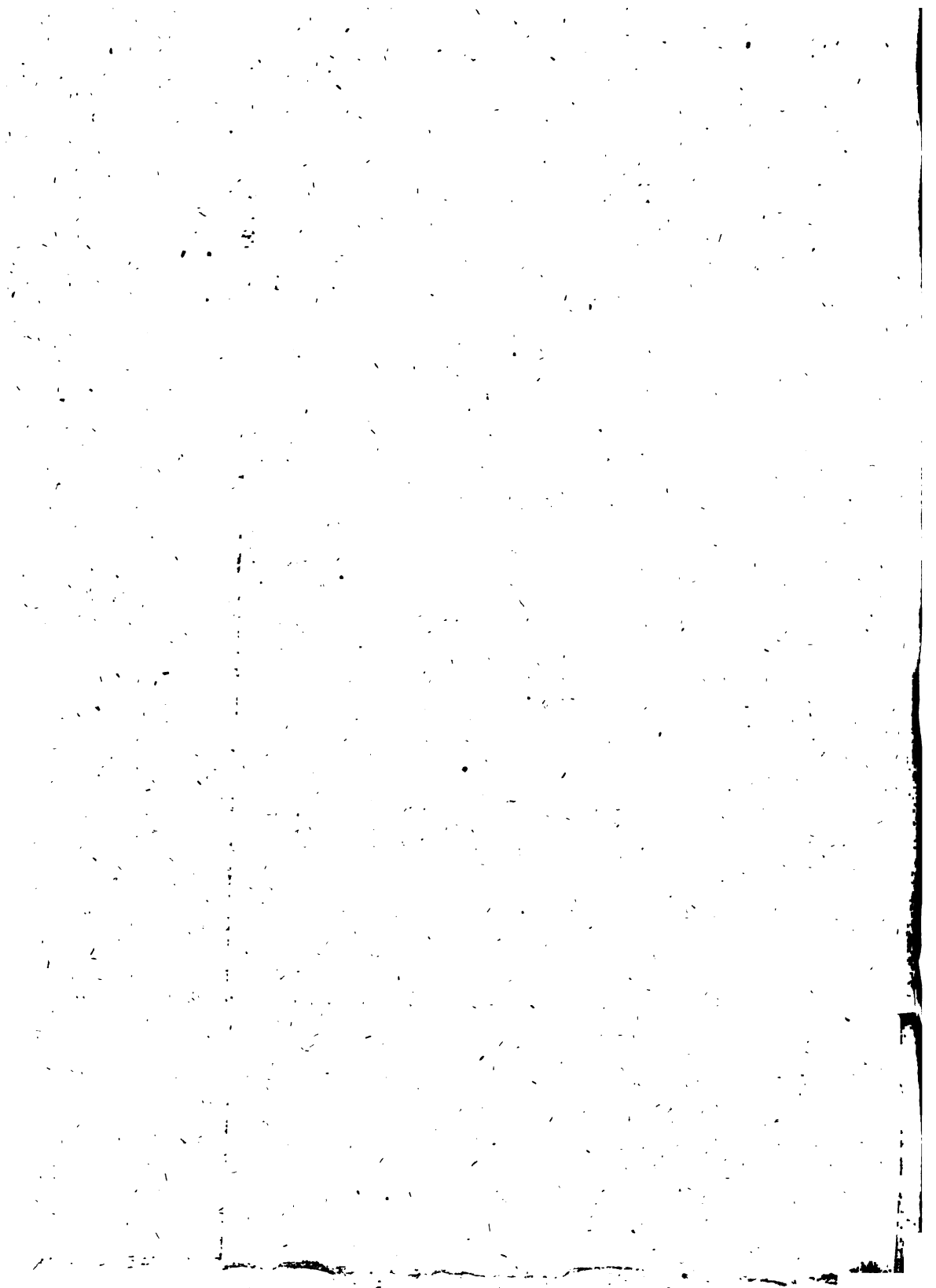
44. *Syvard Om*

2. F. n. a. 446. m. 494. p.

Trakius Helgii F. n. a. 486. mort. 505. p. 236.

36.

rt. a. 531. p. 236.

III.

juxta Sax

Reges Symp(er)atores & Reges Germaniæ
inde à Carolo Magno.45. *Buzblus Omundi* a.46. *Jarmericus Syvaldus* b.47. *Broderus Jarmericus* c.48. *Syvaldus* d.20. *Solvius de*
m. a. 541.F. 21. *Yngvar Ey*

g. a. 545. p. 2

848. p. 307. *Laovicus insignis Arnulphi* l. T. 912.32. *Eiricus* 3. *Emundus* I. Dux Franconiæ & Rex Germaniæ
m. 873. p. 361. † 919.33. *Biörnus Eiricus* *Henricus* I. *Auceps* D. Saxoniæ & R. Germaniæ
m. 923. p. 368. † 936. Torf. p. 429. Trif. p. 9.34. *Eiricus* 4. *Yngvar* I. *Magnus* Henrici f. † 973. Torfæus
n. a. 908. m. 920. Trif. p. 15. 20. 27. 34. 48. 58.35. *Olofus Skauks* *Otho* II. *Othonis* I. f. † 983. Trif. p. 34-37.
a. 982. m. a. 1002. *Otho* III. *Othonis* II. f. † 1002. Trif. 37-47.

Gorm.

i. *Harald Blaaud* Gorm.. *Sveno furcata barba*

INDEX

In Seriem Dynastarum & Regum Daniæ
ab Auctore collectus.

(Numeri parenthesi inclusi, nunc adjecti sunt,
& hujus, qui præ oculis est, libri
paginas indicant.)

A

A.

<i>Abfalonis Archiepiscopi Testamentum</i>	— — — — —	(92.)
Accipitrarii, erga S. <i>Eadmundum</i> , exitialis dolus	— — — — —	380.
<i>Adaldagus</i> Archiepiscopus	— — — — —	(127.)
<i>Adalbrichtus</i> <i>Adalmundo</i> succedit, laudatur. Eo senescente, Danorum exercitus, ducibus <i>Kauto</i> & <i>Haraldo Gormi filius</i> , in Angliam venit	— — — — —	376.
<i>Adalmundus</i> <i>Edgeris</i> filius, <i>Ivari Exossi</i> succedit. Is S. <i>Eadmundi</i> fra- tris filius fuit, ejus tempore Northumbria ethnica fuit	— — — — —	ibid.
<i>Adamus Bremenſis</i> , in historia Septentrionis hospes.	61. (127. XXII.)	
Tradit <i>Gothelfam</i> per medios Gothorum populos in oceanum de- currere	— — — — —	(11.)
<i>Haraldum Pulchricomum</i> cum Comite <i>Hacone</i> misere confun- dit	— — — — —	62.
<i>Isleifa æqualis</i> , <i>Ario</i> prior, ea, quæ parum ab ætate sua remota, à <i>Sveno Estridio</i> , Daniæ Rege, se audivisse proficitur, tperi ne- quit	— — — — —	63.
	A a	Cum

INDEX.

Cum Chronici Norvegici editione Danica, Eirico Pomerano, & Olafi Tryggvini Historia, in Recensu Regum Daniae post cladem Nordmannicam fallitur, refellitur	— — — — — 432. usque 437.
<i>Adils</i> Sveciae Rex, Hothfrod Saxoni, Ottaris Vendilkraka nostris, filius est, de ejus morte Saxonis & Snorrii dissensus	— — — — — 296. 184.
<i>Adlingorum</i> & <i>Audlingorum</i> familiae diversae	— — — — — 340. (XXXVII.)
<i>Aelnotus</i>	— — — — — (44. 62.)
<i>Agaperus</i> Pontifex, Episcopos in Daniam introducendos consecrandosque curat	— — — — — 429.
Ejus tempora, cum Erodii seu Frothonis, qui Henrici Aucupis tempore vixit, frustra conciliare <i>Lyschander</i> , <i>Vellejus</i> , & <i>Stephanus</i> conantur	— — — — — 440. 441.
<i>Agnar</i> Ragnar Lodbrochis filius, in praelio cum Eyfsteino Sveciae Rege occumbit	— — — — — (57.) 348.
Ejus in S. Eadmundum crudelitas	— — — — — 380.
<i>Agnerus</i> Polydori Virgilii, Bromtoni Ingvar appellatur, ejus de eo & fratre ejus Hubba expositio	— — — — — 382.
<i>Agnus</i> Dagi filius	— — — — — (184.)
<i>Aki</i> nomen viri proprium	— — — — — (92.)
<i>Alefeld</i> Comes, ad eum epistola	— — — — — (115.)
<i>Alfgeir</i> Alfi Senis vel Grandævi Alfheimorum Regis filius	— — — — — (40.)
<i>Alfbildis</i> Sigurdi Hringi uxor, Alfi Prisci pronoptis, an vero is Alfus Finnalfus fuerit, Origines Norvegiae non expriment	— — — — — (5. 40.)
<i>Alfus</i> , quem <i>Historia Gotrici</i> & <i>Hrolfi Thori</i> æqualem facit septem generationibus Odino inferior est	— — — — — 320. 387. 507. 126.
Istius Genealogiae defectus, quo referendus	— — — — — ibid.
<i>Alfus</i> Senex	— — — — — (40.) 387.
<i>Alreclus</i> Angliae Rex, quis fuerit ambigitur	— — — — — 93.
<i>Alrichus</i> , qui Saxoni Sveonum Rex habetur, <i>Heidreclus</i> . Jutiae Rex est Historiae Hervorianae	— — — — — 256. (22. X.)
<i>Alreclus</i> Agnii f.	— — — — — (184.)
<i>Alsvidi</i> ungula quid denotet	— — — — — 14.
<i>Alvor</i> Alfi soror	— — — — — (XXIX.)
<i>Amazones</i> ex Gothorum septentrionalium gente non esse	— — — — — 178.
<i>Amlesbus</i> Islandis Svecisque <i>Amlodius</i> proque fatuo usurpatus	— — — — — 302.
Ejus vitam nuper confictam ex Islandia se consecutum auctor perhibet nullius pretii	— — — — — 303.
<i>Amcharfus</i> nihil ad Norvegos aut Svecos	— — — — — (141.)
<i>Amstosius</i> Imperator	— — — — — (29.)

Angantyr-

INDEX

<i>Anganyrem & Ottarem Stulsum</i> , & quæ de ipsis ex carmine <i>Hyndluliod</i> seu <i>Völuspá</i> breviorè allegata sunt, exstant (26. 33. XXXII.)	257.
	usque 267.
<i>Anglis</i> , Scotis, Svecis, suspecta antiquitas a <i>Lyfcbandro</i> adstruitur	77.
<i>Anglorum</i> moderatiorès nihil certi ex patriis Annalibus de gentis suæ antiquitate ante Julii Cæsaris tempora produnt	78.
Illorum appellationem ab Ynglingis formatam statuit <i>Langbor-nius</i>	154.
<i>Angrivariis</i> suspecta antiquitas a <i>Lyfcbandro</i> adstruitur	77.
<i>Ansviculus</i> , unde Sigurdus Ragnaris Lodbrochis filius dictus sit	369.
<i>Angur</i> , quid denotet	(162.)
Annales anepigraphi	II.
<i>Annales Oddenses</i> a <i>Sæmundo Polybistore</i> conscripti	40.
Illorum de migratione Odini in Septentrionem suspecta calculatio	III.
Annalium Islandorum Chronologiæ de initio imperii & cæde Ragnaris Lodbrochis & filiorum ejus	373.
Annalium Flateyensium conditor <i>Arius Polybistor</i> habetur	43. 44.
Anni inter diluvium & dispersionem gentium quot intercesserint	165.
Anonymi testimonium de Sæmundi calculatione in vitis Regum Norvegiæ a se observata improbat	42.
Anonymorum librorum Islandicorum varia exemplaria adhuc supersunt; quædam ex iis recensentur	48.
<i>Ansgarius</i> Haraldum Regem, qui Moguntiæ baptizatus est, in Daniam sequitur	406. 415.
Harechum lustrali aqua perfundit	407. 417. 421.
Biennium in Dania manlit, ad Imperatorem revertitur, in Sveciam legationem suscepit. Gislemarum socium suum in Dania relinquit	415.
Moritur	408. 421.
Antichronismus <i>Saxonis</i> in putandis annis a Frothone, qui Pontificis Agapeti tempore vixit, ad Haraldum Cærulidentem, qui sub Otone Primo sacris initiatus est	(63.) 440.
Antiquitas incolatus septentrionis ad Sarugi tempora ex aboriginum migrationibus ex Asia male concluditur	164. usque 172.
Nec melius ex Scantianorum migrationibus in Asiam	179. usque 198.
Nec ex vetustissimis nominibus propriis Septentrioni cum Oriente communibus	173. usque 177.
Omnium gentium, præ Hibernensium antiquitate novitas quædam & infantia Camdeno videtur	198.

INDEX.

Antiquitatem incolatus Septentrionis ex Hibernis antiquitatibus non posse demonstrari	ibid.
<i>Apolloniæ</i> vita historiarum albo eximenda	(XXVII.)
<i>Arbus</i> Jutiæ oppidum vetustis membranis <i>Aros</i>	76.
Ejus templum quando edificatum	429.
Episcopatus institutio	ibid.
<i>Arilds Hujfeldti</i> in computandis annis inter <i>Ericum Puerum</i> & <i>Haraldem Blåtannem</i> circumscriptio	441.
<i>Arilds Tid</i> unde dicatur	316.
<i>Ariovistum</i> secundum <i>Langbørnium</i> <i>Odini</i> filium esse non potuisse, si <i>Odinus</i> <i>Scipionum</i> tempore ex Asia migravit	155.
<i>Arius Polyhistor</i> primus Septentrionalis Historie Scriptor, quando eam, & quid præterea conscripserit	38.
<i>Samundi</i> censura suum librum subjecit, ejus & <i>Samundi</i> calculatio in Regum Norvegorum annis ab Anonymo ellatis dissentit	42.
Quo anno natus sit, ubi <i>Sæverii</i> error occurrit, & quo anno librum de Islandia composuerit, quoque anno vita sanctus sit	43. 44.
Ejus historia prolixane an succincte fuerit non constat	(142.)
<i>Arne Magnæi</i> de libro, qui <i>Cimbriorum</i> & <i>Gothorum</i> Origines, migrationes, bella atque colonias enarrat, responsio	67.
Ejus in <i>Seriem Regum Danie</i> merita, conf. <i>Magnæus</i> . (X. sq. XVI.)	
<i>Arnesford</i>	(174.)
<i>Arnfinnus</i> Holfatiæ Comes filiam ex sorore sua procreat, servis exponendum tradit	399.
<i>Arngrimi Jone</i> de scriptis <i>Isleifi</i> , primi Islandiæ Antistitis, testimonium	39.
<i>Asngrimum</i> non Svedicum pugilem, ut <i>Saxo</i> , sed Norvegum, <i>Historia Hervoriana</i> proficitur	256.
Nec ex <i>Frodii</i> <i>Daniæ</i> Regis filia duodecim athletas suscepit	256.
Ejus patris nomen æ: <i>Dagus</i> corruptum	262. 298.
Ille <i>Odino</i> minime æqualis	(26.)
Alfo <i>Noris</i> nepoti-cœvus	(27.)
<i>Verelii</i> de eo sententia non probanda	(XXXII.)
Ejus mors	(139. sq.)
<i>Arnoldi Thylensis</i> confusa forte relatio <i>Saxonem</i> decepit	220.
<i>Arnulfus</i> Imperator Nordmannos cædit	423. 427.
In cladis ejus anno calculi diversitas	428.
<i>Artharicus</i> Saxonum Rex antiquissimus, si unquam existit, <i>Odino</i> posterior fuit	III.
<i>Arvakri</i> auris quid denotet	14.
	<i>Asa</i>

INDEX

<i>Afa Astura</i> , Ingialdi Astuti Sveciæ Regis filia, maritum ad fratris necem impellit, postea ipsum per insidias tollit	308.
<i>Afa</i> famam pessime traduxerunt	(12.)
<i>Aflang</i> Ragnaris Lodbrochis uxor, pavit greges in isthmo Spangarudensi; inventa infans in cithara	35.
<i>Kaka</i> primo dicta, ejus & Ragnaris liberi, repudiâ decreto territis parentes suos profitetur, miraculoque probat	347.
Videtur reponenda pro Thora in genealogiis	(88.)
<i>Amundum</i> Haldani Biergrammi filium imprudenter, & Norvegiei stemmatis progenitorem, à <i>Sawone</i> constituit	304.
<i>Athleta</i> cum mortuorum genio sæpius congressi thesauros eis eripuerunt	145.
<i>Atlandi</i> en Grænlendo	(148.)
<i>Asius</i> Gracilis	(16.)
<i>Aslœ</i> , ignavis <i>Haf-œ</i>	(168.)
Auctoris de candore suo in presenti opere testimonium	2.
Apologia pro reprehensione clarissimorum scriptorum	442.
Auctoris Anonymi de scriptis <i>Sæmundi Polyhistoris</i> testimonium	41.
<i>Audbiurnus</i> non Sogniæ Rex	(161.)
<i>Audlingorum</i> & <i>Adlingorum</i> diversæ familiæ	340. (XXXVII.)
<i>Audulfus</i> Robustus seu Dives	398.
<i>Audun Skotlandi</i> Islandiæ incolæ, inter Sti Olafi progenitores locum tenet	359.
Ab eo Regum principumque familiæ in hodiernum diem profuxerunt	(57.)
<i>Augvaldi</i> Regis lapides sepulchrales in Augvaldsnesia	50.
Aulæis veterum gesta insuta & intexta	51.
<i>Aurumam</i> Kiaris filiam ante Sigurdum Fasnericidam vixisse	337.
Plures & infra Sigurdi Fasnericidæ ætatem extendi non posse	341.
<i>Aun</i> Sveciæ Rex ab Haldano Frodii Tertii filio vincitur, inque exilium pellitur, restitutus deinde à fratris ejus filio Ollo Fridleifi Tertii filio, regno exiit	281. (184.)
Auris Arvaki quid denotet	14.
<i>Aurland</i>	(162-181.)
<i>Aurvæodd</i> vita confata	34.
Sepulcrum in Söknadölo, ubi eadem ab incolis hodieque de se referuntur, quæ antiquitates Islandicæ tradunt	35.
Ejus tumulus æcolis notus	50.
<i>Axelii</i> nominis proprii significatus ab <i>Axl</i> humerus.	(133-143.)

INDEX.

B.

<i>Baldursbogi</i>	—	—	—	—	(175.)
<i>Bárdi Snafellsás</i> vita commentitia multis argumentis refellitur	22.	usque	29.		
Circa annum DCCCXL. natus traditur	—	—	—	—	(4.)
<i>Baugerdis</i>	—	—	—	—	(24. 26. XXXIII.)
<i>Belius Rex</i>	—	—	—	—	(5.)
<i>Benzonius</i>	—	—	—	—	(XII.)
<i>Bergus</i> Abbas Thveraënsis historica quædam scripsisse fertur in Suecia hodieque reservata	—	—	—	—	48.
<i>Bericonis</i> tempora expenduntur	—	—	181. 186. 187. 188. 193.	—	
Ejus expeditio	—	—	—	—	(145.)
<i>Bæig</i> seu <i>Bericonis</i> nomen, forte idem quod Libro Originum <i>Bærekr</i>	179.				
<i>Biarkamál</i> , antiquissimum carmen Saxo. ad manus habuit	—	—	—	—	63.
<i>Biarmie</i> templum antiquissimum	—	—	—	—	(XXX. 13.) 118.
<i>Biaremar</i> Comes	—	—	—	—	(25.)
<i>Bier</i> ferreæ costæ (<i>Biörnus</i>), a patre ad acquirendas sedes in peregrinis terris amandatur. Veromandensem Comitatum totum populatur, triginta annis totam Galliam ingentibus calamitatibus affigit	373.				
Ad Romanum solium ab Hastingo destinatus in Italiam trajicit, Lunam Hetruriæ urbem astu capit, quam Romam esse sibi persvasit, cognitoque errore solo æquat, in reditu in patriam tempestate magnam classem partem amisit, inque portum Angliæ ægre appulsus, cum Frisiam peteret mortuus est; ejus adventus in Veromandensem tractum non ad eundem annum a scriptoribus refertur	374.				
<i>Biörni de Skarðfi</i> de scriptis Isleifi primi Islandiæ antistitis testimonium	—	—	—	—	(4. 6.) 39.
<i>Biörnionius, Paulus</i> , Pastor ecclesiæ Selardalensis	—	—	—	—	(139.)
<i>Biörnus & Harallus</i> , quos Snioni successisse Saxo tradit, improbantur	—	—	—	—	331. (185.)
<i>Biörnus</i> Ferreum latus, Ragnaris Lodbrochis ex Aslauge filius	347.	(185.)			
Sueciæ Regum communis stipes	—	—	359. usque	386.	
Ejus progenies ad Slettubiörnum & Thordum de Höfdio inter primos Islandiæ cultores nobiles	—	—	—	—	369. 370.
Quid in divisione regnorum ei obtigerit	—	—	—	—	375. 396.
<i>Biörnus</i> Erici 3. filius	—	—	—	—	(185.)
<i>Biörnus</i> filius Hrolfi de Ani	—	—	—	—	(39.)
<i>Birkerodius</i> historiarum Professor	—	—	—	—	(142.)
<i>Blaatzand, Harald</i> , epitaphium Roskildie	—	—	—	—	(127.)
<i>Bleskenius</i>	—	—	—	—	(140.)

Bodo

INDEX.

<i>Bodo</i> aliis <i>Odinus</i> vel <i>Wodenus</i> Hengeſti & Horſi abavus eſſe non potuit, nec abavis eorum ſynchronus	— — — — —	(13.) 154. 156.
<i>Boes</i> templum	— — — — —	(172.)
<i>Borrius</i> , <i>Hector</i> , <i>Archiva</i> non excuſſit	— — — — —	(87.)
<i>Bolm</i> , inſula, ubi ſita	— — — — —	(25.)
<i>Boreas</i> (<i>Sperlingii</i>)	— — — — —	(134. 145.)
<i>Borringia</i> nunc <i>Bornholm</i> unde dicatur	— — — — —	(15.) 76.
<i>Brandus</i> <i>Diœceſis</i> <i>Holenſis</i> in <i>Islandia</i> <i>Antifſtes Saxoni</i> ſynchronus	— — — — —	44. (6.)
<i>Brandus</i> <i>Prior</i> , <i>Breidvikenſium</i> genealogias contexuit	— — — — —	46.
<i>Brávalleſe</i> bellum ab <i>Haraldo Hildetanne</i> cum <i>Sigurdo Hringo</i> geſtum <i>Saxo</i> luculenter deſcripſit, in eo a fragmentis, quæ ſuperſunt, pa- rum diſſentit. <i>Islandos</i> inter pugiles illos annumerans, ante cul- tam <i>Islandiam</i> hallucinatus eſt	— — — — —	217. 219. (55. ſq.)
<i>Breizenau</i> , ad eum literæ	— — — — —	(109. 117.)
<i>Broderus</i> , noſtratibus <i>Randver</i> , ex albo <i>Regum Daniæ</i> radendus	— — — — —	328.
<i>Brunold</i> quid denotet	— — — — —	146.
<i>Bryngerdem</i> <i>Alfi</i> uxorem fuiſſe <i>Raumi Noris</i> filii filiam	— — — — —	31. (5.)
<i>Brynhildis</i> <i>Budlina</i> facinora <i>Sigurdi Faſnericidæ</i> telæ ſuæ intexuit	— — — — —	52.
Ejus <i>Oda</i> ſcriptum abſtruſum varias magicarum <i>Runarum</i> ſpecies proficitur	— — — — —	134. 135.
Ei fidem conjugalem dederat <i>Sigurdus Faſnericida</i> , ſed <i>Gudrunam</i> <i>Giukii</i> filiam uxorem duxit, quare <i>Brynhildis</i> inſtinctu perimitur, illa vero ſibi ipſi manus infert	— — — — —	326.
Ejus in <i>Samundi Edda</i> <i>Cantilena</i> quæ de <i>Svanhildis</i> <i>Sigurdi</i> filiz fa- tis vaticinatur	— — — — —	(44.)
Ejuſdem cum <i>Gudruna</i> colloqvium	— — — — —	(46. 51. 52.)
<i>Brynjolſi</i> <i>Suenonis</i> de ſcriptis <i>Samundi Polyhiſtoris</i> teſtimonium	— — — — —	41.
In excſcribendis antiquis patriæ monumentis induſtria & impen- ſæ	— — — — —	(7. 25.) 48.
<i>Buchananus</i> <i>archiva</i> non excuſſit	— — — — —	(87.)
<i>Burblus</i> ad <i>Daniæ</i> <i>Reges</i> non pertinet. <i>Saxoniz</i> <i>Rex</i> fuit	— — — — —	325. (185.)

C.

<i>Cæſarem</i> de <i>Odino</i> nihil ſciuiſſe non mirum	— — — — —	(XXX.)
<i>Canutus</i> <i>Eirici</i> f. <i>Rex</i> <i>Jutiæ</i>	— — — — —	(185.)
<i>Carmina</i> , optima veterum hiſtoriarum breviarum, quorum vetuſtiora <i>Nor- vegi</i> , qui <i>Islandiam</i> occuparunt, ſecum eo intulerunt, recentiora autem <i>Islandi</i> , qui aut <i>Principum</i> geſtis in <i>Norvegia</i> aut alibi in- terfuerunt, ipſi compoſuerunt	— — — — —	53.

Carmi-

INDEX.

Carminebus res, quæ prius, quæ posterius, gesta sunt, accurate digessit <i>Horaklofius</i>	55.
Carminum authenticia vel inde monstratur, quod in præsentia Principum, res, quæ ipsi, vel eorum parentes gesserunt, expositæ sunt	ibid.
Illa, quæ <i>Jobannes Magni</i> se in historia sua conscribenda securum prostitetur, cum rupibus inscripta testetur, quaritur, ubi istæ ru- pes jam sint, & cur posteritatem lateant. Sæppicum illud, quod de Eirico primo Gothorum Rege ex vernacula vertit, in patria lin- gua a <i>Verelio</i> communicatum, nullam antiquitatem præ se fert, nec tempora Eirici Pomerani excedit	80.
<i>Caroli Crassi</i> expeditio contra Nordmannos & pax cum iis	423. 425.
<i>Carolus</i> (Karl) Abbas Thingeyrensis vitam Regis Sverreris scripsit	44.
Catalogus Islandico-Latinus monumentorum Islandicorum	2. usque 10.
Catalogus Regum Daniæ a Godefrido ad Haraldum, qui Moguntia bap- tizatus est, ex libro, qui Eirico Pomerano tribuitur	377. 378.
Characteres Magici ex multis simplicibus compositi vel unam vel plures voces, vel etiam exorcismum complectuntur	132.
Resoluti qui dicantur	ibid.
Illorum significativa constructio necessario tenenda	ibid.
Chersonesum Cimbricam a Gomero Japheti filio Anno Mundi 1850 oc- cupatam volunt	179.
<i>Chronicon Gotblandico-Cimbricum</i> a <i>Verelio</i> examinatum	67.
Suspectæ fidei	74.
Ex dictionis genio & nomenclationum absurditate & variarum no- tionum conficta antiquitate confutatur	75. & seqv.
<i>Chronicon Snorrii</i> Danicis typis impressum ad Mss. normam sapius corri- gendum	133.
Ad harmoniam <i>Saxonis</i> detortum, emendandum videtur	407.
	usque 409.
Notatur	437.
Helgium & cæteros usque ad Siggeirum Jatiæ Reges tempore Gor- mi Grandævi tributarios in Daniæ Reges fuisse perperam tradit & refellitur	ibid.
Chronologia auctoris nova, nullo præeunte concinnata	(VII.)
Ex Genealogiarum serie & synchronismis collecta	222.
Non omnibus partibus absoluta & quare	243.
Chronologia a Visbure ad Aunium Grandævum	230. usque 233.
A Frodio II. Daniæ Rege ad Frodium IV. inclusive 229. usque 233.	
Chronologiæ ex genealogiis colligendæ, regula generalis	222. & sq.
Specialis	223.

- Chro-

INDEX.

Chronologica computatio circa vetustissimos Septentrionis Principes	(183. sq.) 221 usque 243.
<i>Cimbrorum</i> expeditio, si post Odini tempora contigisset, a Poëtis celebrata fuisset	113.
Illos cum Cimmeriis confundunt Græci	177.
<i>Cimmerios</i> antiquos ab Hebræis Magæos appellatos existimat <i>Sheringhamus</i>	182.
Cimmeriorum Getarum Reges aliquot <i>Sheringhamo</i> memorati	183.
Clades Danorum & naufragia in Anglia ad annum 794. <i>Simoni Dunelmensi</i> notata, an ad Ragnarem Sigardi Hringi filium referri possint	393.
<i>Claudius Christophorus Lyschander</i> , unde ea, quæ de Cimbris scripsit, habuerit	67.
Multos Reges effuixisse traducitur	81.
Clypeis gesta veterum impressa erant	51.
<i>Codicis Flaceyensis</i> consarcinatoris, scopus	37.
Collegium Antiquitatum in Svecia circa annum 1666 institutum	(119.)
Colles sepulchrales terra integri solebant	169.
Commentarii in carmina prisca ex veterum relationibus, in frequentiu usu	56.
Conspectus priorum tributariorum Jutiæ Regularum ætates & Regni tempora exhibens	403.
<i>Cordialium Runarum</i> descriptio	137.
Cultus solis	(13.)

D.

<i>Dagus</i>	(XXXIII. 24. 25. 184.)
Eygrimo non preferendus	(26.)
<i>Danannus</i> gentem ab Ibathe, qui anno mundi 2245 vixit, progenitam, Scandiam borealem, ibique varias urbes incoluisse perhibetur, donec anno M. 2737 in Hiberniam irruerit	200.
<i>Danavirki</i> .	(XXIII.)
<i>Dani Maghanimi</i> mater an Olufa	214. (15.)
Dania antiquitus Gothia dicta est	83.
Daniæ Regibus Comites aliquando tributa extorserunt	219.
Daniæ Regnum a Principio fuisse hæreditarium	248. (18. sq.)
Daniæ Reges, qui post cladem Nordmannicam perperam recensentur	430. 437.
	Dano.

INDEX.

Danorum in exteras regiones expeditionum descriptio ex <i>Historia Olafi</i>	
<i>Tryggvini</i> — — — — —	422. 423.
Illorum Nordmannorumque clades a Ludovico juniore illata	422.
Eorum nomen quando primum occurrit	(29.)
<i>Danp</i> Drottæ Dani sororis, non item Dani patrem, provincialem Regem fuisse videri — — — — —	(XXXIV.) 271.
<i>Danus</i> , <i>Saxoni</i> primus, nostris tantum unus, <i>Daniæ</i> Rex (100. 184.)	247.
Tumulandi morem in Daniam invexit — — — — —	272.
<i>Daniæ</i> Regnum de nomine suo nominavit, ejus sororem <i>Domar</i>	
<i>Sveciæ</i> Rex uxorem duxit — — — — —	269.
<i>Dellingum</i> prime Solem denotare, secundo Odinum illum vetustissimum	
<i>Boræ</i> filium, eumque primum Solis cultum in <i>Asia</i> instituisse	117.
Ejus posterii & Genealogia — — — — —	(XXXVI.)
<i>Dengessemus</i> — — — — —	(34.)
Differentiæ inter <i>Historiam Olafi Tryggvini</i> & <i>Membranam Arna Magnæ</i>	
<i>næ</i> in posteriorum Regum <i>Jutiæ</i> recensu expenduntur	407. usque
— — — — —	409.
Divisio orbis male cum dispersione gentium confunditur — — — — —	165.
<i>Domitium</i> L. Neronis avum exercitu flumen Albim transcendisse, longius penetrata Germania quam quemquam priorum, <i>Annales</i> testantur — — — — —	(15.)
<i>Drottning</i> dominam	
<i>Drott</i> aulicorum cœtum } denotabat — — — — —	270.
<i>Drottinn</i> Dominum }	
<i>Drott</i> an Dani Regis soror germana — — — — —	(XXXIV.)
<i>Dyggvius</i> in <i>Sveciæ</i> primus Regio titulo usus est — — — — —	270. (184.)

E.

<i>Endmundi Sancti</i> martyrium — — — — —	381.
<i>Edda</i> Sæmundi, altera Snorrii — — — — —	14.
Præcorum Theologiam, mores & consuetudines præcorum exhibet, teste <i>Sberingbano</i> — — — — —	16.
<i>Eddicæ</i> fabulas coloni Norvegici in Islandiam secum importarunt, quas nec Islandi ipsi commenti sunt, nec auferunt — — — — —	14.
<i>Eddæ</i> exemplar vetustissimum — — — — —	(16.)
à Snorrii chronico discrepat — — — — —	(17.)
<i>Eigill Skallagræmus</i> puellam Runarum peritiam sanavit — — — — —	132.
<i>Eigillis Unimani</i> vita — — — — —	(XX.)
<i>Eigil</i>	

INDEX.

<i>Eigil Tunniclæ</i> Aunii f.	—	—	—	(184.)
<i>Eiricus Oddi</i> filius, vitas filiorum Haraldi Gillii, Magni Cæci & Sigurdi Slembidiaconi scripsit	—	—	—	44.
<i>Eiricus</i> Ragnaris Lodbrochis filius ex Thora Borgarhiorte	346.	(7.)		
Cum fratre Agnare Sveciæ bellum infert, & ab Eysteino Rege occiditur	—	—	—	348.
<i>Eirici Pömerani</i> Recensus Regum Daniæ infringitur	—	—	—	390.
Ejusdem Chronica in Recensu Regum post cladem Nordmannicam refelluntur	—	—	—	435. 436. 437.
<i>Eiriks Saga</i> a <i>Verelio</i> citatur	—	—	—	(2.)
<i>Eirikur Spaki</i> nomen suum ænigmati involvit	—	—	—	(2.)
Sub quonam Frodio vixerit non est definitum proclive	—	—	—	(3.)
Colloquium cum Frodio magna antiquitate se tuetur	—	—	—	(4.)
<i>Eirikus Eymunius</i> Danicis Scriptoribus <i>Eymund</i>	—	—	—	(21.)
<i>Eiricus Disertus</i>	—	—	—	(22.)
<i>Eiricus Alrechi</i> frater	—	—	—	(22.)
<i>Eirikus Bloduxi</i>	—	—	—	(161. 185.)
<i>Eiricus Barn</i> ex Knuto expositio fabricatus videtur	—	—	—	436.
<i>Elg frodius</i> seu Frodius Alcinus inter vindices cædis Hrolfi Krakii	289.	290.		
<i>Ellæ</i> Rex Angliæ	—	—	—	349.
Ragnarem Lodbrochem, prælio superat, capit, in carcerem viperis conspersum compegit, ubi enecatur, a filiis oppugnatur, bello superior, ab Ivare dolo circumventus capitur, supplicio figuratæ in dorso aquilæ interimitur	—	—	—	350. 351.
Tres Reges Ellæ nomine in Angliæ notantur	—	—	—	392.
Ragnaris victor exercitus dux videtur fuisse	—	—	—	ibid.
<i>Emundus</i> Eirici f.	—	—	—	(185.)
<i>Engelbrichia</i> , <i>Dorothea</i>	—	—	—	(130.)
<i>Enob</i> , Adamni Bremensis, nostris Knutus, ante cladem Nordmannicam vixit	—	—	—	433. 434. 436.
<i>Ercus</i> , Jonaci ex Gudruna Giukina filius a fratribus occiditur	328.	(44.)		
<i>Erythra</i> Regi navium inventio tribuitur a <i>Plinio</i>	—	—	—	167.
De eo <i>Sberinghami</i> judicium	—	—	—	205.
Externorum testimonia de antiquitatibus Islandorum	—	—	—	58. & seqv.
<i>Eysurâ</i> , <i>Saxoni</i> perperam <i>Ofura</i> , Frodii nobis priini, <i>Saxoni</i> tertii uxor non fuit, teste <i>Historia Hervoriana</i>	—	—	—	257. (26.)
<i>Eygothia</i> nota insulæ omnes Odini ditioni subjectæ olim intellectæ	—	—	—	84.
Postea insulæ Daniæ tantum	—	—	—	86. 89.
<i>Eygrimus Holmus</i>	—	—	—	(XXXIII. 24. 25. 26.)
<i>Eysteinn</i> Haraldi Gillii filius	—	—	—	(7.)

INDEX.

<i>Eysteinum Ilkráðum</i> , id est Astutum, post patrem Haraldum in Suecia regnasse tradit <i>Historia Hervoriana</i>	—	—	(37.)
A Lodbrochidis occisum refert <i>Ragnaris Lodbrochis</i> vita	—	—	(37.)
<i>Belius</i> cognominatus est in <i>Indice Skaldorum</i>	—	—	(37. seqv.)
Progenies ejus ignota & ratio qua ad Sueciæ imperium pervenerit.	—	—	—
Natus erit DCC. occisus DCCLXXIII.	—	—	(38.)
<i>Eysteinus</i> filius Halfdani Primi	—	—	(185.)
<i>Eysteinus</i> partis alienius Daniæ post mortem Hrolfi Krakii Rex	—	—	291.
<i>Eysteinus Helligi</i> inter Ragnarem & Biornum at Haugi ex prava lectione inferitur	—	—	63. (37.)
<i>Eyvindus Austmannus</i>	—	—	(39.)
<i>Eumolpus</i> nihil ad Norvegos. aut Svecos pertinet	—	—	(141.)

F.

F abula de Henrico Leone	—	—	—	—	21.
De Hothero & Baldo	—	—	—	—	296. & sq.
Item locus ex <i>Voluspá</i>	—	—	—	—	299.
Fabula de Wilhialmo Siodo	—	—	—	—	19.
Fabulæ Islandicæ	—	—	—	—	21.
Illarum genus vel artificiosum vel rusticum	—	—	—	—	22.
Fabulam Eddicam de translata e lacu Sueciæ Logo (Melero) Sislandia <i>Snorrius</i> in historia suæ limine retulit, <i>Petrus Undalinus</i> versione sua exclusit	—	—	—	—	37.
Fabularum usus	—	—	—	—	17. 18.
Fabulosa Islandorum monumenta ex veris principiis desumpta duorum generum	—	—	—	—	30.
Familias omnes ab ipsa turris Babylonica ædificatione in ultima terrarum, quatuor aut quinque paribus simul proficiscentibus, dispersas, inque Scandinaviam delatas, seminarium gentium deinde factas statuit <i>Rudbeckius</i>	—	—	—	—	161.
<i>Faxius Aurvar</i> . Oddo fatalis equus	—	—	—	—	35.
<i>Fareye</i> , liber a Torfæo scriptus	(69. 70. 72. 91. 105. 110. 116. 119.	—	—	—	122. 130.)
<i>Fes etc. Tyrs etc. Hagals etc.</i>	—	—	—	—	140.
<i>Filimiris</i> expeditio in quæ tempora referatur	—	—	—	—	180. (145.)
Illum Tanao antiquiorem, Aborigines Cimmericos suis sedibus eiecisse hallucinatur <i>Sberinghamus</i>	—	—	—	—	182.
De expeditione ejus <i>Philippi Cluverii</i> error	—	—	—	—	195. 196.
					<i>Fiarland</i>

INDEX.

<i>Fiarland</i>	— — — — —	(176.)
<i>Fialer</i> f. <i>Filir</i>	— — — — —	(160. 161. 171. 180.)
<i>De Fine</i> , <i>Arnoldus Johannis</i> , in eum epigramma	— — — — —	(153.)
Ejus collatio cum <i>Pontano</i>	— — — — —	(154.)
<i>Finnulfus</i>	— — — — —	(23.)
<i>Floanorum Historia</i> genealogia <i>Sigurdum Fasnericidam</i> exaltat	(45.)	336.
Se ipsam evertit	— — — — —	341.
<i>Flokevaren</i> (alias <i>Ryevaren</i>) in confinio <i>Bergenſis</i> & <i>Stafangrienſis</i> diſtrictuum a <i>Flokio</i> <i>Islandiam</i> quaſituro exſtruſtam <i>Originum Islan- dicarum</i> liber teſtatur	— — — — —	(9.)
<i>Flori</i> teſtimonium <i>Snorrio</i> & <i>Edda</i> relationibus ſuffragatur	— — — — —	106.
<i>Fomarii</i> , gens <i>Hibernis</i> terribilis, <i>Partholano</i> vel æqualis vel antiquior, ex eodem, quo <i>Sveci</i> , <i>Dani</i> & <i>Norvegi</i> tractu catervatim in <i>Hiberniam</i> infuſi traduntur	— — — — —	200. vid. 204.
<i>Frólair</i> <i>Sveciæ</i> Dynaſta, a <i>Frodio</i> convivio exceptus in dolium mellitis aqua repletum incidens ſuffocatus eſt	— — — — —	263. (17. 184.)
<i>Forniorus</i>	— — — — —	(X.)
<i>Framneſum</i>	— — — — —	(176.)
<i>Freyr</i> inter <i>Sveciæ</i> dynaſtas <i>Frodio</i> æqualis. Ei pax illa miraculoſa, quæ ejus temporibus vixit, a <i>Svecis</i> adſcripta	— — — — —	105. (184.)
Tumulandi morem non invenit	— — — — —	273.
Ejus ſepultura	— — — — —	ibid.
Non in <i>Aſia</i> natum eſſe indicare <i>Edda</i> videtur	— — — — —	(17.)
<i>Fridericus</i> (ſecundus) Imperator <i>Snorrio</i> novem annos ſupervixit	— — — — —	(7.)
<i>Fridleifus</i> 1. <i>Skoldi</i> f.	— — — — —	(184.)
<i>Fridleifus</i> <i>Frodii</i> , qui <i>Saxoni</i> tertius eſt, filius, noſtris eo nomine ſecundus habetur. Ejus filius, non, ut vult <i>Saxo</i> , <i>Frotho</i> quartus, ſed <i>Hávarr Mannfortis</i> <i>Islandis</i> eſt	— — — — —	268. (184.)
<i>Fridleifus Celer</i> <i>Frodii</i> quarti & <i>Olii Vegeti</i> pater fuit	— — — — —	282. (184.)
<i>Fridleifus Vegeti</i> viſa tradit eum <i>Ingibiorgem</i> <i>Belii Regis</i> filiam uxorem duxiſſe	— — — — —	(5.)
<i>Frigedinus</i> & <i>Frigerichs</i>	— — — — —	112.
<i>Friſi</i> <i>Nordmannos</i> cædunt, ſpoliisque exuunt	— — — — —	424.
<i>Friſus</i> , <i>Laurentius</i>	— — — — —	(137.)
<i>Frodus</i> , qui <i>Saxoni</i> tertius eſt, inter <i>Daniæ</i> Reges primas tenet, ei pax, quæ <i>Chriſti</i> tempora illuſtravit, a <i>Danis</i> adſcripta	— — — — —	105. (184.)
Illi competit, quod contuſis commolitisque auris fragminibus cibos reſpergere ſolitus ſit	— — — — —	255.
Ei <i>Saxo</i> multa ab <i>Islandis</i> mutuata adſcribit, quæ ejus ætate non conveniunt, ut vitam ejus prolixiorẽ faciat	— — — — —	ibid.

INDEX.

Quam an sciens volensque plus justo amplificaverit merito dubita- tur	262.
Ejus mortis genus <i>Edda</i> , non minus quam <i>Saxo</i> , fabulose refert, quod Fenia & Menia piratarum Rege Myfingo duce eum occide- rint	(28.)
Ejus cum Fiölnere amicitia Svecis noxia	(29.)
Eum suis temporibus omnibus Regibus palmam præripuisse omnes Islandorum memoriz unanimi consensu perhibent	263.
<i>Frodus</i> s. <i>Frobo</i> Islandis secundus, <i>Saxoni</i> quartus est. Fridleifi nobis secundi filius, an ei competant, quæ de suo Frothone primo <i>Saxo</i> scribit, dubitatur	268.
<i>Frodus Tranquillus</i> nobis in ordine nominis tertius, <i>Saxoni</i> secundus est	274. (184.)
<i>Frodus</i> , qui <i>Saxoni</i> primus est, ejus filii ab eo recensiti Frodii, qui ei Islandisque pariter quartus est, filii sunt	268. (184.)
<i>Frodus quartus</i> , Frodii & Halfdani pater, avus Roaris & Helgii, male a <i>Saxone</i> supra Christi tempora translatus, inque duos Reges spar- sus	283. (183. 184. 31. sq.)
De eo <i>Snorrii Sturlei</i> notabilis error	ibid.
Tres filios reliquit	284.
<i>Frodus quintus</i> fratrem Halfdanum occidit, filios ejus ad necem perfe- quitur	285.
Per Magos & fatidicam fœminam de iis inquit, eluditur, æque ipsis nocturno incendio perimitur. Eorum historiam <i>Saxo</i> Lib. II. exhibet, Frodiumque primum ex Frodio quarto facit	286. (184.)
Ingialdi nepos, ab Odino decimus quintus, à Frodio, quem <i>Saxo</i> Tertium describit, duodecimus	(27.)
<i>Frodus sextus</i> Lethrensiū post mortem Hrolfi Krakii Rex	291.
<i>Frodus</i> Jutiæ Rex ab Archiepiscopo Hunone vel Unnone convertitur & baptizatur, legatos Romam misit, tres in Jutiâ Episcopos conse- crari curat, iis sedes assignatæ	429.
<i>Frogerum</i> , quem <i>Saxo</i> Odini filium fuisse tradit, 590 annos vixisse opor- tet, si id constiterit	281.
<i>Frobo</i> , qui <i>Saxoni</i> tertius, nostris annalibus Frodus primus est	255.
<i>Frothonem</i> nullum inter Daniæ Monarchas, Hæddingi filium, eundemque Halfdani Røii & Scati patrem Islandorum memoriz agnoscunt	254.
<i>Frygga</i> , Thoris, Freyris, Freyæ, Tyris & cætera Deorum Dearumque nomina non cum Odino Upsaliensi invecsta, sed ab eo & ejus sociis assumpta	118. 124.
Fumus sepulchralis, sortis mortui indicium	144.
Fundamenta, quæ Scriptores Islandi secuti sunt	50.

INDEX.

G.

- Gabel*, Fridericus, Prorex, *Animadversiones in Seriem* scripsit (XVIII.)
Gaddia, fœmina docta ————— (137.)
Gar, Sylla ————— (149.)
Gandalfus Alfhæimorum Rex, idem, ut videtur, qui *Gandal Senex* apud
Saxonem ————— (46.)
Gaulir, Guldal, Guldöen ————— (161.)
Gajorbel, Scotorum vernaculum nomen ————— 201.
Gajorlac, Scotorum lingua appellatur ————— ibid.
Gauti & Gothi distinguuntur ————— 92. 93.
Gefona Skuldi uxor pro Dea culta, fabula ad gloriam ejus & famam
conservandam efficta ————— 244.
Geirraudargardar ————— (XXXV.)
Genealogia vetustissimorum Sveciæ Regum ————— 217.
Genealogiarum Islandicarum auctoritas stabilitur a *Stephani* suffragio,
& numero & nominibus a *Saxone* observatis ————— 219.
Generationes a Thöre Priami nepote ad Odinum Upsalensem octodecim
numerantur, non sine defectu ————— 120.
Gerustbus, & Utgarthilocus ex fabulis Eddicis extructi sunt — 332.
Getharum parentes *Apollonius Rhodius*, sed illorum antiquissimorum po-
steros *Formandes* descripsit ————— 184.
Gersonius Christianus ————— (138.)
Getas priscos, ante Gothorum migrationem in septentrionem, aut re-
gressum e Septentrione ad eos, varia nomina ex sua lingua, variis
Græciæ locis potuisse dare, quæ eorum posteris, locis quoque aliis
in Septentrione indiderunt ————— 174.
Getas Asiaticos vetustissimos, Gothorum progeniem non esse — 178.
Gestibindus, qui *Saxoni* Gothorum, Sveciæ Scriptoribus Sveciæ Rex ce-
lebratur, privatus vir, sed valde opulentus Jutiæ civis nostris
fuisse traditur ————— 255.
Gilderbus, locus ubi plebs Sogniæ quovis anno genus &c. junioribus
referre solebat ————— (174. 175.)
Ginkungi Germani bellatores ————— (30. X.)
Gunnar & *Högnius* Giukii filii Hringo ætate provectiori tributa
imperanti solutionem abnuerunt, hujus exercitus in fugam conver-
sus victoriam iis reliquit ————— (43.)
Godannonia seu Codanonia & Codanus seu Godanus finis, post Godani,
Odini immigrationem istam appellationem obtinuerunt, ut vult
Langbornius ————— 153.

INDEX.

<i>Godefridus</i> in Jutia tantum, nec toti imperans, militiæ præfectus a cæteris constitutus, potentiam admodum auxisse videtur, legatos ad Carolum Magnum misit	— — — — —	409.
A <i>Saxonis</i> Gothrico longe diversus	— — — — —	332.
Ejus pater <i>Saxoni</i> Gormus, nobis incertus, an & Hvitferki filius fuerit? a proprio satellite interemptus anno 810	— — — — —	410.
<i>Godensdag</i> Westvalis, nobis <i>Odinsdag</i>	— — — — —	112.
<i>Godfridus</i> , seu Godefridus, baptizatur	— — — — —	423. 425. 426.
Friliam in beneficium accipit	— — — — —	ibid.
Occiditur	— — — — —	427.
<i>Godkunnig ætt</i> , divinum genus	— — — — —	101.
<i>Gorm Loghe</i>	— — — — —	(19.)
<i>Gorm</i> filius Knuti Jutiæ Regis	— — — — —	(185.)
<i>Gormo</i> , quem Saxo a scrutandis rerum naturæ abditis, commendat, ab insequentium aliquo Regum nomen mutuatus videtur; Ejus gesta ex Eddicis fabulis conflata sunt	— — — — —	331. 332.
<i>Gormus Stalus</i> seu <i>Heimskius</i> , Historiæ Olafi Tryggvini Part. I. p. 70. memoratur, quem Saxo Gotrici patrem constituisse videtur	— — — — —	398. (185.)
Knutum exposititum educabat, consensuque cognatorum & amicorum testamento hæredem constituit	— — — — —	ibid.
In <i>Eirici Pomerani Chronico</i> indicatur	— — — — —	436. 437.
<i>Gormus Porens</i> , aliis (perperam ut videtur) <i>Stalus</i> , toti Daniæ a filiis Regnaris Lodbrochis præfectus Hordaknutum educavit, ex illo & Olafø Anglo coaluisse videtur <i>Saxonis</i> Gormo Anglicus	— — — — —	402. 437.
<i>Gormus Grandævus</i> Horda - Knuti filius paternæ hereditati Jutiam adjecit, quædam ejus gesta, liberi, elogium	— — — — —	437. 444. & sq. (185.)
<i>Gothefridus</i> à Gothrico prorsus diversus, in ejus tempore magnopere a Saxone erratum	— — — — —	332.
<i>Gothie</i> nomine quæ terræ antiquitus venerint	— — — — —	84.
Ejus variz etymologiæ prolixè exponuntur	— — — — —	90. & sq.
<i>Gothia Svedica</i> Reges ex sola corporis, sed inusitata, mole lecti	— — — — —	290.
Gothici Regni in Scania initium	— — — — —	182. 188. 189. 190. usque 195.
<i>Gothelfam</i> per medios Gothorum populos decurrere in Oceanum tradit <i>Adamus Bremenfis</i>	— — — — —	(11.)
<i>Gothlandia</i>	— — — — —	(15.)
Gothi primi septentrionis incolæ	— — — — —	(145.)
<i>Gothorum</i> nomen Danis, Svecis, Norvegis, Prussis, Pomeranis commune	— — — — —	88.
Illorum lingua magnam partem Germanica, Danis, Norvegis & Svecis ante Odini adventum communis	— — — — —	129.

INDEX.

Sermo autem in Asia, ex aliarum gentium vicinitate, ante Odini ad-	
ventum aliquatenus mutatus videtur	ibid.
Illorum egressum e Septentrione ante Odini ingressum contigisse	197.
Varas eorum e Scandia migrationes Tritheimio memoratas	ibid.
Ante Pythæ Masiliensis tempora nomen illorum ignotum	174.
Illorum itinera e patria ad Istrianas regiones Thraciam & Pon-	
tum	180.
Gothos Gethasque unam eandemque gentem esse, sed illos ab his pro-	
gnatos	178.
Gorbicus Saxonis ex albo Danie Regum exploditur	332. (185.)
Gothrecum Saxo Ragnaris Lodbrochis proavum facit	388.
Refellitur	389.
Gouldal	(168.)
Gramum inter universales Danie Principes non esse censendum; Heli-	
dani Hængarikia, quæ Norvegia provincia est, situm fuisse; Ejus	
nomen celeberrimum omnibus Regibus deinde commune epithetum	
evasisse	249. (183.)
Cur Saxo eum inter Danie Reges adseverit	250.
Grani Sigurdi Fafnericidæ equus	(55.)
Grimus Canus seu Cineraceus	398.
Grönlandia	(130. 139.)
Grönlandia tabula corrupta	(149.)
Gudlogus Hælogie Rex	(15.)
Gudrodus Magnanimus	(185.)
Gudruna Giakli filia, heroum sui temporis gesta textura sua representa-	
vit	52.
Ejus Tragoedia allegoriis plena	138. 139.
Furia	326.
Ejus cum Brynhilde colloquium	(46. 51.)
Gullbaraldus	(22.)
Gulsvikin, aureus sinus, in isthmo Spangareidensi, ubi Aslaug Ragnaris	
Lodbrochis uxor inventa est, a cithara, cui inclusa erat, auro di-	
vite, nomen contraxit	36.
Gungincorum nomen apud Paulum Diaconum diversum à Giukungo, di-	
versis gentibus competere	340.
Gunnildis Eirici Blodöxii uxor, magicas artes addidit	34.
Gunnlaugus Monachus Olafi Tryggvini Viæm latine conscripsit	(2.)
Multos libros scripsit	(6.)
Ejus scripta deperdita deplorat Bryniolfus Svenonius	(7.)
Gusentes, Achia sinus	173.
Gusbiow Laconie oppidum	ibid.

INDEX.

<i>Gastbium</i> , sextum Cimbrorum Ducem, Scaniam cum adjacentibus Cimbricæ adiectis, comminiscuntur	—	—	179.
<i>Gastbormus</i> ex Serie Regum Daniæ excludendus	—	250.	(183.)
<i>Gastbormus</i> cum Harecho de Juticæ regno bellat, ubi uterque concidit cum universa regia sobole, ad unum usque puerum	407.	420.	
<i>Gustfredus</i> , filius Hardeknut, e servo repente Rex factus, Sigurdi Angvioculi ex Hörda-Knuto nepos fuit	—	—	437.
<i>Gyrdir</i> falso post Nordmannorum cladem in Dania regnasse dicitur	—	—	—
	—	430.	434. 436. 437.

H.

<i>Hacon</i> Hladarum Comes	—	—	(25.)
<i>Hacon Ringus</i>	—	—	(29.)
<i>Hacon</i> Griotgardi filius	—	—	(161.)
<i>Hacon</i> Adalsteni alumnus	—	—	(185.)
<i>Habudes</i>	—	—	(71.)
<i>Haddingi</i> plures, Haddingiadali & Thelemarchiæ in Norvegia Reges	—	—	—
	—	252.	(183.)
<i>Hadingi</i> ætas Asiaticæ immigrationi male a <i>Saxone</i> applicatur	—	252.	
Illum Odino Sveciam insidenti æqualem numini suo tutelari bellum intulisse male cohæret	—	—	253.
Ejus uxori <i>Saxo</i> imperite adscribit versus, quos <i>Edda</i> Skadæ uxori Niordi de Noatunis tribuit	—	—	ibid.
Si in Helsingiam, ut <i>Saxo</i> tradit, confugit, Odino longe inferior erit, cum Helsingia id nomen longe posterius acceperit	—	—	ibid.
Mortis ejus genus, quod <i>Saxo</i> memorat, <i>Snorrius</i> Fiölneri Sveciæ Dynastæ adscribit	—	—	254.
Inter Daniæ Reges universales locum non invenit	—	—	250.
<i>Hadingum</i> , Hundingo superesse non sustinentem, suspendio se ipsum necasse <i>Saxo</i> tradit, Islandis nihil de exitu ejus constat	—	—	263.
<i>Hagbarði</i> & <i>Signye</i> monumenta multis in locis conspicua	(34. 178.)	280.	
<i>Hakio</i> Norvego novum mortis genus inventum	—	—	102.
<i>Hakius</i> Scanicæ Rex	—	—	291.
<i>Hakius</i> Sveciæ Rex & <i>Hagbardus</i> fratres	—	—	277. (29. 46.)
Eorum synchronismus cum <i>Fafnericida</i>	—	—	(50.)
<i>Halfdanus</i> Frodii nobis Tertii filius, Saxoni Danus Tertius est	—	—	274.
	—	—	282. (185.)

Halfdanus

INDEX

<i>Halfdanus Secundus</i> Ingialdo succedit	—	—	285. (183.)
Ejus filii Hroar & Helgius	—	—	285. 303. (183.)
<i>Halfdanus & Helgius</i> fratres	—	—	(5. 19.)
<i>Halfdanum</i> , qui <i>Saxoni Biergramus</i> est, non unius hominis personam sustinere, sed conflatum ex Halfdano Secundo Daniae Rege & Halfdano primo, Fridleifi Tertii fratre, & Halfdano Hringarikie in Norvegia Regulo	—	—	(20. 184.) 304.
<i>Halfdanus Priscus</i>	—	—	(24.)
<i>Halfdanus Brana Alumnus</i> Roskildae regnavit	—	—	(37.)
Cæsus est à Sörljo Robusto	—	—	(37.)
<i>Halfdanus Niger</i>	—	—	(XVII.) 161. 185.
<i>Halfdanum</i> Ungvino Gothensium Regi, regnum Daniae testamento legasse & filium Asmundum, quem senex suscepit, stemmatis Norvegici progenitorem habuisse non consistit	—	—	ibid.
<i>Halfdanum</i> Hringarikie Regem carmen <i>Hyndluljóð</i> celebrat	304.	314.	
<i>Halfdanus Disertus</i> partem Angliæ hæreditario jure consecutus est	—	—	(35. 37. 42. 184. 19.) 509.
<i>Halfdanus & Sigfrodus</i> Reges ethnici, Hárecho juniore successerunt	421.	—	
Legatos de pace cum muneribus ad Ludovicum Germaniae Regem mittunt	—	—	ibid.
<i>Halfdanus Nordmannus</i> in Angliam mittitur, ibique occiditur	425.	429.	
<i>Halfdanus 1. Albipes</i>	—	—	(185.)
<i>Halfdanus 2. Munificus</i>	—	—	(ibid.)
<i>Hamder & Sorlius</i> in Jormunreci aula lapidibus ad necem obruuntur	328.	—	
<i>Haraldi Grandævi</i> uxor Hildis, Heidrici Ulfhami Jutiae Regis filia	308.	—	
<i>Haraldus Hildisannes</i> duos fuisse	—	—	314.
Conciliatio	—	—	315. (19. 27.)
Dissensus de ejus parentibus tum <i>Saxonis</i> , tum antiquitatum Islandicarum	—	—	313. usque 316.
<i>Haraldum</i> , qui <i>Saxoni</i> Frothonis quinti frater est, revera esse Halfdanum	—	—	
Secundum, filiosque ejus Haraldum & Halfdanum converti debere in Hroarem & Helgium	—	—	303. (184.)
<i>Haraldum Hildisannem</i> Saxo Olaso Vermalandiae Regi, Lignario dicto, æqualem fuisse perhibens, inscius nostris documentis accinit	—	—	316.
—	—	—	(184.) 185.
<i>Haraldus Gullmunus</i> Asia non inferior	—	—	(XXX.)
De eo	—	—	(24.)
De ejus sobole ac nepotibus	—	—	(37.)
<i>Haraldus</i> cum Regenfrido in Jutiam succedit	—	—	411.
<i>Haraldus Pulchricornus</i> , quot gradibus ab Odino, quot a Niordo distet	—	—	222. (12.)

INDEX.

Ejus sepulcrum	(75.)
<i>Haraldus Klakius</i> falso inter universales Daniæ Reges colloatur, Comitis dignitate in Jutia, aliis Holfatia, functus est	416.
Eum utraqve membrana <i>Jafraþinna</i> & <i>Kringla</i> Regem Jutia appellat	(62.)
<i>Haraldus</i> Cætilidens baptizatus est CMXLVIII.	(XV. 63.)
<i>Hærechus</i> , annalibus Fuldensibus <i>Roric</i> , Moguntia baptizatus partem Fria ab Imperatore in feudum accepit	413.
An idem, qui Haraldø Moguntia baptizato in regnum successit	417.
Diversum ab eo, qui Moguntia baptizatus fuisse	419.
Post necem illius Hæreci, qui Haraldø Moguntia baptizato successit, a successore ejus Hæreco juniore in partem exiguam regni admissus	419. 421.
Ejus auspiciis Ragnarius pirata Galliam affixisse videtur	419.
Qui Haraldø Moguntiano successit Danicis scriptoribus <i>Eiricus</i>	417.
Diversus ab eo, qui Moguntia baptizatus est	419.
De eo <i>Adami Bremenfis</i> & Danicorum Scriptorum error	417.
Cum Guthormo fratris sui filio, aliis avunculo, internecino bello confligit, totius Regiæ sèbolis interitu	407. 420.
<i>Hastingus</i> Biørni ferreæ costæ pedagógus ad Romani imperii apicem eum provehere gessit, post triginta annorum vastationem Carolo Regi Gallia reconciliatur	374.
<i>Hlávamál</i> , Oda Eddica ab Odino concinnata	130.
<i>Hlæcar</i> (perperam Håvardus) <i>Manússoris</i> Fridlasi filius, patri successisse præsumitur	268. (184.)
<i>Hnasshe</i> paræcia	(177.)
<i>Haudi</i> vel <i>Hoþberi</i> epitheta	300.
<i>Hauga Olla</i> quid sit	146.
<i>Hnauus</i> Legifer quæ scripserit	47.
<i>Heyangur</i>	(161.)
<i>Heyangur</i> - Biørn satrapa Sognefis	(161.)
<i>Heyangursford</i>	(173.)
<i>Heiðabals</i> templum reparam	429.
Episcopatus institutio	ibid.
<i>Hleidrecus</i> , Jutia Rex, multis Seculis post Frodium I. vixit	256.
Multis seculis inferior vixit Odino	(142.)
Illius historiæ breviarium	ibid.
<i>Hleidricus</i> Ulfhamus, Jutia post mortem Hrolfi Krakii Rex	291.
<i>Heimskringla</i> corrupta	(149.)
<i>Helgius</i> <i>Haddingiafkarins</i> heros insignis	252.
<i>Helgius</i> ab occiso Hundingo <i>Hundingabandus</i> appellatus	264.
Diversus	

INDEX.

Diversus ab Helgio Daniæ Rege	—	—	287. (183.)
<i>Helgaoida</i> Hundingsbana	—	—	(55.)
<i>Helgius Acurus</i>	—	—	(58.)
<i>Helgius</i> Haldani Secundi filius, Olufæ Saxoniz Reginz stuprum infert, filiam inde natam postea rapit & infans generis uxorem sibi jun- git	—	—	287.
Occiditur	—	—	288.
<i>Helgius</i> Daniæ Rex post cladem Normannicam falso recensetur	—	—	430.
	—	—	434. 436. 437. (183.)
<i>Helgius Macer</i>	—	—	(39.)
<i>Helungia</i> a Thorese Helingo coli cepit	—	—	253. 254.
<i>Hemmingus</i> non cum Ludovico Caroli Magni filio pacem composuit, sed cum ipso Carolo	—	—	333.
<i>Hemmingus</i> an Godefridi filius nepos aut patruelis fuerit; de limite reg- norum cum Carolo Magno transgit	—	—	410.
Memoratur	—	—	(185.)
<i>Henricus Auceps</i> Danos ad Christianismum adducit	—	—	429. (185.)
<i>Heredagus</i> primus Heidebæi seu Slesvicensis Episcopus	—	—	ibid.
<i>Hergimus Hålfersöll</i>	—	—	(147.)
<i>Heroldus</i> (Haraldus) & Reginfridus legatos ad Carolum Magnum mis- tunt, Westphalos domant, a Godefridi filio regno pelluntur, repa- rant vires, unum ex Godefridi filiis cadunt	—	—	412.
<i>Heroldus</i> (Haraldus) Ludovici Pii Imperatoris auxilia adversus Gode- fridi filios juvatur, restituitur, infestatur, Moguntia cum uxore & filiis & fratre, vel fratris filio, baptizatur; regno restituitur, sa- crum ædem Slesvici ædificat. Nulla ei cum Ragnare Lodbrocka res, diversus ab Haraldo Klakio, quando mortuus fuerit	—	—	416.
<i>Herrandi Saga</i> ex suo ipsius proœmio auctoritatem suam non probat	—	—	22.
In generis serie longe vetustissima	—	—	388.
<i>Herraudus</i> Gothiæ Comes limacem filiz donat, illius monstrosz magni- tudinis terrore percussorem nuptiis filiz publice invitatur	—	—	346.
<i>Hervör</i> Hiörvardi filia. Heidreci pater fuit Heidrecus Ulshamus, Hiör- vardi soror, Hildia Haraldæ Grandævi uxor	—	—	(27.)
<i>Hervoris historia</i> , quæ alios Odinos antiquiores nobis obtrudit, refelli- tur	—	—	125. (25. 26. XVII.)
Ejus de Regibus Sveciæ diversa exemplaria	—	—	360. 361.
<i>Herba Regina</i>	—	—	(324. 184.)
<i>Herbeby</i> oppidum, non ab Hetha, sed Heide, quod desertum denotat, cui primo asitum fuerit, dictum videtur	—	—	(43. sq.) 324.
<i>Hesbinus</i> & <i>Huginus</i> , nobis Högnius, Fredi Sexti Ingialdi nepotis tem- pore vixerunt	—	—	(27.)

INDEX.

<i>Hiarnium Poëtam, Frodio, Saxoni Tertio, in scepra Daniæ successisse,</i>	
<i>Saxo tradit, quod nostri silent, nec tamen refellunt</i>	267. (184.)
<i>Hialmar</i>	(26.)
<i>Hiallandia</i>	(87.)
<i>Hetlandica Insula, an earum redemptio cum Orcadibus conjuncta sit</i>	(89.)
<i>Hibernia primi incolæ e Britannia arcessendi</i>	206.
<i>Hibernorum circa antiquitates patrias industria</i>	199.
<i>Hörleifus Mulierofus, Hördia Rogiazque Rex</i>	291. 292.
<i>Hörvardus Hrolfi Krakii sororius eum occidit</i>	288.
<i>Historia Hervoriana non est conscripta ante receptum in Septentrione</i>	
<i>Christianismum, ut Verelius putat</i>	38.
<i>Historia Hildis fabulosa, res longe post Christi tempora gestas continet</i>	262.
<i>Historiarum Islandicarum fragmenta, quæ adhuc supersunt</i>	11.
<i>Illarum auctoritas & fundamenta</i>	49.
<i>Propter unam aut alteram hallucinationem improbandæ non sunt</i>	ibid.
<i>Hisbinus, nobis Hedinus, Högnius & Hildis longe post Frodium, Christi temporibus æqualem, vixerunt</i>	(26. sq.) 262.
<i>Hleidra (Lethra) à Skioldo condita</i>	244.
<i>Hluf Eyvindum Austmannum peperit</i>	(32.)
<i>Hogini, nobis Högnii, Hithini & Hildis tempora longe post Christi ætatem deprimenda</i>	262.
<i>Holmius, Matthias</i>	(66.)
<i>Hol, partecia, ibi magnum templum</i>	(181.)
<i>Hörda-Knusus Sigurdi Angvioculi filius, unde sic dictus, diversus a Knuti Magni filio, aqua aspersus & enutritus a Gormo Knuti Servii filio, patri successit, sub tutela Gormi puer regnasse existimatur</i>	431. (185.)
<i>Adamo Bremenfi Hardegon & Hardewich perperam Sveui filius dictus</i>	433. (62.)
<i>Longe ante stragem Nordmannicam vixit</i>	433. 434. 437.
<i>Ejus filius, an fuerit Guthredus Simoni Dunelmensi ad annum 893 notatus, qui e servo ad regale fastigium pervenit</i>	437.
<i>Hosberum Saxo nunc Hadingo æqualem, nunc ejus pronepotem facit, Hiartvaroque successisse, id quod multis rationibus refellitur</i>	293.
	usque 301. (183.)
<i>Hopperstad</i>	(174.)
<i>Hrærecbus Hnögvanbaugius, Ingialdi filius, patri in ditione Lethrensi non videtur successisse</i>	285. (184. 185.)

Hrære-

INDEX.

- Hrærekus Skaungvambaugius* & frater ejus *Helgius Acutus* *Halfdani* 3.
filii *Lethrensem* ditionem tenuerunt — — (35. 185.)
- Hrærecus* *Thorolfi Voganesi* pater fuit — — (38. 183.)
- Hrafn Sælsus* inter præcipuos *Islandicæ* gentis conditores — — (38.)
Ejus progenitores ex *Niála* — — — — (29.)
- Hreidmar*, de eo & filio ipsius *Otrio* in lutram converso ad fabulas *Ed-*
dicæ rejiciuntur — — — — (48.)
- Hreidar* seu *Reidar*, partis *Sellandiæ* post *Hrolfum Krakium* Rex 291.
- Hringus*, *Codici* *Flat. Hergeir*, externis *Scriptoribus* *Annulo*, de succes-
sione *Jutiæ* bellavit, uterque caditur, in casorum numero aucto-
res variant — — — — 410. 411.
- Hroar* *Halfdani* *Secundi Daniæ* Regis filius, *Nordrii Northumbriæ* Re-
gis filiam uxorem duxit, dimidiam *Daniam* fratri *Helgio* pro bo-
nis mobilibus vendidit, a sororis filio *Hroko* injuste occiditur
— — — — 286. 287. (185.)
- Hrockinsskinnu*, liber *Ms. pergameneus* sic ab auctore appellatus, pars
est operis *Snorrii* — — — — 46.
- Hrolfus Krakius*, ejus *Historia* a magistro quodam *Gvaltero* conscripta,
licet fabulis mixta, non est improbanda — — — — 37.
Incestu natus, *S. Olafi* judicio omnibus ethnicis *Regibus* anteponi-
tur, quippe virtutibus Principe dignis instructus, ejus vita ab au-
ctore paraphrastice conscripta seorsim edenda; sororii sui *Hjörvardi*
& sororis *Shuldæ* insidiis oppressus est (XX. XXIV. XXVII.
— — — — 116. 120. 183. sq.) 288.
- Hrolfus* *Ingialdi* filius *Originibus Islandiæ* memoratur — — — — 285.
- Hrolfus* de *Ani* — — — — (39.)
- Hrokus* *Signyz Hroaris* & *Helgi* sororis filius, pretii inestimabilis ar-
millam ab avunculis expostulat, offensam in mare projicit, altero
pede multatur. *Hroarem* occidit, uxoris ipsius nuptias postulat,
ab *Helgio* invaditur, truncatusque domum mittitur — — — — 288.
- Hrókum Nigrum* post *Sigurdum Fafnericidam* vixisse, ejus carmen alla-
tum — — — — 337.
- Ab auctore aliquot sæculis juniore produci suspectum — — — — 341.
- Hubba* *Lothebregi* filius in *Angliæ* ab *Alfredo Rege* cæsus — — — — 387.
- Hugleibus*, nobis *Hugleikus*, non *Daniæ*, sed *Sveciæ* Rex fuit, dissertatio
de eo — — — — 274. & seqv. (184.)
Ejus historiam *Saxo* & *Snorrius*, licet diversimode, eandem tamen
exponunt — — — — 278.
- Hugrunarum* seu *Runarum* *Cordialium* descriptio — — — — 135. & sq.
- Hvísferkus* *Ragnaris Lodbrochis* filius, post eadem *Regis Ellæ* cum fra-
tribus varias terras infestat, in oriente capitur, genus mortis eli-
git,

INDEX.

- git, rogam humanis capitibus incensum, cui vivus imponatur,
impetrat — — — — — 352.
Humbius ex indice genuinorum Danie Regum expungendus inqve Hya-
niam relegendus, vel inter curatores Regni Danici censendus
— — — — — 247. 248. (18. 183.)
Hundingus non Svecie Rex Haddingorum uni synchronus — — — 253.
Hundingum Svecie Regem, eo mortis genere, qvo Islandi Fiolnerem
sublatum perhibent, perisse Saxo auctor est — — — 263.
Illum Islandi nec Svecie Regem agnoscunt, nec a qvo occisus sit,
silent, eumqve ad inferiora tempora referunt — — — 263. 265.
Huno, Archiepiscopus Brementis, quando ordinatus — — — 428.
Hynduliod, carmen — — — — — 257. & sq. (23. XXXII.)

I.

- Jacobus Tertius* Scotie Rex — — — — — (71.)
Japhetum Sveciam incoluisse eundemqve Neptunum & Atinum & Del-
lingum appellatum *Rudbeckius* statuit — — — 163.
Non videri neptes suas & proneptes conjugio sibi sociali — — — ibid.
Eum cum filiis suis tamdiu superstitem non fuisse, ut post regio-
nes in Asia occupatas coloniisqve repletas, novas in Europa qva-
reret — — — — — 168. & sq.
Jarmericus s. *Formunrecus* inter Danie Reges inserendus non est, ejus
historia — — — — — 325. usque 328. (XXXII.)
Ina zra — — — — — (41.)
Inz hujus fratrem Ingildum, *Danelmensis*, nostrates Ingialdum vo-
cant — — — — — (ibid.)
Index historiarum, qvæ perierunt, sed a fide dignis scriptoribus citan-
tur — — — — — II.
India nomen depravatum, pro provincia aliqua Norvegie, Svecie, aut
Gothie intelligendum — — — — — 31.
Per Indiam *Reenhielmus* Schytiam usque ad Thanam intelligi exi-
stimat — — — — — (4.)
Ingibiorg Regis Belli filia — — — — — (5.)
Ingibiorg Finni Arnini filia, qvæ Thorfinno Orcadum Comiti postea
uxor obtigit, versu celebratur — — — — — (10.)
Ingelfus incolarum Islandie antesignanus — — — — — (161.)
Ingialdus Frodii IVti filius, qvi *Starkadi Alumnus* usurpatur, reliquis
fratribus adultior, Lethranam ditionem rexisse videtur (31. 184.) 284.
Ingiald.

INDEX.

<i>Ingialdus Astutus</i> se ipsum cum filia incendio delet	—	—	208.
<i>Inglings & Inglish</i> , pars Svevorum nobilissima ab Ingone Odini filio denominata teste <i>Langbormio</i>	—	—	153.
<i>Ingoaris Multivagi vita</i> ab Oddo Monacho conscripta fabulosa, vana.	—	—	45.
Inscriptiones in laxis & rupibus ad historiam insufficientes	—	—	64.
Interregnum in Dania a morte Skuldæ Hrolfi Krakii sororis cœpit	—	—	293.
Interregni quædam fama ad Saxonem pervenit, quod ille ad inferiora tempora depresit	—	—	307.
Interregnum in Dania trium Sveciæ Regum tempore duravit	—	ibid.	—
<i>Fomsburgum</i> utrum Haraldi an Sveinis tempore conditum	—	(XXI.)	—
<i>Johannes Magni</i> , cur Saxonis methodum in sua historia Svedica secutus sit	—	(IX. II.)	75 82.
Ejus fundamenta, quæ historiæ suæ se substruxisse profitetur, examinantur	—	—	80.
Multos Reges ex proprio cerebro finxit	—	—	82.
<i>Johannis Martini Slangrupensis</i> versio Danica	—	(29)	—
<i>Jon Hatzboris</i> filius, Episcopus Schalholtinus, antiquitatum patriarum promotor	—	—	47.
<i>Jonis Lopsini</i> Sæmundi nepotis encomium	—	—	43.
Ejus mater fuit filia Regis Norvegiæ Magni Nudipedis	—	—	42.
<i>Jornandis</i> traditiones de Ermanarico cum Islandorum narrationibus conferuntur; traditionesque de eodem <i>Eddicis odis</i> occasionem plura assignendi præbuisse videntur	—	—	342. (XI.)
<i>Jornandis</i> Ermanaricus an idem sit ac Saxonis Jarmericus, qui nostris <i>Formunrecus</i> est, eademque historia a nostris & ipso exponatur.	—	—	—
Argumenta, quæ id propugnant	—	336. usque 339. (45. sq.)	—
Rationes autem, quæ impugnant	—	339. usque 343.	—
<i>Jorundus</i> Yngvii filius Sveciæ Rex	—	—	(15. 184.)
<i>Jöcunbiörn</i>	—	—	(XXIX.)
<i>Jönanbeimar</i> certe ante Odini adventum id nomen sortiti	—	—	(129.)
Non semper iisdem terminis inclusi	—	—	(ibid.)
Finnmarchiam nunquam ambitu suo comprehenderunt	—	—	(ibid.)
De iis sententia	—	—	(146.)
<i>Joti</i>	—	—	(129.)
Ab iis quos <i>Prothomeus</i> Sasonibus & Syebis ad mare Rhymeorum inter Afiatas vicinos memorat huc profectis, infestos, nec affirmatur nec refellitur	—	—	(129.)
Islandorum quidam Angliæ & Hiberniæ Reges generis sui auctores habent	—	—	37.
Illorum industriæ in indaganda Historiarum veritate rarum exemplum	—	—	ibid.
D d	—	—	Islandi

INDEX.

Islandi quos Thylenſes Saxo vocat, non exſtiterunt eo tempore, quo Saxo Gormo ſuo & Thorkillo id applicat	332.
Isleifus primus Islandiæ Epifcopus an, & quid conſcripſerit	39.
Ejus conjectaneis <i>Arium Polyhiſtorem</i> in Hiſtoria ſua conſcribenda uſum videri	40.
Ivaris Vidſadmi ſucceſſus & potentia	308. 309. 310.
Ejus memorabilis aſtus in elocanda filia	311.
Acquirenda Dania, nepotique vel filiz eripienda mira inhumanitas, conſilium de Ruſſia ſubigenda, expeditio, repentina mors ibid.	
Northumbriam & Occidentalem in Anglia Saxoniam tenuit	509.
Ex Suecia in Gothiam cum claſſe profecturum, portum Sialandiæ in tranſitu ſubiſſe tradit <i>fragmentum</i> de eo <i>hiſtoricum</i>	(11.)
Audrem Prædivitem, ejus filiam, ambivit Helgius	(35.)
Ejus & Ingialdi Aſtuti ſynchroniſmus	(36.)
Memoratur	(185.)
Ivar Ragnaris Lodbrochis filius, <i>Exos</i> dictus, & unde	347.
In Anglia ſolus poſt expulſos fratres remanet, cum Ella Rege pacificitur de ſolo, tergori bovino adæqvato, ibi Londinum exſtruit	350.
Sed falſo, ut viderur	383.
Gratiam Regis ſibi conciliat, procerum fidem donis expugnat, fidem Regi perfidus jurat, fratres nuntiis arceſcit; Legatus de pace componenda miſſus, ad vindictam patris hortatur, ſupplicii de viſto Rege deinde ſumendi auctor Angliæ dominium invadit, & ad finem uſque vitæ tenet	351.
S. Eadmundum occidit, regnum ejus occupat, illamque partem Angliæ accipit, cui majores ejus antea præfuerunt	375.
Sine liberis, ſine appetitu prolis procreandæ, ſupervixit omnibus fratribus ſuis, ſenio mortuus, in Anglia tumultus	376.
Judices duodecim ab Odino inſtitutos in Nordmanniam & Angliam inde dimanaffe colligit <i>Sberinghamus</i>	147.
Juliortum feſtum a prima memoria in triceſimum Decembris, ſed in Februario celebratum eſt	158.
Jusia Reguli ſub Sigurdo Hringo & Ragnaro Lodbroche	396.
Juros ex Gothiſ Scanzianis ortos <i>Grotius</i> minus recte conjicit	88.
Juſte ſtuyius	(178.)

K.

<i>Kanutus</i> Valdemari Primi filius	(19.)
<i>Kanutus</i> Sanctus	(21.)
	Kerlin-

INDEX.

<i>Kerlingia</i> seu <i>Kerlingalandia</i>	— — — — —	422. 424.
Nordmannis suo idiomate <i>Vetularum terra</i>	— — — — —	ibid. & sq.
<i>Kerill Jamius</i> , quibus æqualis	— — — — —	254.
<i>Kiæres</i> plures poterant existere etiam post Sigurdi Fafnericidæ tem- pora	— — — — —	341.
<i>Knielingorum historia</i>	— — — — —	(19.)
<i>Knusus Expositus</i> seu <i>inventus</i> , ex incestu natus, servis exponendus tra- ditur, a nodo, qui linteus, cui involutus erat, tres aureos annu- los innectebat, Knutus dictus, ejus historia	— — — — —	399.
à servis, Comitum dignitate instructis, <i>Servius</i> etiam appellatus	— — — — —	401.
<i>Lodni-Knut</i> pro <i>Fandni-Knut</i> dictus, item Eiricus Barn	— — — — —	436. 438.
Eum <i>Arildus Hvitfeldius</i> ex summorum Danicæ Regum albo ex- pungit	— — — — —	(61.)
<i>Kolus Krappius</i>	— — — — —	(XXVII.)
<i>Koklings-bønder</i> seu Koklingi colles sepulchrales prope Augvaldzne- siam	— — — — —	50.
<i>Kolskeggus Polyhistor</i> quæ scripsit	— — — — —	44.
<i>Korpeklinti</i> in Gothlandia inscriptio improbat	— — — — —	78.
<i>Kraakebechen</i> , rivulus in isthmo Spangareidensi hodieque monstratur; ubi Aslaug Ragnaris Lodbrochis uxor greges pavit; ita dictus a nomine, quod ei tunc impositum erat, <i>Kraka</i>	— — — — —	36.
<i>Kroka-Refs historia</i> tota fictitia	— — — — —	25. usque 28.

L.

<i>Laalandia</i> unde dicatur	— — — — —	77.
<i>Ladvig</i> templum	— — — — —	(172.)
<i>Laxdala</i>	— — — — —	(31.)
<i>Langfedgasalis</i> de Sveciæ Regibus asserta	— — — — —	361. 362.
Quæ eo continentur, ut frivola rejiciuntur	— — — — —	(99.)
<i>Langbornii</i> de Jutis & Vitis disceptatio	— — — — —	96.
Astios, Ingrios & Russos per Indiam intelligit	— — — — —	(4.)
Historiam de Offa Rege eDania in Angliam traductam existimat	— — — — —	(34.)
<i>Laurentius, Johannes</i>	(69. 70. 74. 79. 82. 87. 89. 94. 95. 121.	IX. XVIII. XXIV.)
Ad eum literæ	— — — — —	(87.)
Lapides sepulchrales in Augvaldznesia, in memoriam Augvaldi, & cul- tæ ab illo vaccæ	— — — — —	50.
Lectis gesta veterum insculpta	— — — — —	51.

INDEX.

Legem de exsequiis, eqvo & armatura insignibus, a Frodio latam	Smor- rius Dano Danicæ Eponymo tribuit	— — — — —	255.
Leirdal, Laradal	— — — — —	(162. 169. 179.)	
Legangri ad Torfæum literæ	— — — — —	(150. 163.)	
Lekanger, paræcia	— — — — —	(175.)	
Letbrensis ditio	— — — — —	(35.)	
Lettius, Secretarius	— — — — —	(80.)	
Liebius Academiæ Bibliopola Seriem excudit	— — — — —	(104. 130.)	
In eam sumtus tandem suppeditat	— — — — —	(XIII.)	
Liber Originum Islandiæ, Landnæma, variorum nominum & appellatio- num originem refert	— — — — —	(5.) 50.	
Lifdægus primus Ripis Episcopus	— — — — —	429.	
Lignis veteres chartarum loco usi	— — — — —	93.	
Lilienfskiold	— — — — —	(98.)	
Lingva gentibus inter Rhenum & Vistulam, Oceanum & Danubium pene communis, Caroli Magni ætate, mores & habitus dissimiles	— — — — —	129.	
Literæ ante Odini Upsalensis tempora huc illatæ non reperiuntur	— — — — —	(135. 141.)	
Loccenius, Eiricus	— — — — —	(10.)	
Locorum diversorum de Sveciæ Regibus conciliatio	— — — — —	363. usque 366.	
Lodbroch, Vilhelmo Gemeticensi Lorbrocus	— — — — —	373.	
Lodus, in Lothorum a Saxonæ conversus, Humlii Hunniæ Regis filius, vel etiæ Saxoniæ Rex, ex albo Danicæ Regum expungitur	— — — — —	348.	
Lofdius Grami frater, Jutiam sibi subjecit, inque quintam generationem transmisit. Ejus genealogiæ schema	— — — — —	250. 251.	
Londinum ab Ivare Ragnaris Lodbrochis filio extractum	— — — — —	350.	
Quod fabulosum	— — — — —	383.	
Petys oppidum appellavit Marcellinus	— — — — —	(49.)	
Tacitus Neronis tempore cognomento colonia non insignis, sed nego- tiorum & commerciorum maxime celebre appellat	— — — — —	(49.)	
Lotber juxta Saxonem Dani filius Princeps Cimbriæ, filius Heidreci Re- gis	— — — — —	(183.)	
Longobardorum exitus ex his terris, cum æra, quam Saxo Snioni tri- buit, male coheret	— — — — —	329.	
Lotbebricus navicula aquatilis aves infectatus tempestate in Angliam abreptus in familiam a S. Edmundo ascitus a servo accipitrum do- mitore occiditur	— — — — —	380.	
Lotbne-Knut ex Fundni-Knut, Knuto expositio, fabricatus videtur	— — — — —	401. 436.	
Ludovicus junior, Ludovici Germanorum Regis filius, Nordmannos magna clade afficit, ejus mors	— — — — —	(185.) 422.	
		Lingvius	

INDEX.

<i>Lyngvius</i> Hundingi filius, ejus gesta & tempora	—	—	385.
<i>Lyschander</i> in Thanage, Tanao, Tanusio & Dano sibi ipsi non constat.	—	—	69. 70.
De aerum Gothicarum in prisca Danorum monumentis defectu queritur	—	—	74.
<i>Lyster</i> , paræcia	—	—	(178.)

M.

<i>Magia</i> ante Odinum Upsalensem in Septentrione in usu	—	—	33.
Etiâ post Odinum multis seculis usque ad Christianismum fundatum in Septentrione frequens	—	—	34.
Ejus species variz	—	—	133.
<i>Magnus Olaf</i> Lexicon Runicum composuit	—	—	(2.)
<i>Magneus</i> , Arnas	—	(93. 94. 95. 96. 103. 104. 107. 121. 125.)	
<i>Mannia</i> Ecclesia; in eam jus Ecclesiz Nidrosiensis	—	—	(71.)
Super ea inter Regem Norrigiz Magnum Quartum & Scotiz Alexandrum Tertium Transactio	—	—	(71.)
<i>Margareta</i> Regina	—	—	(20.)
<i>Martbanus</i> Parisiensis	—	—	(34.)
<i>Marcellinus</i> Londinum Valentiniani & Gratiani temporibus vetus oppidum appellavit	—	—	(49.)
<i>Meyer</i> , Consiliarius Status, ad eum epistolæ	(65. 68. 73. 75. 76. 82. 83.	—	
	84. 88. 93. 94. 95. 96. 101. 104. 121.)	—	
<i>Mitbodinus</i> Deorum iram aut Nominum violentiam confusis sacrificiis expiari negabat, ideoque iis vota communiter nuncupari prohibet.	—	—	(14.)
<i>Mosbius</i>	—	(69. 70. 77. 78. 82. 157.)	
<i>Mare Odini</i> , Poësis appellatur	—	—	142.
Metempsychosin priorum Deorum sibi adscripsisse Odinum, ejusque socios <i>Gudmundus Andrea</i> statuit	—	—	124.
<i>Meursi</i> in congerendis regibus ab Eirico Puero ad Gormum usque superflus & negligens industria	—	—	441. 442.
Notatur, monstratur, refellitur	—	—	443.
Ejus nota ad <i>Ælnothum</i>	—	—	(62.)
<i>Mileforum</i> colonia ex Schytia Septentrionali in Hiberniam insula anno M. 2934 perhibetur	—	—	200. 207.
Monumentorum Islandicorum genus quadruplex	—	—	12.

INDEX.

<i>Morkinskinna</i> , liber Mf. pergameneus ab auctore sic appellatus, pars est operis <i>Snorrii</i>	—	—	—	—	46.
<i>Mulsu</i> Odini, poësis epithetum	—	—	—	—	143.
<i>Myfingus</i> piratarum Rex	—	—	—	—	(28.)

N.

<i>N</i> avigandi artem Phœnix & Cadmius Agenoris filii ex Ægypto in Phœniciam advexerunt	—	—	—	—	167.
<i>N</i> avigationis primordia ad Danaum referuntur mille annos post diluvium	—	—	—	—	ibid.
<i>Nauoxauria</i> an ab Odino in septentrionem introducta	—	—	—	—	145. 146.
<i>Nemesius</i> Anno M. 2029 Scandia egressus in Hiberniam delatus traditur	—	—	—	—	200.
Refellitur	—	—	—	—	205.
<i>Nicolai Kragii</i> de Islandorum scriptis iudicium	—	—	—	—	61.
<i>Nicolai Toldorpii</i> testimonium	—	—	—	—	(6.) 36. 493.
<i>Ninus</i> , quo seculo vixerit	—	—	—	—	171. 172. 180.
Quando imperaverit	—	—	—	—	180. 181.
<i>Njörðus</i> Odini socius	—	—	—	—	(12. 162.)
<i>N</i> omina virorum mulierumque non ab Odino Upsalensi & ejus sociis derivata, sed a Diis illis, qui prius culti sunt, videntur	—	—	—	—	148.
<i>N</i> omina propria terrarum, locorum, gentium, quæ orienti cum septentrione communia sunt, antiquitatem gentium septentrionalium non arguere	—	—	—	—	173. usque 177.
<i>N</i> omina provincialium Regum, qui post Hrolfum Krakium Daniam tenuerunt	—	—	—	—	(33.) 291.
<i>Nordmannorum</i> in Frisia clades	—	—	—	—	424.
Illorum post cladem a Ludovico acceptam furor, Parisiorum urbem exusserunt, Aquisgranensis urbis templo pro stabulo usi, Coloniæ Aggrippinæ & urbes ad Rhenum incenderunt	—	—	—	—	423.
Ab Arnulfo magnam cladem accipiunt	—	—	—	—	ibid. & 427.
Dissensus de annis	—	—	—	—	428.
<i>Norngestus</i>	—	—	—	—	(43.)
<i>Nor</i> Norvegiæ eponymus	—	—	—	—	(162.)
<i>Norum</i> territorii nomen	—	—	—	—	(176.)
<i>Northumbria</i> Adalmundi tempore ethnica fuit eiqve tributaria	—	—	—	—	(59.) 376.
Ejus & occidentalis Saxonia Reges Sigurdi Hringi fiduciarii	—	—	—	—	309.
<i>Northumbria</i>	—	—	—	—	(35.)

Eam

INDEX.

Eam Ivaro Vidfadmio paruisse ex <i>hystoria Hervoriana</i> clarum	(42.)
<i>Norvegia Origines</i>	— (5.)
<i>Norvegica hystoria</i>	(IX. XII. XIII. XXII. 97. 105. 108. 110. 115. 119. 120. 131.)
<i>Norrigia</i>	— (151.)
<i>Norvegia tabulæ Geographicæ</i>	— (158.)
<i>Norvegi olim Gothis annumerati</i>	(II.) 84.
Notitiam Rerum Danicarum antiquissimam, qui a Danicæ Regibus orti, Islandiam primo occuparunt eo secum intulerunt	— 57.
Numinibus singulis secundum suam professionem supplicandum	(13. 14.) 132.

O.

O de veteres Eddicæ sine ordine circumlatæ <i>Saxoni</i> imposuisse videntur	— 220.
• Illarum ingens artificium & abstrusus sensus	— 14.
<i>Oddus Monachus</i> , quo seculo vixerit, & ejus testimonium de scriptis Sæmundi	— 41.
Quæ scripserit	— 45.
<i>Odini</i> migratio in Septentrionem, omnis Historiæ septentrionalis principium & Epocha habetur	— 99. (12. 22. 26.)
Illum alii incolæ Septentrionis præcesserunt, sed de iis nihil constat	— ibid.
In asserenda divinitate astus	— 100.
Ei & Afis placuerunt nomina, quæ fabulis complexi sunt, nominibus & locis imponi	— ibid.
Ad mortem intrepide oppetendam propositis Valicæ aulæ illecebris post vitam perfruendis cives Septentrionis animavit	— 101.
Illius & Asarum migratio a Romanorum gestis in Asia illustratur	— 103.
Illius immigrationis æra	— (XXIX.)
A Pompeio & Æra nativitatis Christi	— 104. & sq.
A collatione Antiquitatum Saxonicarum cum Islandorum Historiis	— 107. & sq.
Ejus prisca sedes ad Bosphorum Cimmericum in Syndica	106. 126. 244.
Utrum ille, an vero Forniotus prior vixerit	— (X.)

Migratio

INDEX.

Migratio illius in Septentrionem supra Cimbrorum expeditionem non potest elevari	113.
Upsalensis vulgo, sed minus accurate, dictus; cum ante conditos Upsalos mortuus sit	114. (14.)
Illum veteres incolae hinc in Germaniam & alias terras extrusisse nihil absurdi habet	(134.)
<i>Odini</i> ad minimum duo, Borz alter, alter Frealaf filius	ibid.
Borz filius solis loco cultus	ibid.
Cur unoculus dicatur, & cur Scaldorum praeses habeatur	115.
Cur ei tot epitheta imposita sint	116.
<i>Odinus</i> Upsalensis solus est ad quem Septentrionis & Angliae Reges genus referunt, sed dispari graduum ratione	(14.) 123.
Qui Starchaterum ad occidendum Vikarem impulit, tunc mortuus in spectrum desivit	151.
Qui Haraldum Hilditannem occidit, tum quoque mortuus	152.
Migrationem ejus ex Asia in Scipionum tempora a <i>Langbornio</i> perperam exaltari	114. 152.
<i>Odinos</i> duos <i>Olavs Rudbechius</i> statuit, sed ejus nomine tanquam proprio quatuor aut quinque usos esse, nobis nondum liquet	124.
<i>Odinus</i> dum in eorum Numinum, quae in septentrione prius culta erant, nomina invasit, effecit, ut tum eorum, tum etiam heroum, qui ante eum vixerunt, omnis memoria interiret, isque cum suis pro antiquissimis a posteritate cultus sit, & ab eo tanquam radice omnis memoria pullulaverit	125.
Magnam variamque mutationem secum in Septentrionem intulit	128.
I. Circa linguam, quam dialecto tantum & vocabulis quibusdam a prisca illa, qua primi aborigines usi sunt distinctam invexit	129.
II. Circa literas, quas ipse introduxit	130.
III. Novam quandam magiae speciem	133.
IV. Poësin cultiorem	141.
V. Funerum solennia	143.
VI. Judiciorum ordinem	146.
VII. Sacrificiorum ritus	ibid.
VIII. Nominum a suis derivatorum impositionem	148.
IX. Denominationem dierum hebdomadalium	ibid.
Ejus filii qui & quos Principes in Anglia progeneraverint teste <i>Langbornio</i>	153.
Quo tempore ex Asia migraverit, decennium in subjuganda Dania, Svecia, Norvegia, interjectisque terris insumsisse videtur	226. (184.)
	Singulis

INDEX.

Singulis regni Gothici, in universum sic appellati, provinciis nova nomina indidit	— — — — —	244.
Ejus præstigiæ Hrolfo Krakio exhibitæ	— — — — —	295.
<i>Offa</i> Merciorum Rex	— — — — —	(34.)
<i>Olafum Mansuetum</i> Vermundi filium altera Genealogia, quæ Originibus continetur, in fœminam nomine Olufam convertit, eamque Dani Magnifici matrem facit; sed sola, ideoque explodenda	269. (15. 183.)	
<i>Olafus Kimrici</i> filius, Northumbriæ tributarius Rex a Sigurdo Hringo præpositus, ab Ubbii filio Eava regno pulsus, Jutiæ ab eodem Hringo præficitur, deinde filii ejus Ragnaris Lodbrochis Vassallus	— — — — —	
<i>Olafus Anglus</i> dictus	— — — — —	322. 508.
Is Saxonum Olius Vegetus est & Gormo Anglicus	281. 282. 324.	
— — — — —	397. 398. 437. (184.)	
<i>Olafus Tryggvinus</i> , ejus genus a Ragnare Lodbroche & Thora Herraudi filia	— — — — —	395.
Ejus vita à Gunnlaugo Monacho latine scripta deperdita	(2. 7.)	
Ejus historia in recensu Regum Jutiæ, post cladem Nordmannicam refellitur	— — — — —	434.
<i>Olafus Sanctus</i> , ejus genus à Ragnare Lodbroche & Thora	— — — — —	359.
Aulæum possidebat, cui Sigurdi Fafnericidæ confectus cum Fafnere intextus	— — — — —	(9.)
<i>Olafus Sueo</i> , seu Skautkonungus, Sveciæ Rex, non tricesimus, ut Chronici Norvegici editio Danica habet, sed decimus in gente sua successor	— — — — —	365. (185.)
Ejus decem proavi ad Sigurdo Hringo numerandi	ibid. & 366.	
<i>Olafus Lignarius</i> Ingjaldi Astuti f.	— — — — —	(185.)
<i>Olafus Mansuetus</i> Dani pater	— — — — —	(15.)
<i>Olafus Albus</i> Dublini Rex	— — — — —	(31.)
<i>Olaforum</i> Sveciæ Regum nullus, post cladem Nordmannicam, totam Daniæ sibi subjecit	— — — — —	334. 336. 337. 430.
<i>Olaforum historiarum</i> , earum quæ prolixiores, scriptores diversi à Snorrio	— — — — —	(136.)
<i>Olai Rudbeckii</i> argumenta, pro adstruenda gentium Septentrionalium antiquitate a confusione lingvarum expenduntur	— — — — —	156.
De primarum post diluviutn familiarum propagatione sibi ipse vix constat	— — — — —	162.
<i>Olavus Godefridi</i> filius in regnum Daniæ non succedit, sed Hemingus	— — — — —	333. (185.)
<i>Olius Vegerus</i> , Fridleifi Tertii filius, Saxonum Olo, in balneo a Starcado occisus, magnam ei confusionem causatus est, nam ex eo duos extruxit, ex quibus tertius quoque elicitur	— — — — —	282. 324.
E e		Olinus

INDEX.

<i>Olimus</i> nihil ad Norvegos aut Svecos pertinet	—	—	(141.)
<i>Olo</i> , Haraldi ex sorore nepos, Scatum & Hialum fratres occidit	—	—	(36.)
<i>Ollerus</i> , Edda <i>Ullus</i> est, Odino Upsalensi æqualis	—	—	(151.)
<i>Olafa</i> an Dani Magnanimi mater	—	—	(15.) 214.
<i>Olufa</i> Ragnaris Lodbrochis ex Thora filia, nupsit Steinari de Canibus	—	—	—
Duci Anglicano	—	—	358.
Remi ab eo duo, alter ad Olafum Tryggvinum, alter ad S. Olafum Norvegiæ Reges	—	—	(57.) 359.
<i>Omundus</i> , quem Olonis filium Saxo tradit, Monarchis non annumerandus est	—	—	325. (184.)
<i>Opdal</i> , Ellen	—	—	(142.)
Orbem terrarum divisum fuisse ante structuram turris captam	—	—	166.
<i>Orcadensium</i> gesta	—	—	(69. 85. 89. 105. 116. 121. 122.)
In historia Orcadensi observanda	—	—	(87. 88.)
An Hialtlandia territorio Orcadensi accenseri debeat	—	—	ibid.
<i>Orcades</i> hypothecæ expositæ pro 60 millibus florenorum Renensium (89.)	—	—	—
Annuus quo ædes in Orcadum Pomona, nostratibus <i>Kirkivog</i> , illis <i>Kirkua</i> , condita fuit, insculptus ipse turri in muro	—	—	(126. 141.)
Ad historiam Sigurdi Hierosolymipetæ pertinet	—	—	(132.)
Origo variarum appellationum & nomininum ex <i>Landmæna</i> petenda	—	—	50.
<i>Orm</i> Hartricus ex <i>Hordaknut</i> & educatore ejus Gormo profuxit in <i>Eirisi Pomerani Chronico</i>	—	—	437.
<i>Oslog</i> vel <i>Aaskoyen</i> , colliculus in isthmo Spangareidensi, etiamnum monstratur, ubi Aslaug Ragnaris Lodbrochis uxor confedit, dum greges pasceret	—	—	35.
<i>Ossar Stultus</i>	—	—	(83. 24.)
<i>Ozonem Primum</i> contra Haraldum Cærulidentem pugnasse, Saxo tradit	—	—	440. (185.)
<i>Ossar Vendilkraka</i> Eigilis filius	—	—	(184.)

P.

<i>P</i> arietibus domuum Historia Veterum impressæ	—	—	51.
<i>Parolanus</i> Anno M. 1969 à Scandia in Hiberniam accessisse perhibetur	—	—	199.
Refellitur	—	—	205.
<i>Petri Huetii</i> de Eddicis fabulis iudicium	—	—	14.
Refellitur	—	—	15.

Ejus

INDEX.

Ejus de historiis, magnis in Septentrione lapidibus incisiss, vanum testimonium à <i>Thoma Bartholino</i> refellitur	—	—	65.
<i>Petri Claudii Undalini</i> de Islandorum scriptis testimonium	61.	& seq.	
Ut & de scriptis Isleifi primi Islandiæ Episcopi	—	—	39.
<i>Petri Albini</i> Niveomontani opus, quod novæ Saxonum historiæ progymnasmata inscripsit, cum Islandorum antiquitatibus confertur	—	—	107. & sq.
<i>Perringskiold</i> Archivarius Regius	—	—	(159. 145.)
<i>Philippi Cluverii</i> de historia <i>Johannis Magni</i> judicium	—	—	81. 82.
<i>Pictor</i> ex majoris Germaniæ parte, quæ Danos Svecos & Norvegos complectitur, in Hiberniam delatos, inter annos M. 2935 & 2948 Herimone primo Scotorum Dynasta, Rege Salamone Hierosolymis regnante, perhibent, mille annis ante caput æræ Christianæ Boethio repugnante, qui id 322 annis ante Christum factum vult	—	—	202. 204.
Plura de iis	—	—	207.
Picturis & Sculpturis rerum gestarum memoriam Veteres conservant	—	—	51.
<i>Plesius</i>	—	—	(71. 75. 78. 96. 102. 120. 107. 113.)
Poesis omnibus hominibus a natura indita seu rudis & impolita	—	—	141.
Cultioem in Septentrionem Odinus introduxit, teste <i>Snorrio</i>	—	—	142.
Poesæ veteres, viri probi, veritatis studiosi, in magna apud Principes gratia, magno honore affecti, omnibus aliis Ministris prælati, sæpe & nuptiis filiarum eorum aut propin quarum sceminarum ornatu	—	—	54.
Ipsi quoque Reges poesæos notitiam gloriæ sibi duxerunt	—	—	ibid.
<i>Polydori Virgilii</i> , de Lothebrico, Agnare ejus filio & S. Eadmundo narratio	—	—	380. 381.
Istum Lothebricum totius Daniæ Regem non fuisse	—	—	394.
<i>Pontanus</i> notatur	—	—	426. (89. 164.)
Ejus collatio cum <i>Arnoldo de Fine</i>	—	—	(154.)
Posteriores Jutiæ Reguli	—	—	404.
De iis <i>Historiæ Olafi Tryggvini</i> & membranarum narrationes	—	—	404.
— usque	—	—	407.
<i>Pytheas Masfiliensis</i> , quando vixerit	—	—	174.

R.

<i>Radbardus</i>	—	—	(36. sq.)
<i>Ragnares Ladbrosches</i> plures fuisse.	—	—	383. (X. sq.)
E e 2	—	—	An

INDEX.

An allus Ermanarici tempore Daniæ Rex vixerit	—	343. 383.
Qvibus argumentis stabiliuntur	—	387. usque 392. (60.)
Qvibus refelluntur	—	ibid.
An <i>Æimonii Ragnaricus</i>	—	379. 394. 419.
Ejus commilitonumque gesta & interitus	—	379.
An is, qvi Gallicis Anglicisque scriptoribus celebratur	383. 389.	
<i>Ragnar Lodbroch</i> , Sigurdi Hringi filius, id nominis antiquissimus	380. (185.)	
Ejus historia confusa	—	35.
Loco, quem in auctoris chronologia obtinet, moveri nequit	380.	
Unde <i>Lodbrochis</i> nomen acceperit	—	346.
Ejus uxor, liberi	—	347.
Filiorum gesta	—	348.
Congressus cum Carolo Magno haud absurdus	—	391.
Cum Haraldo Pulchricomo congredi non potuisse	—	ibid.
Nec cum Haraldo, qvi Moguntia baptizatus est	—	393.
Confunditur cum iis, qvos Gallici Anglicique scriptores sub his nominibus celebrant	—	388.
Confunduntur & filiorum illorum gesta	—	394.
Hi autem, qvos Anglici Gallicique scriptores celebrant, in Gallia baptizati sunt	—	423.
Illi non item	—	426.
Expeditio in Angliam, captivitas	—	349.
Interitus, carmen exequiale	—	350.
Ejus progenies ex Thora	—	359. (57.)
Ex Assaunge per Biornum Ferreum latus & Svecia Reges demissa	—	361. usque 368.
Per alios in Islandiam viros celebres	—	369. 370.
Per Sigurdum Angvioculum	—	370. 371. 372.
Ejus Genealogia prolixissima ceteras omnes refellit	—	380.
Recensus eorum, qvi diversis temporibus eadem simul nomina & cognomina gesserunt	—	343. 344. 345.
<i>Ramus, Jonas</i>	—	(162. 151. 157. 161.)
<i>Ramus, Melchior</i> , scholæ Nidrosiensis Professor Theologicus	—	(157. 165.)
<i>Randver</i>	—	(37.)
<i>Raschius</i>	—	(144. 149.)
<i>Rasmus</i> , Bryngerdis pater, non videtur fuisse Noris, sed Jörundiörni filius	—	(5.)
<i>Reenbielmus</i>	—	(4.)
<i>Reventlow</i> , Comes, ad eum epistola	—	(104. 111.)
<i>Reimer, Anna</i> , Stafangria multos psalmos fluente vena composuerat	—	(133. 137. 14.)
		<i>Rhy-</i>

INDEX.

<i>Rhymecorum</i> mare	—	—	—	—	(129.)
<i>Rismesford</i>	—	—	—	—	(172.)
<i>Refus</i> , <i>Saxoni</i> Thylensis, non erat Islandus	—	—	—	—	332.
Reges & Principes propter hominum inopiam pastores olim erant	—	—	—	—	169.
Reges fiduciarii, an absque superiorum consensu successorem sibi in hereditariis regnis deligere, subditis tantum suffragantibus, potuerint	—	—	—	—	400.
Reges Daniz post cladem Nordmannicam autor <i>vite Olafi Tryggvini</i> perperam recenset	—	—	—	—	430. 437.
<i>Regnaldus</i> Rutenus, Radbardi nepos, <i>Saxoni</i> pariter ac nostris Bravalensi pugna interfuisse traditur, indeque nostrae traditiones illustrantur	—	—	—	—	(36.) 319.
<i>Regenarius</i> , quo tempore Gallias infestavit, non nisi pirata fuit	—	—	—	—	(60.)
<i>Reidgotalandia</i> vera notatio	—	—	—	—	(11.) 87.
<i>Reidgorbia</i> nomine tota continens, quam possidebat Odinus, veniebat	—	—	—	—	84.
Postea sola Jutia	—	—	—	—	86.
Relationes non scriptae per manus traditae, historiam explicarunt	—	—	—	—	56.
<i>Rigus</i> primus in septentrione Regium Titulum assumpsit (XXXIV. sq.)	—	—	—	—	270. 271.
<i>Rigmål</i> ejus oda	—	—	—	—	272.
<i>Rimbegla</i> (libri nomen est) & <i>Surlaugi Laboriosi</i> historiae testimonia de exordio Historiae Septentrionis ab Odino & Asis deducendo	—	—	—	—	148.
Ejus locus de primis Daniz Principibus integer	—	—	—	—	264.
<i>Rimberzi</i> Archiepiscopi tempore, qui Reges Daniz praefuerint	—	—	—	—	382.
Ansgario successit	—	—	—	—	422.
<i>Rimbrandus</i> primus Arosiensis Episcopus	—	—	—	—	429.
<i>Ringones</i> Saxonis bini, in unum Sigurdum Hringum, Ragnaris Lodbrochis patrem convertendi sunt	—	—	—	—	334.
<i>Roberti Sberinghami</i> de Eddicis fabulis judicium	—	—	—	—	16.
<i>Roderici O-Flabery</i> de Codicum Hibernorum delectu testimonium	—	—	—	—	2.
<i>Rokil</i>	—	—	—	—	(19.)
<i>Rogerus</i> primus Siciliae Rex	—	—	—	—	(129.)
<i>Rognvaldus</i> Ragnaris Lodbrochis filius in Svecia casus	—	—	—	—	347.
<i>Rognvaldus Heidumberri</i>	—	—	—	—	(16.)
<i>Romanorum</i> successus in Asia, multos Principes ditionibus suis cedere coegit	—	—	—	—	103.
Eorum arma Tanaim usque circumlata, <i>Floro</i> teste	—	—	—	—	106.
Iis Odinus ad sedes patrias relinquendas territus videtur	—	—	—	—	ibid.
<i>Romani</i> scriptores de iis, quae annis septuaginta ante Christum gesta sunt, parum aut nihil sciverunt	—	—	—	—	150.
Cum Romanorum tunc nemo Rhenum transiverit	—	—	—	—	155. (14. sq.)

INDEX.

<i>Rorechus Slingehond</i> , nostris <i>Hrærechus Slaungvanbaugius</i> , non Hotheri, ut vult <i>Saxo</i> , sed Haldani nobis Tertii filius, Lethrensem ditio-	
nem, inter Polyarchas jure hæreditario tenuit	301.
<i>Rörekus</i>	(19.)
<i>Rudbeckius, Olaus</i>	(128. 135.)
<i>Runz</i> , Arvakri auri & Alfvidi ungulæ incisæ, quid denotent	14.
Illarum simplicium & elementarium inventionem <i>Verelius</i> Odino	
frustra abjudicat	133.
Odinus eas introduxit	130. & seqv.
Nec ante eum in usu	140.
<i>Ramböldi</i> , runarum autor, Odinus appellatur	ibid.
Atlantica fabula nominis celebritatem obtinuit	(128.)
Runica scriptio unius literæ levi mutatione in alium sensum mutatur	ibid.
Runicæ literæ significative efferuntur	139.
In tres sectiones dispescuntur	140.
Runicum Lexicon	(2.)
<i>Rusleportus</i>	(173.)

S.

<i>Sacrificia</i> terna quotannis celebranda Odinus induxit	147.
<i>Seland</i> , veteribus Membranis <i>Sjáland</i>	76.
<i>Samundus Polyhistor</i> , quid scripserit, ejus vita ab auctore scripta, sed	
nondum edita, quando natus, ubi studuerit, quando in patriam	
redierit	40.
Ejus calculatio in Regum Norvegicorum annis ab anonymo allatis	
dissentit	42.
Quo anno obierit	43.
<i>Sandoe</i>	(161.)
<i>Saxonis Grammatici</i> de Islandis testimonium	58.
Fundamenta ad historiam conscribendam haud satis solida metra	
metræ se reddidisse testatur, quæ tamen admodum pauca	63.
Islandorum documenta haud satis inspexisse videtur	65.
Ab eorum ordinæ in Regum Daniæ Serie contexenda consulto dis-	
cescit, ut majorem gloriam regibus & antiquitatem genti circum-	
daret	66.
<i>Johanni Magno</i> non imposuit	82.
Quinque vel plures Odinos suggerit, sed unum tantum præter Ol-	
lerum aut Methodinum profitetur	149.
Ejus	

INDEX.

Ejus in assignanda uni Odino tam monstrosa aetate error	151.
A <i>Langbornio</i> ob effectos quosdam <i>Saxonia</i> Principes traducitur	154.
Multa ei posteritas debet, quod varia conservaverit, quæ apud Islandos interierunt	220.
Unius temporis historiam in partes dissecuit atque ad diversa tempora retulit	254.
Plura ei de Ragnaris gestis constitit, quam posterius apud Islandos conservarunt	391.
<i>Safones & Syebi</i>	(29.)
<i>Saxonibus</i> suspecta antiquitas a <i>Lyschandro</i> conciliatur	77.
Illorum antiquissimus Rex Odinus seu Wodin nostris statuitur; Nomen eorum in historia Romana ante Diocletiani & Maximiniani tempora ignotum	111.
Ex quibus Asia partibus profecta sit gens illorum, Reges aliquot ipsis Saxonibus ignoti, in antiquis Islandorum memoriis, occurrunt	112.
<i>Scandia</i> Græciæ urbs	173.
<i>Scandia</i> nomen antiquissimis Græcorum scriptoribus in Septentrione ignoratur, ignotum autem esse non potuit, si Gothi illuc hinc profecti, ante eorum tempora fuissent	174.
<i>Sceaf</i> Sceldii pater, miraculose, seu potius fabulose, in Scandiam delatus, postea Slesvici regnasse traditur	246.
<i>Sceldius</i> filius <i>Sceaf</i> inter Odini progenitores	ibid.
<i>Scema</i> genealogicum lineæ maternæ Haldani Diserti, ex <i>Historia Hervoriana</i> defunctum	261.
<i>Scheda</i> Arii Multifidii, quæ supersunt, non compendium prolixioris scripti	(142.)
<i>Sheringbanus</i> , vir apprime doctus, <i>Eddam</i> Islandorum haud leviter suscepit	(141.)
<i>Scosi</i> , Gothorum Scandianorum proles	200. & seq.
Illorum gentis antiquitas dubia	78.
Scriptoribus Romanis etiam <i>Taciti</i> tempore de Septentrionalibus Germanis pauca, terris, quas mare Balthicum a Germania separat, minus, de Russia & remotioribus in boream regionibus nihil constitit	156.
<i>Seid</i> , dira magiæ species, Asis ante Freyæ Niordi filia adventum ignota, viris exsecrabilis, ne tamen interiret, feminis demandata	133.
Sellis Veterum gesta insculpta	51.
<i>Semungus</i> Odini & Skadæ filius, magni nominis in Norvegia Rex	253. (16.)
Sepulchra Ethnicorum hereditaria	146.
Veterum nomen sepulchrorum servantia, <i>Saxonem</i> decepisse videntur	220.
	Seriem

INDEX.

Seriem Regum Saxo confudit, confusionis causæ	—	219. & sq.
Unde illa Regum Daniæ desumpta & collecta sit	—	210.
Ex <i>Lanzfedgatalæ</i>	—	211.
<i>Series Regum Daniæ</i> (79. 91. 97. 103. 104. 108. 116. 120. 125. 128. VI.)	—	
Qvalis primum conscripta erat & qvalis post elaboratæ & editæ discrimen	—	(VII. VIII.)
Cur tamdiu inedita delituerit, causæ	—	(IX. sq.)
Ejus quædam exemplaria cur <i>universi Septentrionis Antiquitatum</i> titulum præ se ferant	—	(XVIII.)
Qvalem mutationem passa sit respectu temporis	—	(XXI. XXII.)
In ea <i>Dedicatio, Prefatio</i>	—	(XXIV.)
Ad eam illustrandam pertinentia	—	(XXVI. sq.)
Quando absoluta	—	(XVI.)
Serpentis imago in oculis Sigurdi Ragnaris Lodbrochis filii, recens nati, visa, maternum ei genus asseruit, & repudii ignominia matrem liberavit, Angvioculique cognomen ei confert	—	349.
<i>Siculi Diodori</i> historica mythica	—	(79.)
Eum primum Græcorum desivisse nugari censuit <i>Plinius</i>	—	(79.)
<i>Sialandiam</i> Smalandiæ nullo modo applicari posse ostenditur	—	(11.)
<i>Sigar</i> inter universales Daniæ Reges non habet locum	—	379.
In Frodii Tertii tempora referendus	—	306.
<i>Sigefridus</i> pecuniam accipit, pacem jurat	—	426.
Rumpit fœdus, Lutetiam Parisiorum armatus pergit	—	427.
Cæditur	—	428. 429.
<i>Sigfridus</i> , Gudfridus & Ragnaris Lodbrochis filii baptizantur	—	423.
<i>Sigfrodus</i> , aliis <i>Sigefridus</i> , Godefridi nepos vel cognatus, cum Hringo Haraldi cujusdam filio (Codicis Flar. perperam Hergeir est) externis scriptoribus <i>Annulone</i> , de successione bello certat, quo uterque occidit, cæsorum numerus varie traditur	—	418. 419.
<i>Sigfrodus</i> & Halfdanus, Reges ethnici, Harecho juniore successerunt	—	421.
<i>Siggeir</i> seu <i>Sigericus</i> post Nordmannorum cladem falso in Dania regnasse traditur	—	430. 433. 436. 437.
<i>Sigurdus</i> Hringus Sveciæ a patruo Haraldo Hilditanne præfectus, post illum præfuit Daniæ, tributarios Reges in Dania constituit. Ejus uxor Alfildis	—	320.
Ditio in Anglia, bellum cum Ingialdo victoriaque	—	325.
Confer	—	(XV. 40. 47. sq.) 509.
Ex uno homine <i>Saxoni</i> duplicatur; <i>Arngrimi</i> de eo judicium	—	323.
Seculo 8vo vixit, ut & Ragnar Lodbroch, Sigurdus Fafnericida, Brynhildis Budling, Gunnar & Hognius Giukii filii fororque eorum Gudruna & Jormunrekus	—	335.
Ejus	—	

INDEX.

Ejus filius Ragnar Lodbroch	346.
Id nominis primus	380.
Caroli Magni temporibus æqualis ab auctore <i>Caroli Regum Danie</i> , qui membraneus in bibliotheca Hafniensi reservatur, falso statuitur	386.
<i>Sigurdus Fafnericida</i> , an supra seculum octavum exaltandus, argumenta adstruentia	335. usque 339.
An bini statuendi, & quæ ratione	(45. sq. XXXVII.) 342.
Ejus cum Ermanarico & Giukungis synchronismus	(X.)
Ejus amitzæ mariti Siggefris synchronismus ex Genealogiis	(45.)
Synchronismus inter Fafnericidam eique coævam ex colloquio inter Brynhildem & Gudrunam	(46.)
<i>Sigurdus Angvicolus</i> , post cædem Ellæ varias terras cum fratribus armis lustrat	352.
Ab eo Svenus Admorssæ barbæ Danicæ, Haraldus Pulchricomus Norvegiæ, Reges, & Thorsteinus Rufus descendunt	371.
Ejus filius Adlaug	(58.)
Posterorum ejus scema	372.
Ex uxore Blæa (<i>Codici Flæyensi</i> Helena) Ellæ Regis filia, Horda-knutum progeniit	375-376. 396.
Quæ regna in divisione hæreditatis ei obtigerint	375. 396.
Gesta ejus postquam Rex factus est, latent	396.
<i>Sigurdus Svenus</i> , Danis <i>Suarin Sven</i>	(62.)
<i>Sigurlamius</i>	(13. 36.)
<i>Silfrystollius</i> Regem occidit	(11.)
<i>Simon Scalpus</i> , de eo relationum varietas	(7.)
<i>Skade</i> , Niordi uxor	(17.)
<i>Skirnissaur</i> , oda Eddæ	(17.)
<i>Skaldungi</i> idem quod <i>Skioldungi</i>	245.
<i>Skioldungorum Historia</i> a <i>Snorrio Sturlao</i> lecta	11.
Magno historiæ detrimento interit	245.
<i>Skioldungorum</i> familia, primo Regibus Danicæ propria, deinde commune Regum epithetum apud Poëtas, alia etiam Regum Norvegorum	245. 340.
<i>Skioldus</i> a patre Odino Danicæ præfectus annis ante natum Christum 60. colligitur, in Asia natus statuitur	226.
Non soli Reidgothiæ, sed toti Danicæ præfuit	244.
Divinis honoribus cultus, ejus idolum a S. Olafio confectum	246.
Primus Danorum Dynasta, <i>Svenone Aggonis</i> Islandis consentiente, perhibetur	247. (183. 184.)

INDEX.

<i>Skulda</i> , Hrolfi Krakii soror, caeso fratri in regnum exiguo tempore succedit	288.
Illa deleta regnum Daniæ in statum polyarchicum transiit	291.
<i>Skur & Drífa</i> in ditionem patris sui Hrolfi Krakii, non tamen totam, repositæ	ibid.
<i>Snio</i> in Islandorum memoriis inter Daniæ Reges nusquam invenitur	329.
Forte <i>Snær</i> Finlandiæ Rex	329. (185.)
<i>Snorrius Sturlaus</i> magnas res magicis artibus confectas tradit	33.
Quæ scripserit	(15. 129. sq. 135. sq. 99. 145. 151.) 46.
An <i>Cronici Norvegici</i> autor	(8.)
Sol sub Odini nomine cultus	114. 116.
Ejus imago coronata, cur ad tergum Odini appingatur	115.
Ejus cultus non ab Odino Boræ filio, seu Dellingo, nec ab illo Upsalino vulgo dicto, in Septentrionem inductus, sed ab alio quodam intermedio, idque sub Odini nomine	117.
<i>Sognia</i>	(168.)
Ejus chorographia	(170. sq.)
<i>Soknius</i> Rex Sogniæ	(162.)
<i>Solvius</i> de Niardeya partis alicujus in Dania, deinde Sveciæ Rex factus est	291. (185.)
<i>Sörlius & Hamder</i> in Jormunreci aula lapidibus ad necem obruuntur	328.
<i>Solgium</i> tertium Hilditannis filium nominat <i>Biornus de Skardzæ</i>	(39.)
<i>Sörlius Robustus</i>	(23.)
Erkingi Uplandorum in Norvegia Regis filius	(37.)
<i>Sperlingius</i> , Otto, ad eum epistola	(91. 126. 127. 134. 144.)
<i>Commentarium de lingua Danica conscripsit</i>	(129.)
Ejus <i>Commentarius</i> in Testamentum Archiepiscopi Absalonis	(86. 91. 133.)
<i>Starkadi</i> , qui Hakoni militavit, stemma	(30.)
Qui Armodum occidit alienus est à Starkado Olui interfectore	(ibid.)
<i>Stafnervog</i>	(161.)
<i>Stafvenes</i>	(168.)
<i>Stangelandia</i>	(67.)
<i>Sredie</i>	(175.)
<i>Srediebiorg</i>	(ibid.)
Stemina vetustissimorum Sveciæ Regum (puta Ynglingorum) in Inghialdo Astuto in Svecia defecit	365.
<i>Stephanus</i> de Islandorum scriptis testimonium	60. (VII. 166.)
<i>Stiörnu Oddus</i> , seu <i>Oddus Astronomus</i> , a <i>Biorno de Skardzæ</i> inter Historicos refertur	48.
<i>Stöckseyri</i>	(161.)
<i>Strabonis</i>	

INDEX.

<i>Serabonis</i> locus de Cimbris	—	—	—	—	175. 176.
<i>Serraumsey</i>	—	—	—	—	(15.)
<i>Sturla</i> Sigvati filius, historiarum studiosus, quando mortuus	(8. 135.)	47.			
<i>Sturla</i> Legifer, quæ scripsit, quando mortuus	—	ibid.	(136. 142.)		
<i>Sturlaugi Laboriosi</i> vita	—	—	—	—	(XVII.)
Ejus vita non rejicienda	—	—	—	—	(XXVII.)
Seculo secundo post natum Christum eum vixisse conjectura	(13.)				
<i>Sturlungorum</i> historia authentica	—	—	—	—	49.
Quæ jam superest ex illa majore desumpta	—	—	—	—	(9.)
Eam <i>Sturla</i> Legifer contexit	—	—	—	—	(8.)
<i>Særmir Polybistor</i> , officio Prior, idem quoque Legifer, <i>librum Originum Islandiæ</i> conscripsit, quando decessit	—	—	—	—	47.
<i>Svafurlamius</i>	—	—	—	—	(13. 26. XXXI.)
<i>Svanbildis</i> , Sigurdi Fasnericidæ & Gudrunæ Giukinæ filia, jussu Jormun- reci equinis unguis ad internecionem conteritur	—	—	—	—	327.
<i>Svanus Rufus</i>	—	—	—	—	(23.)
Finnaflsi filius non est	—	—	—	—	(XXII. 24.)
<i>Sveciæ</i> Regum successio, cur difficile tradi possit ex <i>Erics Olai</i> mente	—	—	—	—	80. & sq.
Ejus incolatus antiquitas ad annum M. 1600 male elevatur ex hy- pothesi dierum 25, quos ab anno Christi millesimo in singulis 132 annorum periodis neglectos <i>Rudbeckius</i> existimat	—	—	—	—	147. 159.
Nec ex atro humi incremento felicius monstratur	—	—	—	—	159. 160.
Aut ab expeditionibus Sarugi tempore factis	161. 164. 165. 166. 168.				
Imperium antiquissimis temporibus in Pontificatum redactum	—	—	—	—	(XXXII.)
<i>Sveciam</i> esse <i>Platonis</i> Atlanticam <i>Olaus Rudbeckius</i> statuit	—	—	—	—	161.
Nomen ab Odini nomine Svidrir accepit	—	—	—	—	244.
<i>Sveciæ</i> Regum stemmata a Ragnare Lodbroke & Aslauge per Biörnnum Ferre lateris propagata	—	—	—	—	359. usque 368.
Eorundem series chronologica a Sigurdo Hringo ad Olafum Sveo- nem	—	—	—	—	366. 367. 368.
<i>Svedicarum</i> rerum antiquissimam notitiam in Islandiam intulerunt qui à Svecis Regibus orti eam primi occuparunt	—	—	—	—	57.
<i>Svedicorum</i> scriptorum rationes expenduntur	—	—	—	—	79.
Recentiores historiam <i>Johannis Magni</i> ipsi improbant	—	—	—	—	82.
<i>Svegger</i> Fiölneri filius	—	—	—	—	(184.)
<i>Sveno Aggonis</i> principium ordinis Regum Daniæ idem cum Islandis sta- tuit	—	—	—	—	65.
<i>Svenonius</i> , Bryniolfus	—	—	—	—	(VII.)
Doctorem omnium doctissimus	—	—	—	—	(139.)

INDEX.

<i>Sveno furcata barba</i>	— — — — —	(185.)
<i>Sveno Ulfi fil.</i>	— — — — —	(20 XXVII.)
<i>Svenas Victoriosus</i> inter Regulos Daniæ	— — — — —	(37.) 291.
<i>Sverreris historia</i> authentica	— — — — —	49.
Ipse historiam Norvegicam vel certe aliquam ejus partem conscribendam curavit	— — — — —	(7.)
<i>Suevorum & Saxonum</i> Regum a <i>Langbornio</i> recensitus index	—	152.
<i>Svipdagerus</i> inter Daniæ Reges non reputatur, inter Hrolfi Krakii athletas nomen celebre	— — — — —	(22.) 252. (183.)
<i>Svþiód Kalda & Mikla</i>	— — — — —	(17.)
Synchronismorum Daniæ Sveciæque Regum principumque collatio, eorumque numerus	— — — — —	224. 225. 226.
<i>Syndica</i> ad Bosphorum Cimmericum sita, Odini patria	—	226. 244.
<i>Syrstrandia</i>	— — — — —	(174.)
<i>Syvalldus</i> Ungvini filius Monarchis Daniæ non annumerandus	306.	(184.)
<i>Syvalldus</i> Sigaris filius si unquam extitit, interregni in Daniæ causam non præbuit	— — — — —	307. (184.)
<i>Syvalldus</i> quem Bródero successisse Saxo tradit, eliminandus e numero Regum Daniæ	— — — — —	329. (185.)
<i>Syvardus</i> Omundi filius albo Regum Danorum eximendus	325.	(184.)

T.

T abulæ quas primum <i>Seriei</i> Tórfaus inseruerat	— — — — —	(XIX.)
Tabulæ synchronistica Regum Daniæ &c.	— — — — —	(183. sq.)
Tabula Genealogica vetustissimorum Daniæ Regum ex variis documentis Islandicis collecta	— — — — —	215.
<i>Tacitus</i> quæ Germanis adscripsit, plurima hic in usu esse	— — — — —	(128.)
<i>Tamesis</i> fluvius	— — — — —	(10.)
<i>Tanni</i> & Vesosis tempora	— — — — —	180.
<i>Tanni</i> progenitores, ex Scandia & septentrione non esse repetendos	185.	
Templum Biarmiæ antiquissimum	— — — — —	118.
Testimonia de <i>Samundo Polyhistore</i> , quod scripserit Regum Norvegorum historias & Annales Oddenses	— — — — —	41.
De poetis veteribus	— — — — —	55. 56.
<i>Stephanii, Olai Wormii, Olai Magni</i> , de vetustissimis septentrionis numinibus, qui nihil nobis contrarium evincunt	— — — — —	127.
De Ragnare Lodbroche variorum scriptorum	— — — — —	372.
<i>Tbanachis, Tanaus, Tanousius, & Danus</i> non sunt eadem nomina	69.	

INDEX.

<i>van Thanchen Martbias</i>	—	—	—	(83.)
<i>Theodorici Monachi</i> de Islandis testimonium	—	—	—	58.
<i>Theodrici de Berna</i> historia exploditur ut fabulosa	—	—	—	340.
<i>Thesuros</i> suos, cur veteres ethnici secum defodi curarint	—	—	—	.145.
<i>Thiodolfus de Huinio</i>	—	—	—	(9.)
<i>Thoma Bartholini</i> de Islandorum antiquitatibus iudicium	—	—	—	2.
De Islandis testimonium	—	—	—	58. 61.
<i>Tbor</i> quare dicatur esse filius Odini & Terræ	—	—	—	115.
Ejus historia ex <i>Edda</i>	—	—	—	119.
eo fulminante ne densam arborem vulgus fabeat, adhuc remanet superstitiosa cautio	—	—	—	121.
<i>Tbora</i> Herraudi Gothiæ Comitis filia à monstroso serpente obsessa, libe- ratori uxor promittitur, à Ragnare Lodbroche liberatur, eorum liberi	—	—	—	346.
<i>Tbora</i> locus est corruptus & reponenda Aslang	—	—	—	(57.)
<i>Tbora</i> Sigurdi Angvioculi filia, Olafi Hvitii avia	—	—	—	371. 372.
<i>Tborer</i> Canipes inter vindices cordis Hrolfi Krækii	—	—	—	289. 290.
<i>Tborfnunum</i> Pörtam Rex versum facere iussit de aulgo Sancti Olafi cui Fasnericidæ confectus cum Fasnere intextus	—	—	—	(9.)
Carmen ejus conservatur	—	—	—	(10.)
<i>Tborsteinus</i> Surtus fastos haud imperite correxit	—	—	—	(135.)
<i>Thorolfus Voganesus</i> Vemundi Ordlokaris pater	—	—	—	(38.)
<i>Tborarinus</i> Eiricius Halfdani Nigri vitam transtulit	—	—	—	(51.)
<i>Thrymbeimur</i>	—	—	—	(17.)
<i>Tborlaci</i> Skulonii in excubendis vetustis patriæ monumentis industria & impensæ	—	—	—	48.
<i>Tboroddus</i> Runarum magister à <i>Biorno de Skarzh</i> inter historicos refertur	—	—	—	ibid.
<i>Tborsteini</i> Vihingi historia & iudicium de ea	30.	usque	34.	(XXVII.)
Ejus existentia multis probatur	—	—	—	(5.) 32.
Tituli Odini circiter centum quadraginta	—	—	—	244.
<i>Törfaus</i> oga occasione a Rege Friderico Tertio in mandatis acceperit, ut <i>Seriem</i> conscriberet, in Præfatione ad eandem declarat	—	—	—	(VI.)
Probabile id factum esse 1660. 1661	—	—	—	(ibid.)
Ejus uxor mortua	—	—	—	(76.)
Ejus ad Legangrum epistola	—	—	—	(155.)
<i>Toftii</i> historiam allegat <i>Biörnus de Skardzaa</i>	—	—	—	(4.)
<i>Trifolium</i>	—	—	—	(VIII. XV. XXI. XXIV.)
<i>Trojanorum</i> historia explodenda	—	—	—	(XXVII.)
<i>Tonderus</i> , districtus Ryefylehenfis Præfectus	—	—	—	(75.)

INDEX.

Tumulus ille ingens in Samo Balthica ab Aurvar-Oddo excitatus est — 35. 220.
 Turris Babylonica post excessum Noachi ædificata videtur — 165.

U.

*U*bbonis Emmii in concilianda genti suæ antiquitatis gloria, moderatio 78.
Udlands paræcia — — — — — (180.)
Uffo — — — — — (34. 183.)
Ulfhamio successisse Hiörvardum colligitur — — — — — (37.)
Ulysses Odini nomen assumpsisse *Jonas Ramus* conjectat — 122. 123.
Undalinus — — — — — (VII.)
Undalus — — — — — (153.)
Unguinus ex albo monarcharum Daniæ expungendus — 306 (184.)
 Gothorum Rex — — — — — (20.)
Unguinus primum fuisse qui cadavera cremandi ritum introduxerit, colligit *Srephanius*, verum attentius inspektus emergit, aut ipse *Yngifreyr* aut *Odinus* — — — — — (64.)
Uegardalokius & *Geirraudus* ex fabulis Eddicis a *Saxone* defuncti sunt 332.
Urnefs templum, scribitur à non nullis *Odnefs* — — — — — (177.)

V.

*V*adum prædium — — — — — (173.)
Valdemar Rex — — — — — (20.)
 Filium *Ulfhami* in matrimonio habuit — — — — — (33.)
 Ditio ejus in Scania fuisse colligitur — — — — — (ibid.)
Valdar Munificus qui Danis imperavit — — — — — (32. 185.)
Valgardus filius *Vemundi Ordlokaris* — — — — — (38.)
Vangrnesfa — — — — — (176.)
Wangen — — — — — (181.)
Vanlandius *Svegderi* filius — — — — — (184.)
Varda, Vördur, quid denotet — — — — — 95.
Verelii error de conscriptæ *historiæ Hervoriansæ* tempore — — — — — 38.
 Ejus de *chronico Gotlandico-Cimbrico* sincerum judicium 67. & 19.
 Ejusdem error corrigitur — — — — — 285.
Sententia de Arngrimo Eyfuræ marito non probanda — — — — — (XXXII.)
 Vermundus

INDEX.

<i>Vermundus</i> non Viglethi, sed Frodi, Islandis Secundi, filius est	268.
	(34. 183. 184.)
<i>Vesofis</i> & <i>Tamai</i> tempora	180.
<i>Westvali</i> , Saxonum pars, eorum forum Judicarium <i>Frigeding</i> , dies	
Mercurii <i>Godensdag</i>	112.
<i>Vesalaberb</i> insulas Scandiae vicinas communi nomine appellatas voluit	179.
<i>Wibe</i> , <i>Ditlew</i> , Secretarius supremus	(XVI.)
Ad eum epistola	(123.)
<i>Viclouum</i> Vodenii f. <i>Johannes Bromtor</i> genuisse scribit Vermundum pa-	
trem Offæ	(34.)
<i>Vigenfis</i> paræcia	(173.)
<i>Viglerbus</i> Islandis inter genuinos Daniae Reges ignoratur, nec Vermundi	
filius agnoscitur	302. (183.)
<i>Wilhelmi Gomericensis</i> narratio de Biere Ferreæ costæ & Haltingo ejus præ-	
dagogo	373.
<i>Vilbialmi Siodi</i> vita & ejus explicatio	19. & sq.
<i>Windingias</i>	(IX. 85. 94.)
<i>Vinlandia</i>	(XXIV.)
<i>Visbur</i> Vanlandii f.	(230.)
<i>Vira</i> unde dicti	(12.) 94.
Quid proprie significant	95.
<i>Wodenus</i> boreales plagas adiit, haud procul ab <i>Homeri</i> ætate, ut ratio-ci-	
natur <i>Sheringhamus</i>	17.
<i>Væggus</i> inter vindices Hrolfi Krakii, de eo fabula <i>Edda</i>	289.
<i>Volsungorum Historiam</i> alii Ragnaris Lodbrochis inscribunt	346.
Volumina antiqua quæ <i>Johannes Magnus</i> se secutum perhibet, cum <i>Ei-</i>	
ricum <i>Olai</i> scriptorem antiquiorem fugerint, vanitatem auctoris	
arguunt	80.
<i>Völundi</i> Oda fabulosa	340. (56.)
Ejus auctor incertus Sigurdo Fasneridæ longe junior de suo multa	
addidisse suspectatur	341.
<i>Wormius</i> , Olaus	(VII.)
In eum epigramma	(153.)
<i>Wosi</i> templum	(181.)

Y.

<i>Yggium</i> loco <i>Siggis</i> <i>Edda</i> <i>Sæmundi</i> habet	(XXX.)
<i>Ymislandia</i> quæ fuerit	(147.)
	<i>Yuglingi</i>

INDEX.

<i>Ynglingi</i> & <i>Skioldungi</i> recentiores a <i>Skioldo</i> & <i>Yngvio</i> <i>Hafdani</i> <i>Hrimgarichia</i> <i>Reguli</i> filiis denominati sunt	306.
<i>Yngvi</i> & <i>Yguni</i> singuli cognatorum <i>Regis</i> dicti sunt collectim <i>Ynglingar</i>	270.
<i>Yngvius</i>	(16.)
<i>Ynglingatal</i>	(ibid.)
<i>Yngvifreyr</i> <i>Niörði</i> filius	(ibid.)
<i>Yngvius</i> <i>Svecia</i> <i>Rex</i> <i>Alreci</i> filius	(24. 26. 184.)
<i>Yngvar</i> <i>Eysteini</i> filius <i>Svecia</i> <i>Rex</i>	(185.)
<i>Krifa</i> <i>Regis</i> <i>Dania</i> <i>Helgii</i> , ex <i>Olufa</i> <i>Saxonia</i> <i>Regina</i> filia, stupro concepta, deinde a patre rapta inque uxorem ducta, cognito incestu divortium cum eo facit	287.
Mater erat <i>Eysteini</i> <i>Svecia</i> <i>Regis</i> & <i>Hrolfi</i> <i>Krakii</i> , <i>Vöggum</i> militie praefectum in hujus ultionem misisse videtur	291.

Corrigenda.

- P**ag. IV. Lin. penult. *cum*, *lege*: *cum*.
— X. Lin. 20. *ita*, *lege*: *ista*.
— XII. Lin. 28. *dixit*, *lege*: *duxit*.
— XVII. Lin. penult. *sti*, *lege*: *sti*.
— XXVII. Lin. 1. *illa*, *lege*: *cum illa*.
— 87. Lin. 22. *ac*, *lege*: *ab*.
— 92. Lin. 23. *Dani*, *lege*: *Danis*.
— 136. Lin. 12. *diversas*, *lege*: *diversos*.

